

OBRAZI
PEDAGOŠKE
FAKULTETE

OBRAZI PEDAGOŠKE FAKULTETE

Študentski svet Pedagoške fakultete Univerze v Ljubljani

Recenzija: dr. Slavko Gaber, dr. Igor Saksida

Uredniki: Nina Fricelj, Živa Jakšič Ivačič, Nika Bedek

Zbrali, sestavili in pripravili: Nina Fricelj, Lara Gašpar, Lara Zupanc, Ana Čop, Nikolaja Bukovšek, Vitjan Črešnar Štaus, Nika Bedek, Gaja Smodiš, Anja Lotte Kastelic in Živa Jakšič Ivačič

Jezikovni pregled: Nika Bedek

Tehnična podpora: Monika Gregorc

Izdala in založila: Pedagoška fakulteta Univerze v Ljubljani

Za založnika: Janez Vogrinc, dekan

Oblikovanje: Tina Ocvirk

Ljubljana, oktober 2021

Elektronska izdaja

Dosegljivo na: <https://pefprints.pef.uni-lj.si/>

© Univerza v Ljubljani, Študentski svet PEF, 2021

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v

Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 83696131

ISBN 978-961-253-285-7 (PDF)

OBRAZI, KI HODIJO NEMO
OB TEBI VSAKDAN ...
OBRAZI, KI OSVETLJUJEJO
TVOJ PRISTAN ...
OBRAZI, KI V TEBI
PRIŽIGAJO ISKRO IGRIVO ...
OBRAZI, KI LJUBKUJEJO
V TEBI NEUMRLJIVO.
OBRAZI, KI SLAČIJO,
OBRAZI, KI OBLAČIJO,
OBRAZI, KI VEŽEJO,
IN TISTI OBRAZI,
KI NEMO V GLOBINO
ZA-REŽEJO.

OBRAZI LJUBEZNI.
OBRAZI LEPOTE.
OBRAZI NESKONČNE
IN NEMINLJIVE DOBROTE.
OBRAZI OBILJA.
OBRAZI BLAGINJE.
OBRAZI TIŠINE.
IN TISTI OBRAZI
NESKONČNE GLOBINE.
OBRAZ, KI SE V TEBI
PRAVKAR RAZKRIVA,
NAJ VALOVI
KOT TVOJA DUŠA
NEUMRLJIVA.

Naša življenja so res nenavadna: nekatere ljudi srečujemo vsak dan, se z njimi pogovarjamo, zabavamo, a ko se čez leta vprašamo, kakšne sledi so pustili v našem življenju, ugotovimo, da niso pustili nobenih pomembnih sledi. Nekateri ljudje pa pustijo neizmeren pečat na naše življenje, četudi se z njimi srečujemo samo v določenem življenjskem obdobju. Večina vzgojiteljic in vzgojiteljev ter učiteljic in učiteljev sodi v drugo skupino ljudi. Ko se z njimi srečujemo vsakodnevno, ko smo v vlogi otrok v vrtcu oz. učencev v šoli, se ne zavedamo in niti ne razmišljamo o tem, kako pomembni so za našo nadaljnjo življenjsko pot.

A ob njih odraščamo, usvajamo znanje, razvijamo spretnosti, širimo krog socialnih stikov, ponotranjamo pravila in vrednote, ki nas nato spremljajo vse življenje. Učiteljice in učitelji nam z organizacijo in izvedbo pedagoškega procesa razvijajo interes za posamezna predmetna področja in nas s tem že v rani mladosti začnejo usmerjati na našo nadaljnjo izobraževalno in poklicno pot. Pogosto se zgodi, da si učenci v osnovni šoli predstavljajo, da bodo tudi oni, ko odrastejo, postali učiteljice in učitelji. Učiteljski poklic je tisti, ki ga najbolj poznajo, saj ga spremljajo vsakodnevno, pogosto jim je bližji kot poklic, ki ga opravljajo starši. Seveda niso vsi učitelji in učiteljice vsem učencem enako všeč.

Različni učenci cenijo pri učiteljicah in učiteljih različne lastnosti: nekaterim je najpomembneje, da so razumevajoči, jim poskušajo pomagati, ko se znajdejo v različnih situacijah, da so zabavni, pravični ali pa, da imajo ob njih preprosto občutek, da jih imajo radi in da jih skrbi zanje. Najbolj pogosto pa jim ostanejo v spominu učiteljice in učitelji, ki jim predstavljajo avtoriteto. Običajno so to tisti, za katere imajo učenci občutek, da so strokovnjaki na svojem področju. Kar pomeni, da imajo veliko strokovnega znanja, da znajo odgovoriti na njihova vprašanja ali priznati, da nečesa ne znajo in da se morajo tudi sami naučiti ter poiskati odgovor na njihovo vprašanje.

Za učence je prav tako pomembno spoznanje, da tudi učitelji niso vsevedi in da se morajo tudi sami učiti vse življenje. Poleg znanja je za dobrega učitelja pomembno tudi to, da zna znanje učencem posredovati z uporabo primernih didaktičnih metod in oblik dela ter na način, ki je prilagojen učenčevim razvojnim zmožnostim. Pomembno je tudi, da učitelji in učiteljice ravnajo na način, ki je usklajen s tem, kar poučujejo učence. Vzgojiteljice in vzgojitelji ter učiteljice in učitelji so pogosto zgled učencem. In mnogo je učenk ter učencev, ki jih pedagoški poklic

tako prevzame, da jih želja, da bodo tudi sami delali v vrtcih, šolah in vzgojnih zavodih ne zapusti in jih pripelje na pedagoško fakulteto. Pedagoška fakulteta Univerze v Ljubljani že 75 let vzgaja in izobražuje študentke in študente, ki želijo postati prihodnji vzgojitelji in vzgojiteljice predšolskih otrok, učitelji razrednega pouka, likovni pedagogi, dvopredmetni učitelji kemije, biologije, gospodinjstva, matematike, računalništva, tehnike in fizike ali pa svetovalni delavci oz. strokovnjaki za delo z različnimi skupinami oseb s posebnimi potrebami: socialni pedagogi, specialni in rehabilitacijski pedagogi ter logopedi in surdopedagogi.

Pedagoška fakulteta Univerze v Ljubljani je skupnost visokošolskih učiteljev in asistentov, raziskovalcev, strokovnih delavcev ter študentk in študentov. Med nami je mnogo razlik, a družijo nas spoštovanje pedagoškega poklica. V času epidemije COVID-19 se je naše delo temeljito spremenilo. Kar se nam je v preteklosti zdelo samoumevno, je naenkrat postalo nedosegljivo. Ne le študij, tudi strokovno delo smo izvajali na daljavo. Osebne stike pa je nadomestila komunikacija prek različnih komunikacijskih orodij. Zagotovo smo v zadnjih dveh letih ugotovili, da nič ne more nadomestiti osebnega kontakta in druženja zaposlenih in študentov.

COVID-19 je prinesel več osamljenosti, ritem življenja se je nekoliko umiril ali vsaj spremenil, mnogi pa so v tem obdobju imeli tudi več časa za spomine, npr. na leta, ki so jih preživel v osnovni ali srednji šoli, na študijska leta, na učiteljice in učitelje, ki so zaznamovali njihova življenja, na začetke svoje poklicne poti. Nekaj spominov, anekdot, razmišljanj o pedagoškem poklicu, šolanju ter študiju in delu na Pedagoški fakulteti Univerze v Ljubljani je zbranih v knjigi *Obrazi Pedagoške fakultete*.

izr. prof. dr. Janez Vogrinc, dekan

Dragi bralec, draga bralka!

V Študentskem svetu PEF se z nostalgijo spominjamo časov, ko smo vstopili skozi glavni vhod naše fakultete in zagledali obraze, obraze brez mask. Obraze, ki so skrivali toliko zgodb, za katere nismo vedeli. In žal nam je bilo, da jih nismo poznali. Ko se je pred že skoraj dvema letoma življenje obrnilo na glave, obrazi pa so dobili maske in nismo imeli več stikov z njimi, smo ugotovili, kako pogrešamo sočloveka.

Kako pogrešamo, da ne vidimo več bolj in manj nasmejanih obrazov z žarečimi očmi, ki so prihajali po nova znanja v naš drugi dom ali pa jih predajali vedoželjnim študentom. Pogrešali smo vez s fakulteto in ljudi, s katerimi smo se srečevali vsakodnevno. Zato je v tem času nastala knjiga zgodb in vtisov študentov, zaposlenih in alumnov, ki gradimo skupnost naše fakultete, v upanju, da s tem zapolnimo praznino, ki jo je za sabo pustila epidemija. Potopite se v zgodbe, ki jih pišejo obrazi Pedagoške fakultete.

Nina Fricelj

Natalija Jeraj	14
Naslovi, ki bi jih PEF-ovci dali knjigam o svojem življenju	16
Irena Hergan	18
Žan Rode	20
Nasveti in modrosti PEF-ovcev	21
Milena Mileva Blažič	23
Naslovi, ki bi jih PEF-ovci dali knjigam o svojem življenju	25
Katarina Novak	26
Helena Grbec	27
Nasveti in modrosti PEF-ovcev	30
Ajda Černe	32
Doroteja Božič	36
Nika Hrovat	38
Psi, ki bi jih PEF-ovci imeli s sabo na straži na plaži	39
Nena Štrukelj	40
Pavel Zgaga	42
Nasveti in modrosti PEF-ovcev	45
Monika Gregorc	47
Stanka Benigar, Drevesa	49
Maruša Gajič	50
Zala Žnidarič	51
Supermoči, ki bi si jih želeli	53
Ema Pirnar	55
Metoda Kemperl	57
Polona Pocek	59
Supermoči, ki bi si jih želeli	61
Luka Vinko	62
Katja Kovše	63
Nasveti in modrosti PEF-ovcev	64
Bea Tomšič Amon	66
Maja Podgoršek	68
Katja Kovše, Jajce	70
Vesna Selan	71
Nasveti in modrosti PEF-ovcev	72
Klara Vrabec	74
Jerneja Pavlin	76
Lidija Šket Kamenšek, Kuštrava resničnost	78

Nika Pirnovar	79
Mojca Bitenc	80
PEF-ovci bi najraje živeli	81
Mitja Drnovšek	82
Črtomir Frelih	83
Metka Knez	85
PEF-ovci bi najraje živeli	87
Jurij Selan	89
Lidija Šket Kamenšek, Do krika	93
Živa Jakšič Ivačič	94
Vesna Štemberger	96
Nasveti in modrosti PEF-ovcev	99
Zala Zbičajnik	101
Katja Kovše, Brez naslova	103
Bojana Evtimova	104
Tomaž Vec	106
Nasveti in modrosti PEF-ovcev	108
Eva Andjelić	110
Zakaj Pedagoška fakulteta UL?	113
Anastazija Knez	114
Vesna Starman	116
Zakaj Pedagoška fakulteta UL?	117
Nina Švab	119
Zora Stančič	121
Zakaj Pedagoška fakulteta UL?	124
Anja Lotte Kastelic	126
Ajda Puzin	128
Nasveti in modrosti PEF-ovcev	129
Karmen Pižorn	131
Ana Lara Schwarzbartl	133
Navdih	134
Mojca Kasjak	136
Navdih	139
Veronika Černe	141
Nina Čelešnik Kozamernik	142
Nasveti in modrosti PEF-ovcev	144

PRED PEDAGOŠKO FAKULTETO STOJIM
IN MISLI SI BISTRIM.
ALI BI VSTOPILA IN SI ZNANJE PRIDOBILA?
ALI POBEGNILA IN
BREZ ZNANJA NAOKROG HODILA?
VSTOPIM V SVET ZNANJA,
KJER POBEREM VSA NOVA SPOZNANJA.
Z DIPLOMO ŽE STOJIM IN
Z MISLIMI V NOV ŠTUDIJ HITIM.
TE MISLI SE V LETA RAZVLEKLA
IN KONČNO SE OBLEKLA IN
MAGISTERIJU NAPROTI STEKLA.
ZA ZAPISKI SEDIM IN VEM,
DA KMALU K MAGISTRSKI NALOGI ODHITIM.
S PONOSOM JO POKAŽEM
IN PRED PEDAGOŠKO FAKULTETO
JO RAZKAŽEM.

Natalija Jeraj

Foto: Mojca Jeraj

Moj odnos z oblikovanjem se je začel na faksu, najprej z razvijanjem grafičnih del v ateljeju, nato z računalniškim grafičnim oblikovanjem in nazadnje oblikovanjem s hrano. Hrana je od nekdanjega del umetniške zgodbe, tako v preteklosti, kot tudi danes. Motiv tihožitja je primer odličnega učenja risanja ali slikanja, saj so elementi motiva neživi, hkrati pa tvorijo kompleksne likovne probleme. A vendar je hrana kot vir življenja za nas le tisto, kar se zaužije. Zanimivo se je zamisliti, koliko časa in energije porabimo za pripravo prazničnih jedi ali družinske večerje. Ure in ure, tudi kakšen dan pred samo pojedino. Vendar zakaj? Kaj nas kuharje tako zelo osreči, ko pa se ves naš trud póje v 10–15 minutah, na koncu dneva pa smo vsi utrujeni in veseli, da je dneva konec. Kakšen pomen ima v tem primeru hrana?

Zgodbo s hrano sem veliko bolj doživeto razumela šele na začetku moje študijske poti, takrat sem namreč opustila hrano živalskega izvora in zato postala sama svoj šef v kuhinji. Estetiko sem začela iskati v pripravljenih jedeh, zlasti

v sladicah. Pričela sem z ustvarjanjem lastnih receptov in fotografiranjem barvitih, kontrastnih in dinamičnih kompozicij hrane z vodilom »urejeni nered«. Vsak recept je bil nekaj čisto drugačnega od prejšnjega in od naslednjega, zato sem svojo strast razvijala in jo študijsko razčlenila na tri stopnje; priprava jedi (peka/presna priprava/kuhanje), fotografiranje (priprava estetsko privlačne kompozicije) in grafično oblikovanje (preoblikovanje skice/fotografije v računalniškem programu ali v grafičnem ateljeju – linorezi, jedkanice). Kakršnakoli naloga me je čakala, vedno sem izhajala iz svojega odnosa s hrano, posredno ali neposredno.

Profesor za grafiko, spec. mag. Črtomir Frelih, je moja pot grafičnega oblikovanja zelo spodbujal, njegova korektna kritika mi je bila v pomoč pri razvijanju idej, in tako sem decembra leta 2018 izdala svojo prvo kuharsko knjigo *Sladko jeRAJ* s 53 recepti za sladice na rastlinski osnovi. Krasen občutek, izjemna izkušnja, a hkrati zelo naporna. Pred izdajo knjige: intenzivno delo, stremljenje k »popolnosti« končnega izdelka, na neki točki enostavno postati zadovoljna z nastalim delom in prenehati z iskanjem napak ter popravkov.

Po izdaji knjige: medijska izpostavljenost, intervjuji, zapisi za spletne in časopisne članke, delo na kuharskih delavnicah ... Vse to se je zame zgodilo prvič v življenju, zato sem bila zelo vesela, a hkrati precej utrujena. Ta utrujenost pa se je ob umiritvi, nekaj časa po izdaji knjige, izkazala s tem, da sem obležala v postelji za skoraj dva tedna. Aja in še nekaj o mojem naslovu knjige. Poznate pesem Japan od Siddharte? Lahko bi rekla, da je

to glasbena skupina mojega otroštva. Z bratom sva to pesem velikokrat poslušala, ob njej pa sva se počutila zelo pomembna, saj naju pesem opeva. No, vsaj tako sva midva čutila ob zapetih besedah »je raj«.

Takrat je zame moj priimek pridobil zelo lepo noto in sem nanj zelo navezana. Želela sem, da naslov moje knjige pove bistvo, četudi znotraj besedne igre. Torej kaj (sladice), kdo (jaz) in kakšno občutje nas čaka (rajsko), *Sladko jeRAJ*.

A res, to je on? – Žan F.

Zaživi sanje – Katarina Novak

Ne predaj se – Sara

Nabiralka zgodb – Nina Fricelj

Življenje je včasih potica – Monika Gregorc

Zmedeno dekle – Nika Špehar

Razburkano morje – Gloria

Maj-riM – Miriam Selšek Štanta

Ali je končno čas za ... – Mateja Magdalenič

Kaj je moje življenje – anonimno

Kako zavlačevati, a še vedno
vse narediti v roku. – Lara Gašpar

Kako gre vse narobe

in hkrati vse prav. – anonimno

Sreča v steklenici – Neža Majnik

Moje barve – anonimno

Dnevnik iz Viharne Loke
– Laura Rožman Krivec

What a mess – anonimno

Bilo je enkrat, nekoč ... – Gaja Nemanič

Vse se zgodi z razlogom – Kaja

Zmedena zgodba – Dora Cerovec

Be or not to be? – anonimno

Ko otroške sanje postanejo

resničnost – Aja Uršič

Meja je samo nebo – Simona Agrež Franko

NIkoli ne reci nikoli – Nina Čelešnik Kozamernik

18 let v špilji (za knjigo o študentskih letih in času študija),
naslova za avtobiografijo pa vam še ne izdam,
ker mogoče bo kdaj zares napisana – Mojca Kralj Čiglič

Hoja proti zvezdam – Staša

Vedno naprej – Katja Kurnik

Odsev zrcala – Petra Kožuh

Dobro se z dobrim vrača – Meta Kovačič

S knjigo in z mačko pod oljko
– Darja Kerec

Irena Hergan

Foto: osebni arhiv

Kaj mi je najbolj všeč na fakulteti? Na prvem mestu so zagotovo študenti. Zaradi njih je na fakulteti živahno že pred vhodom, kjer se sproščeno pogovarjajo. Dobro se počutim, ko vidim vse te vesele, mlade obraze. Tudi receptorje imamo prijetne. Zmeraj prijazno pozdravijo, povedo kakšno aktualno novico ali rešijo problem, kot je na primer šop ključev, ki po nesreči zdrsne v odtočni jašek. Pot do kabineta me vodi mimo avle, kjer se redno vrstijo zanimive razstave. Nazadnje sem bila navdušena nad kipci osnovnošolcev.

Všeč mi je tudi, da ima zgradba stopnišča poimenovana po smereh neba sever, jug, vzhod, zahod – saj sem nenazadnje geografinja. Sicer štiri stopnišča mnogim obiskovalcem povzročajo težave, zato bi predlagala, da bi hodnike še kako drugače označili, da bi jih lažje ločili, morda po barvah ali poslikavah slovenskih pokrajin, gozdov ali po čem drugem, kar je dejansko zunaj zgradbe v posameznih smereh in bi odražalo tudi nek pedagoški duh. Kadar grem v klet, grem po severnem stopnišču, naravnost v osončje, med planete.

Všeč so mi tovrstne poslikave. Prednost naše fakultete je, da ima veliko različnih oddelkov in s tem različnih vsebin; vsaka posebej je pestra in od druge lahko veliko pridobi zaradi stičišča različnosti.

Premalo se zavedamo, da je pestrost naše fakultete zares prednost, ki je druge fakultete nimajo. V prvem nadstropju imamo urejen prostor, v katerem lahko študenti različnih zanimanj po kotičkih poklepetajo. Tudi sama dajem študentom naloge, ob katerih morajo v manjših skupinah izmenjati mnenja in kaj predebatirati, saj močno podpiram sodelovalno delo. Včasih mi kdo od študentov nepričakovano kaj drobnega pusti v predalčku (kakšno voščilo ali pismo) in to me zmeraj razveseli.

Žan Rode

Foto: Neža Rode

Faks je bil zame prelomnica. Tam sem spoznal ljudi, ki so me izvlekli iz moje sramežljive lupine, pravzaprav je bil eden najboljših časov v mojem življenju. Takrat sem spoznal tudi Nežo. Že od prvega trenutka, ko sva se spoznala, sva čutila neko povezanost. Več časa sva preživela skupaj, bolj sva vedela, da sva prava drug za drugega. Po diplomi me je pot zanesla drugam. Prišla je služba, pa otroka. Mi je kar všeč, da smo te dni več doma, da smo lahko več časa skupaj. Veliko ljudi pravi, da je starševstvo težko, a imam drugačno izkušnjo. Svoje otroke imaš rad in narediš vse za njih. Preprosto. Vzgoja je težka, ampak hočeš, da so tvoji otroci boljši kakor ti. Na tem delaš. In ko izboljšuješ njih, hkrati izboljšuješ tudi sebe.

NASVETI

in

MODROSTI

PEF-ovcev

Če gledam zase – predvsem da greš na faks res z odprto glavo, ker te bodo stvari presenetile v smislu – ugotovil boš, česa še ne veš. In da vsako stvar tudi kritično ovrednotiš. Se mi zdi, da se je ravno to zgodilo. Dobiš eno veliko količino znanja, ki pa jo je treba razparcelirat, odvreči nekaj, kar si bil prepričan, da drži (pa to ni tako). Predvsem to ja. Se mi zdi, da je to, kar tudi zdaj rada dijakom povem in veliko nalog naredimo na to temo, da izberemo nek družbeni problem in o njem kritično razmišljamo. Ko pridemo na faks, smo še vsi oblikovani po nekih modelih – mogoče od doma – tukaj se ti pa stvari razbijajo in je pomembno, da se ne oklepaš, kar ti je bilo položeno ali pa naučeno. Ker samo tako lahko sam neko spremembo narediš, če jo znaš kritično ovrednotiti.

– Katja Kovše

Pusti si kakšen izpit za avgust.

– Luka Vinko

Saj sem si ga na glas izrekla, a nisem prepričana, če se ga ravno držim. Delaj sproti, poskusi se čimprej navaditi na domače delo in učenje, ne odlašaj do zadnjih dni pred izpitom. Predvsem se mi pa zdi najboljši nasvet ta, da delamo na tem, da spoznamo sami sebe, da vemo, kaj nas veseli. Tako odkrivamo ves naš obstoj in le ko nekatere obveze postanejo naša zanimanja, lahko rečemo, da opravljamo delo, ki je del naše osebnostne sreče.

– Maja Podgoršek

Kdaj bo težko, a se je vredno potruditi, saj se bomo na koncu spominjali lepih stvari. Študij ti lahko da veliko več kot samo sedenje za knjigami. Si pa moraš dovoliti stopiti korak dlje, npr. ogovoriti naključnega sošolca, ki se usede zraven tebe. Tudi če prideš v neko predavalnico in se zdi, da se poznajo med sabo, to ni nujno res. Morda so bili le dovolj pogumni, da so ogovorili drugega. Tudi ti zberi pogum in ogovori nekoga. Človeške vezi so veliko bolj pomembne kot tvoj strah. In ne boj se, vsi so razumevajoči, če se izgubiš, vprašaj. Pogumno in brez vseh dvomov!

– Klara Vrabec

NASVETI

in

MODROSTI

PEF-ovcev

Na splošno, ne samo za študente naše fakultete, bi svetovala, naj se popolnoma predajo tistemu, kar so izbrali kot življenjsko pot in to počnejo z dušo. Naj ne prebirajo samo obvezne literature, naj raziskujejo,

sebe gradijo, naj so kot spužva, ki srka vse, kar se naokoli ponuja. Naj sebe dojamejo kot del družbe, v kateri imajo pomembno vlogo: sooblikovati najboljšo in najmehkejšo glino – naše najmlajše. Po fakulteti pridejo druge skrbi in obveznosti, zato je potrebno zares izkoristiti čas na fakulteti in se osebno zgraditi in najti sebe.

– Bea Tomšič Amon

V času, ko študiraš, naredi vse, da boš čas študija maksimalno izkoristil, ker bo na tem bolj ali manj temeljilo celo tvoje življenje. Ne splača se špricati, nauči se čim več, ne samo kar se tiče stroke, ampak tudi stvari, ki ti bodo pomagale osebno rasti. Vzemi si tudi kakšen odmor in se zabavaj, delaj kaj drugega, pa morda najdi še kakšno knjigo za dušo.

– Doroteja Božič

To, da bi se manj obremenjevala in več potovala. Bila sem vestna študentka, ki je imela večino stvari pod kontrolo. Strah me je bilo neuspeha in kakšnih spodrslijajev. Vesela pa sem, da sem vztrajala pri svoji odločitvi in študirala tisto, kar sem si želela, kljub poskusom prepričevanja, da naj študiram kaj drugega, nepedagoškega.

– Jerneja Pavlin

Naj se čim več pogovarjajo s starejšimi študenti, da ga usmerijo. Naj bodo radovedni in revolucionarni. Pomembno je, da dvomijo in kritično razmišljajo o vsem, kar se dogaja. Prav je, da se sprašujejo, zahtevajo argumente in dokaze. Naj imajo tudi malce več poguma.

– Tomaž Vec

obraz 04

Milena Mileva Blažič

Foto: Jani Kovačič

Celo življenje sem absolutno literarni tip in že pri 12 letih sem rekla: »Jaz bom šla študirat književnost.« Moji hčerki rečeta, da sem ena izmed redkih oseb, ki ni zgrešila poklica, in dela to, kar ima rada. Hobi in poklic mi sovpadata. Poleg branja leposlovja zelo rada berem literarne teorije, ki mi odpirajo obzorja [J. Zipes, M. Nikolajeva ...]. Znanja je vedno premalo, zato rada študiram [npr. B. Kummerling Meibauer, Z. Pirtošek ...]. In obožujem svoj poklic, ker lahko znanje delim. Splošno je znano dejstvo, da se znanje množi z delitvijo. Sprejemam tudi svoj del odgovornosti kot profesorica – če se na mojem področju pojavi kakšen družbeni problem ali zloraba na strokovnem področju, opozorim javnost in stojim za tem z argumenti, s citati iz teksta in konteksta.

Pomembno se mi zdi, da beremo, saj nebralci ne morejo motivirati za branje. Meni se literatura ni priskutila, ker so literarne analize pravzaprav anatomija književnosti [npr. pravljnični tipi, H. J. Uther]. Raziskujemo motive, motivne drobce in slepe motive [M. Luthi]. A pri branju ločim osebni okus

[npr. B. A. Novak] od profesionalnega [npr. Mali princ ...]. Sama imam rada R. M. Rilkeja, pesnika, njegove Devinske elegije. Pa velike knjige klasikov kot so Karamazovi Dostojevskega in Sto let samote Gabriela Garcie Marqueza. Medtem ko imam za poučevanje izjemno rada Oscarja Wilda, ker se mi zdijo njegove pravljice zelo kompleksne. Literatura je odlična – bolj kompleksno literaturo kot beremo, tem več se učimo, saj literatura ni linearna. Zato svetujem branje, ki je [intelektualni] prestiž, ker razvija mišljenje. Tako bi se ga moralo tudi obravnavati [kot spodbujanje razmišljanja]. A vsak bralec naj bere v svojem tempu. In pri branju literature ni pomembno, kaj je želel avtor povedati. Otrok v predšolskem obdobju bo na svoj način bral Sapramiško [S. Makarovič], ti pa jo boš drugače.

Na Kitajskem je 1500 otrok gledalo lutkovno predstavo Sapramiško v slovenščini, pa so ploskali in razumeli. Zato ker je nekaj bilo arhetipskega, univerzalnega. In tako znajo pisati le najboljši avtorji – pisati na več ravneh [angl. crosswriting]. Hkrati pisati za otroke, da bodo otroci razumeli, pa tudi za odrasle, pomeni biti nadarjen. Na ista književna besedila gledamo drugače, ko jih v beremo v različnih obdobjih življenja [rastemo ob knjigah]. In odrasli v resnici potrebujejo pravljice še bolj kot otroci – struktura in vsebina pravljič namreč blaži strahove in pomirja notranje »volkove«. In ravno sedaj, v času pandemije, je še večja potreba po pravljičah s strani odraslih, saj smo »homo narrans«. Ljudje želijo verjeti v pravljice, ljudje potrebujejo srečne konce, ker je svet kaotičen, vendar je možno najti red v kaosu.

NASLOVI, ki bi jih PEF-ovci dali knjigam o svojem ŽIVLJENJU

Vonj malin – Urša Lesar

Naprej – anonimno

Veter iz nepoznanega – Katja

Veliko joka in še več smeha – Ajda

InCognito – Nataša Tasia Krkovič

Vse, kar si mislila, da se ti ne bo zgodilo
– Maja Krušič

Druga stran medalje – Lucija

Si upaš? – Emir Jušič

Kaj bomo pa jutri jedli? – Blaž Bašič

Nikoli ne obupaj – Nika Glavina

Pogled skozi rožnata očala – Stanka Benigar

Verjamem – Lidija Šket Kamenšek

To je šele začetek – Tina

Mint – Ana Češarek

Klanec (Življenje je en klanec, enkrat gre dol in drugič gor.)
– anonimno

Lisice – Črtomir Frelih

Kdo ali kaj nisem? – Petra Brdnik Juhart

Zdajle – Alenka Vidrih

Tavanje – Andrej Brumen Čop

Moje tretje življenje – Andreja Grčar

Iskanje – anonimno

Sledi intuiciji – Špela Cerar

Neznosna lahkost bivanja, a je že napisana ...
– Igor Saksida

Vse ob svojem času – Milena Repa

You got this – Špela Berčnik

Katarina Novak

Foto: Nikita Kodrič

Jaz res nisem zabaven človek. Živim na Cesti. Da ne bo pomote, to je vas. Ne vem, ali imam kakšno zanimivo zgodbo zdaj, imam pa iz otroštva. Nekajkrat sem skoraj pokončala mlajšo sestro. Imele smo zabaven odnos, razen tega, da mi je iz vrha stopnic metala one copate s trdo peto, seveda sem bila potem jaz kriva. Enkrat sva z njo hoteli imeti neko predstavo za starše in stare starše v garaži. Šlo naj bi za gimnastično predstavo. Prva točka je bila »samokolnica«, to je ko primeš nekoga za noge. No, sestra je malce slabo stopila in kar nerodno padla. Drugače imam iz osnovne šole dokaj slabe izkušnje, ker me niso sprejeli, so me zbadali ... Sem pa sanjala, da bom učiteljica že nekje v 4. razredu. Ko smo se igrali, sem vedno jaz želela biti učiteljica, nikakor pa ne učenec. Končno se mi bo to počasi uresničilo. Žal lani zaradi razmer nismo imeli najbolj popolne prakse, a se bo to počasi zagotovo spremenilo. Odkar sem na faksu sem res spoznala krog prijateljic, s katerimi se družimo in uživamo ... No, tudi to mi manjka ... Ah joj, ta karantena ...

Helena Grbec

Foto: osebni arhiv

V zadnjem času sem se z ljudmi veliko pogovarjala o študiju. In potem sem bila samo tako, da imam res toliko nekih zgodbic vezanih na faks in na »študentski lajf.« Kje naj sploh začnem? No, morda kar na začetku, ko sem bila še zelo majhna, zgodba, vezana na pedagogiko. Morda na to, zakaj sem takšna, kakršna sem. Ko sem bila majhna, stara okoli treh let, imela sem 2 starejša brata – 12 in 15 let starejša, ki sta se takrat že učila za osnovno ali srednjo šolo. In moja mama je učiteljica, zato smo imeli doma vedno veliko papirjev, delovnih zvezkov, knjig, revij in šolskih stvari na sploh. Jaz pa sem imela res rada te stvari. Kar pa se tiče bratov – velikokrat sem prišla v sobo in jima težila, mama pa me je vedno vlekla ven, saj sta se učila. Meni je bila očitno ta ideja učenja zelo privlačna, češ – »Jaz se želim tudi učiti!« Zato sem se odločila, da bom tudi jaz pisala črke, vendar mama ni bila ravno pristaš tega, da bi me učila cele abecede. Vedno je rekla, da imam šole še za celo življenje in da se bom tega že naučila v 1. razredu. Jaz pa sem bila zelo trmasta, zato sem se odločila, da bom hodila od človeka do človeka in jih prosila, da mi

zapišejo posamezno črko na list papirja. Nato pa sem se te črke naučila in mami to tudi pokazala. Tako sem se naučila pisati in brati. S to zgodbico sem želela začeti, ker mi je bila šola vedno zelo pomembna! In tudi ko sem šla potem v vrtec, sem ves čas komaj čakala šolo. Takrat je bila še osemletka.

Preden si šel dejansko v šolo so bili takrat še neki pogovori s svetovalno službo, kjer so ti dali neko preverjanje, če si zrel za osnovno šolo. Recimo, da je bilo to približno pol leta pred odhodom v šolo – jaz pa sem mislila, da je bil to že moj prvi šolski dan, saj sem res komaj čakala na šolo. In tudi kasneje se je to poznalo, saj sem imela vedno milijon nekih krožkov in ostalih obšolskih dejavnosti.

Kako pa sem se sploh odločila za študij socialne pedagogike? Ja, to je meni zelo ljuba zgodba. Zadnji letnik gimnazije. Prešolala sem se na drugo šolo. Novi učitelji, nov razred, novi sošolci, nov dijaški dom. Vse je bilo novo. Prvič tudi življenje stran od doma znotraj neke druge institucije. Tam sem imela eno vzgojiteljico, socialno pedagoginjo. Takrat sem imela za narediti še 5 predmetov in celo maturo. Delala sem še pol letnika, veliko sem špricala, nisem se razumela s sošolkami in sošolci, niti s profesorji in profesoriciami.

Eni mi niti niso dovolili hoditi več v šolo na njihova predavanja, saj sem jih na nek način iritirala. Vedela sem, da to ni bilo okej. Bila sem stara 18 in sem točno vedela, da to ni bilo sprejemljivo, nisem pa vedela, kaj drugega bi lahko počela sploh, ker mi sploh ni bilo za iti v šolo, saj se mi je zdelo, da me tam noben zares ne mara. To je itak prižgalo

vse možne alarme v svetovalni službi šole, pri razredniku in tudi pri vzgojiteljih v dijaškem domu. In potem itak tisto, ko si res ne želiš slišati »moralca«, saj itak sam veš, da ne delaš prav. Ampak se mi zdi, da odrasli res tako radi počnemo to, da mladim nabijamo neke moralce, kot da nimajo pojma, da nekaj ne delajo v redu. In tako se še jaz sama ujamem, da to delam, čeprav ta mlada oseba pred mano ve, da ni prav naredila.

Kaj pa ima to veze z mojo izbiro študija? Rešitve na moje neopravičene ure s strani odraslih so bile take – razrednik je rekel, da bom mogla začeti hoditi v šolo, saj bom drugače dobila opomin in ukor. Isto je rekla svetovalna delavka v šoli, svetovalka delavka v dijaškem domu pa je celo rekla, da je gimnazija pretežka zame in naj se prešolam v zadnjem letu na neko srednjo šolo. Kar mi je bilo res bizarno, saj sem bila sicer zelo uspešna.

Edina vzgojiteljica – ona ni naredila nič, hkrati pa je naredila vse. Z menoj je sedela v tišini in to je bilo to. Ni mi moralizirala. Meni je bilo res hudo pred vsakim odraslim, saj me je bilo strah, da mi bo spet moraliziral. Ampak ona je dobro vedela, da jaz vem, da to ni bilo v redu. In ona je vedela, da jaz tega ne počnem zato, ker sem slaba in zlobna in se mi ne da, karkoli. In ona je res verjela, da mi bo uspelo, kakorkoli že. Ni skočila v to, da bi mi morala takoj rešiti življenje, saj bom jaz imela drugače slabo življenje. Je pa imela idejo podpore. Me je podpirala, sva se pogovorili in dogovorili, kaj je bilo okej meni in kaj njej. Ko sem bila sama v iskanju svojega poklica ... Še preden sem bila v dijaškem domu, sem veliko razmišljala o nekih poklicih pomoči.

Morda medicinska sestra, delovna terapevtka. Sem obiskala tudi kar nekaj informativnih dni. Nato pa sem spoznala to mojo vzgojiteljico, videla, kako ona dela in kakšno podporo daje ljudem – takrat sem se tudi jaz odločila, da se bom vpisala na socialno pedagogiko. To je bila stvar nekega naključja, da sem spoznala socialno pedagoginjo, ki mi je razširila obzorja. Sploh ne vem, zakaj sem takrat tako verjela, da je ona takšna zaradi poklica. Ker je drugače res dobra oseba, ne glede na poklic. Ampak jaz sem to zelo povezala z njeno izobrazbo in sem rekla, da je to to. Tako kot se je ona naučila, tako bom tudi jaz lahko enkrat pomagala in delala.

Če bom to študirala, kar je ona študirala, bom tudi jaz lahko takšna dobra oseba! Potem pa vpis na študij. Jaz sem se odločila, da grem na socialno pedagogiko in nikamor drugam. Ne bom dala ne druge, ne tretje želje, čeprav je bil poraz od mature. Nisem se učila, naredila pa sem jo – čeprav še danes ne vem kako. Na prijavnico sem tako napisala samo: »Socialna pedagogika, redni študij, UL Pedagoška fakulteta« in to je bilo to. Tukaj pa moram omeniti tudi informativni dan, saj je ta ključnega pomena! Tako je bilo, da sem mislila iti na informativne dneve v petek, ampak mislim, da sem jih prežurala. Nisem bila tako drugačna oseba, kot sem danes. Morda sem imela le nekoliko več tega mladostniškega nemira, morala sem se še odžurati. No, potem sem šla na informativni dan v soboto. Spomnim se, da sem bila zelo utrujena in potem se spomnim enega profesorja. Takoj sem pomislila, da je že to en zelo zanimiv profesor. Vedno sem si predstavljala,

da so profesorji tako »uptight« – kravata in srajca, on pa je prišel pred nas precej drugačen in z neko sliko. Veliko je spraševal, mene pa je res mučilo, da bi nekaj povedala, saj so bili vsi ostali kar tiho. Jaz sem imela takrat res pomembno vprašanje zanj, vendar me je bilo zelo strah. O vsebini tega vprašanja ne bi preveč razglabljal, da ne zaidem z zgodbe.

Je bil pa njegov odgovor zame zelo pomemben, saj mi je z njim dal neko novo potrditev in zagon za naprej. Meni je bilo to zelo fascinantno, da mi nekdo ni rekel, da to ni vprašanje zanj, ampak se je potrudil odgovoriti po svojih najboljših močeh. Tega dogodka se tudi ta profesor dobro spomni in sva o tem veliko govorila tudi kasneje. Zdi se mi, da sem s tem začela počasi puščati neke odtise na Pedagoški fakulteti.

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

To sem večkrat povedala že na informativnih dnevih in zdi se mi, da sem vedno povedala nekaj v smislu: »Sedite pred fakulteto, pijte kavo in se pogovarjajte.« Ta nasvet bi dala vsakemu. Zakaj pa? Morda se bo zdelo malce nenavadno, saj vedno pričakuješ nasvet v smislu – delanja zapiskov, obiskovanje predavanj – tudi ti nasveti so dobri. Ampak kar si bom sama najbolj zapomnila

od študija, poleg vseh znanj, seveda – je to, da sem se po predavanjih usedla zunaj, vzela kavico iz avtomata, zvila cigareto in uživala. Najprej ni bilo nikogar, potem pa je prišel eden in potem je prišel drugi, tretji, četrti. Potem je en šel in je prišla cela skupina. Tam se je zgodil en kup stvari – nekdo je prišel nekaj potarnat, se poveselit, vprašat ... In iz tega imam en kup bogatih spominov. Če ne bi tam sedela, se verjetno ne bi sploh srečala s temi ljudmi in bi bila oropana te izkušnje. Vsakemu študentu bi tako rekla – ne šibati po predavanjih takoj domov, ampak se ti splača družiti, saj so to najboljši spomini.

– Helena Grbec

Ne obupaj. Vsakomur se zgodi slabo, ne glede na starost ali položaj v družbi. Trenutki, ko nič več nima smisla, a prav takrat in prav tam, se spomni, da je vse kar imaš zdaj, dovolj. Življenjske izkušnje se ves čas prepletajo, zato se je dobro naučiti biti »tukaj in zdaj« in uživati trenutek, ki nam je dan. Študentska leta so krasna, uživaj jih!

– Natalija Jeraj

Ker prihajaš v novo okolje, bodi to, kar si. Na faksu je toliko ljudi, karakterjev, da se boš zagotovo nekje našel. Poskusi postati čimprej samostojen, ker nikoli ne veš, kaj te doleti. Predvsem pa sprejemaj druge, takšne kot so.

– Katarina Novak

Več časa posveti študiju, kljub temu da imaš polno drugih stvari, ki jih delaš.

– Žan Rode

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Če se sedaj navežem na študij – če bi šla še enkrat študirati, bi se še enkrat odločila za socialno pedagogiko. Če bi imel kdo željo ali vprašanje o tem študiju, bi mu ga res toplo priporočala, saj se mi zdi, da nudi široko paleto znanja in izkušenj, hkrati pa pusti dovolj prostora tudi za razvijanje interesov izven faksa.

Tako je meni pustil razvijati šport. Nasvet, ki bi ga dala sebi ali pa kakšnemu drugemu študentu, je – ne se preveč ukvarjati s strahovi, ki prihajajo zraven, saj so ti normalni. Vsaka stvar se zgodi z razlogom, prepoznavaj, kaj je v stvari dobrega zate in to vzemi s seboj naprej, z drugimi stvarmi se ne ukvarjaj preveč. Predvsem pa to, da moraš obdržati ta del sebe, ki ga imaš poleg študija in da se ne izgubiš v poplavi obveznosti. Ta svoj interes, ta delček sebe moreš vzdrževati – pa naj bo to v obliki športa, prostovoljstva, umetnosti, česar koli.

– Nika Hrovat

Pedagoška fakulteta študentom omogoča nek prosti čas. Ravno zaradi tega, bi tako mlajši Moniki kot bodočim brucem svetovala, naj ta čas izkoristijo. Naj gredo ven, se družijo, žurajo in ne vzamejo tega PREVEČ resno in izkoristijo študentska leta. Naj se udeležijo Škisove tržnice ali se preprosto usedejo na zelenico ob fakulteti in poslušajo glasbo, naj gredo jest na bone – in to zastonj bone. Svetovala bi, da cenijo Ljubljano in kar ponuja, saj je zelo lepo mesto in marsikaj je za videti in doživeti.

– Monika Gregorc

Če ne veš, kaj bi študiral, si vzemi še eno leto še pavze, tudi če si imel že eno leto. Pojdi raziskovat, pojdi po svetu, poskusi različne stvari in se potem vpiši na faks, ko boš vedel, kaj želiš.

– Nena Štrukelj

Bodite bolj pogumni, poskusite več stvari. Čas res hitro mine. Več berite. Ne samo berite – študirajte. Poskusite ugotoviti, kaj vas zanima. Poiščite neko uravnoteženost med študijem in zabavo. Dajte priložnost ljudem. Ne si takoj ustvariti mnenja o osebi, spoznajte jo. Spreglejte prvi vtis, ljudje te lahko presenetijo.

– Ajda Černe

Ajda Černe

Foto: osebni arhiv

Veliko delam kot prostovoljka z otroki in mladostniki. Pomagam na otroških kampih, poletnih taborih, v mladinskem centru, kjer sem bila spremljevalka nekemu fantu, že 3 leta tudi nudim učno pomoč dekletu z ADD in disleksijo in sem tudi prostovoljka pri društvu Ključ, v katerem sem med drugim opravljala tudi prakso. Tudi kasneje se vidim v poklicu med drugim v kakšni nevladni organizaciji, ampak je zaenkrat vse še nekako neodločeno. Zelo mi je ostala v spominu tudi izkušnja s Tajske, ko smo s skupino deklet tamkajšnje otroke učile angleščino. Noro se mi je zdelo, ko sem videla, da imajo v razredih po 40 otrok.

Zapomnila sem si tudi izjemno sodelovanje med ljudmi, še najbolj odnose med različnimi verami. Šolo, v kateri sem pomagala, sta namreč vodili katoliška nuna in budistka, ki sta se odlično razumeli. Gre pa za res čisto drugo kulturo, običaje, jezik. Nastanjene smo bile na severu, v enem izmed revnejših predelov, kjer večina otrok živi pri starih starših, ker gredo starši za kruhom, kar si je kar težko predstavljati. Vse je precej

drugače. Sicer smo bile čez teden cele dneve v šoli, a med vikendi so nas tudi kam peljali. Ogledale smo si tudi druga mesta, zapomnila sem si tempelj, ki smo ga videle, pa slap. Predstavili so nam tudi njihovo značilno »super spicy« hrano. Še en vtis, ki mi je posebej ostal v spominu, je bil kraljičin rojstni dan, ki pri njih ravno sovpada z materinskim dnevom. Vsak razred je pripravil točko za proslavo, na katero so prišle tudi njihove mamice. Peli so in plesali, kar je bilo res zanimivo. Še bolj zanimiv del pa je sledil po koncu proslave.

Otroci, starši, učitelji, ravnateljica in me, prostovoljke, smo šli skupaj saditi riž. Okoli šole imajo namreč riževa polja, riž, ki zraste na njih, pa uporabljajo za malice in kosila. Malce smo bile prestrašene, ko smo morale stopiti v tiste bazenčke. Mislile smo si: »Oh, pa kaj je to blato!« in nismo vedele, kakšne vse živali plavajo noter. Kar naenkrat se je od nikoder vzela celo kača in vse smo skakale od strahu. A kljub vsemu je bila to res dobra izkušnja in izredno lep način povezovanja. Kasneje je začelo deževati, zato smo dobile tiste njihove velike klobuke, kar se mi je zdelo zelo zabavno. Še bolj pa sem si ta dan zapomnila zato, ker je bil naš zadnji. Imele smo res lep zaključek.

Piko Dinozaver – *Nataša Tasia Krkovič*

Nemški ovčar – *Nika Glavina*

Ne bi imel psa. – *Žan F.*

Pes od fanta, bišon Lodi. – *Katarina Novak*

Zlati prinašalec – *Sara*

Vsi psi mojih prijateljev,
ki so mi prirasli k srcu. – *Nina Fricelj*

Beagle – *Monika Gregorc*

Moja kužika Lotti, definitivno
(črn mali koker španjel) – *Nika Špehar*

Cane Corso
(drugače povedano pasji Bodyguard) – *Gloria*

Moj napol siamski muc
(siamke so mačji psi) – *Miriam Selšek Štanta*

Pomeranc – *Mateja Magdalenic*

Belgijski ovčar – *anonimno*

Akita inu – *Lara Gašpar*

Čivava – *Petra Kožuh*

Landseer – *Meta Kovačič*

Zlati prinašalec – *Aja Uršič*

Čiwauiwa, itak – *Črtomir Frelih*

Vsekakor ne morski pes. – *anonimno*

Border Collie – *anonimno*

Samojed – *Neža Majnik*

Haski – *anonimno*

Labradorec – *Gaja Nemanič*

Ameriški staffordski terier – *anonimno*

Chow chow – *Dora Cerovec*

Samojed – *anonimno*

Moj Don – *Simona Agrež Franko*

Zverina – *Nina Čelešnik Kozamernik*

Zlati prinašalec – *anonimno*

Ne hodim na plažo, ker nimam časa za ležanje.
Pes ne sme biti odvezan na plaži, iz tega sledi, da sploh ne
more biti na straži. – *Mojca Kralj Ciglič*

Nubi (Shar Pei) – *Staša*

Zlati prinašalec – *Katja Kurnik*

Več: corgi, zlati prinašalec in
border collie – *anonimno*

Mops – *Tina*

Doroteja Božič

Foto: Ksenija Rivo

Že tri desetletja sem knjižničarka tu, na Pedagoški fakulteti. Knjižnici sem predana in živim za njo. V njej delam že vso svojo poklicno pot in doživela sem, koliko so se stvari med leti spremenile. Lahko si predstavljate, koliko zanimivih zgodb se je pripetilo v tolikšnem času. Vaša generacija si sploh ne zna predstavljati, kako so včasih potekale stvari v knjižnici. Jaz se še spomnim, kako takrat ni bilo računalnikov in smo morali tipkati kataložne liste na navadne pisalne stroje. Takrat tudi še ni bilo COBISS-a in je moral vsak, ki si je kaj sposodil, ročno izpolniti zadolžnico.

To je bil listek, na katerega si napisal svoje ime in priimek, številko izkaznice ter podatke o knjigi, ki si si jo sposodil. Zadolžnico je bilo potrebno izpolniti za vsako izposojeno knjigo posebej. Na koncu dneva pa smo knjižničarji po abecedi priimkov članov in po inventarnih številkah sortirali te zadolžnice. Kot oseba, ki sem osebno doživela, kako je vse to izgledalo pred dobo računalnikov, zelo cenim, kako daleč smo prišli. Razvoj je naredil v teh treh desetletjih ogromen korak naprej. Pa

še vedno gre naprej. Čedalje več knjig in člankov se digitalizira oziroma izhaja v elektronski obliki, zelo veliko stvari je že dostopnih na spletu. Razvoj je tako vse skupaj zelo olajšal in omogočil veliko lažji in širši dostop do znanja. To je prišlo prav tudi pri epidemiji. Še zdaj se spomnim, bil je petek 13., ko smo izvedele, da se bo življenje ustavilo in bo tudi fakulteta zaprta. S kolegicami smo imele še zadnji sestanek v živo. Skrbelo nas je, kako bo potekala izposoja in delovanje knjižnice, a smo vedele, da smo že pred tem veliko delale na dostopnosti do elektronskih virov in gradiv. Prav nam je prišlo, da smo že imele pripravljene in na spletu objavljene različne raziskovalne vodiče in druge elektronsko dostopne storitve. Študentom smo omogočile stik z nami preko knjižnične elektronske pošte in na ta način odgovorile in pomagale rešiti veliko informacijskih vprašanj.

Študentom smo ponudile tudi e-izobraževanja, tako da se je na koncu vse kar dobro izteklo. Skočile smo v vodo in začele plavati. V tako hitrem tempu življenja in ob takšnih situacijah se moraš pač znati prilagoditi. Velikokrat me ob pogledu na našo knjižnično zbirko prešine misel kakšno bogastvo znanja, razmišljanj, idej, umetnosti in kulture je v teh knjigah.

Vesela sem, da mi je dano, da v delu zgodovine fakultetne knjižnice lahko skupaj z ostalimi dobrimi sodelavkami skrbimo za knjižnico in na nek način tudi vodimo korake v smeri razvoja knjižnične dejavnosti, ki se v dobro uporabnikov – študentov in raziskovalcev – razvija v smeri odprte znanosti. Verjamem pa, da je eno ključnih orodij

knjižničarja odnos do uporabnika. Menim, da v tem odnosu ni dovolj le strokovnost ampak tudi empatija in spoštovanje uporabnika. Kot večina ljudi bi tudi jaz rada brala še več, kot dejansko preberem.

Zelo rada berem leposlovje, sploh dela, ki me obogatijo in iz katerih se kaj naučim, pa tudi kakšna strokovna dela. Branje se mi zdi zelo pomembno zaradi lastnega izobraževanja, pa tudi zaradi tega, da narediš nekaj za svojo dušo. Zdi se mi, da več kot bereš, bolj se ti odpira svet, posledično tudi lažje sodeluješ z ljudmi, lažje sprejmeš življenje in nenazadnje lažje sprejmeš tudi situacije, kot je ta, v kateri smo se znašli. Nekako vidiš, da nismo ne prvi ne zadnji, ki živimo v neki pandemiji.

To se je dogajalo tudi rodovom nazaj in vedno se je nekako izplavalo. Ker sem optimistka, verjamem, da bomo kmalu izplavali tudi mi. Žal pa že nekaj časa opažam, da bere čedalje manj ljudi, kar me kar malce žalosti. Knjige so tako dobre sopotnice v življenju, da mi je žal, da več ljudi ne posega po njih. Zavedam se, da ob sodobnem, hitrem načinu življenja človek kar težko najde dovolj časa za knjige. Zelo pa verjamem v to, da knjiga vedno najde človeka. Pride nek trenutek, ko ti je knjiga namenjena in jo boš prebral. Moraš ostati odprt za ta trenutek.

Nika Hrovat

Foto: osebni arhiv

Sem Nika in sem študentka športnica. Šport je velik del mene, velik del moje identitete. Že v 1. letniku sem lahko zastopala Pedagoško fakulteto na svetovnem univerzitetnem tekmovanju v Münchnu. To je bila res super izkušnja, ki mi jo je dala fakulteta, ki mi je to dejansko omogočila, saj je projekt podprla in ga tudi sofinancirala. Nikoli pa nisem mogla izraziti hvaležnosti, tako, da bi želela tudi ta trenutek izkoristiti za zahvalo za to priložnost, ki je bila res neverjetna. To mi res ostaja – ta možnost, da mi je faks omogočil dodaten razvoj mojega športnega dela osebnosti. Izkušnja, ki je ne pozabiš. Imela sem priložnost spoznati ljudi, ki jih gledaš na televiziji, videti, kako oni gradijo osebnost, videti njihovo izkušnjo, tehniko, igro in jih tudi v živo spoznati. To mi je od tam najbolj ostalo.

Odraščala sem v zelo športni družini in včasih sploh ne znam ločiti, kaj sem jaz brez športa. V socialni pedagogiki mi šport daje motivacijo, energijo in pozitivno, je moje izhodišče, preko katerega se lahko povežem z mladostniki pa tudi s starejšimi. Se mi zdi, da je šport lahko dober kanal za povezovanje z ljudmi. Preko športa lahko izraziš veliko svojih čustev, veliko stvari predelaš, se sprostiš ... Zato si želim v prihodnosti prepletati socialno pedagogiko in šport.

Čivava sigurno ne. :) Kaj bolj robustnega, da lahko čuva moj tabor, medtem ko plavam in raziskujem. Kak češkoslovaški volčjak? – *Urša Lesar*

Moj mešanček – *anonimno*

Zlati prinašalec – *Katja*

Pekinez (Pekinčan) – *Ajda*

Šnavcer – *Maja Krušič*

Moj kosmatinec Blacky – *Lucija*

Border Collie – *Emir Jušič*

Zakaj bi sploh imel psa na straži, na plaži?
– *Blaž Bašič*

Pudelj – *Stanka Benigar*

Zlati prenašalec – *Lidija Šket Kamenšek*

Maltežan – *Ana Češarek*

Mešanec od mešancev – iz zavetišča – *anonimno*

Weimaranec – *Petra Brdnik Juhart*

Moj Jay – *Alenka Vidrih*

Mešanček, ampak prijazen – *Andrej Brumen Čop*

Zahodnovišavski beli terier – *Andreja Grčar*

Dalmatinec – *Špela Cerar*

Morski pes z Drillove

plošče Ribolov z dinamitom – *Igor Saksida*

Nemški ovčar – *Milena Repa*

Francoski buldog – *Sanja Berčnik*

Cavalier King Charles Spaniel – *Laura Rožman Krivec*

Kraški ovčar ali labradorec – *Darja Kerec*

Nena Štrukelj

Foto: osebni arhiv

V Bergen sem prišla ob šestih zjutraj – neprespana, lačna, sitna. Z nočnega vlaka iz Osla sem na vso moč vlekla kovček s pokvarjenimi kolesčki, na sebi pa sem v nahrbtnikih tovorila vse, kar bi lahko potrebovala na študijski izmenjavi na Norveškem. Do vročega tuša in udobne postelje me je ločil le obisk glavne pisarne študentskega doma. Kratka vožnja s taksijem, ki me je močno udarila po žepu, ampak ohranila moje zadnje izdihljaje energije, me je privedla do cilja. Tam so me prijazno sprejeli in prosili za pogodbo ... Kakšno pogodbo? Obrazložili so, da za bivanje v študentskem domu potrebuješ več kot le potrditev o prijavi, ki sem jo pokazala. Takrat sem dojela. Neprespana. Lačna. Sitna. In sedaj še – brezdomna. Za povrhu pa še na robu solz. Čisto obupana sem prosila, ali bi mi lahko kako pomagali. Z veliko truda, malo pomoči in ogromno živcev sem še isti dan uspela dobiti ključe svoje sobe.

Po strmem klancu sem se natovorjena odpravila do postaje za tramvaj. Tam pa zopet nova težava – kako priti do stanovanja. Za pomoč sem vprašala žensko na postajališču,

ki me je ob odgovarjanju na vprašanja gledala, kot da sem pravkar padla iz Lune. Ali pa da sem serijska morilka. Kako pa naj bi vedela, da se Norvežani ne ogovarjajo na javnih mestih? Nič hudega. Odpeljem se do stanovanja in do tople posteljice, na katero se uležem, upajoč, da bo preostanek izmenjave boljši, kot se je začel. In res je bil. Študij, potovanja, zabave, izleti, druženja ob filmih in pogovor dolgo v noč.

Ljudje iz drugih koncev sveta, ki sem jih imela možnost spoznati. Sošolci, ki so mi sedaj kot bratje. Prijatelji, s katerimi sem še danes v kontaktu. To je prava izkušnja izmenjave – znanje, ki ga pridobiš, in ljudje, ki postanejo tvoja družina. In to ne bi zamenjala za ničesar na svetu.

Pavel Zgaga

Foto: Kris Olds

Na pedagoško pot me je pripeljalo nekaj intuicije in nekaj naključij. V življenju nikoli ne gre brez naključij. Še tako imenitne načrte lahko naredite, pa se bo na koncu pokazalo, da jih ne boste mogli realizirati. Knjiga, predavanje, razpravljanje mi nikoli ni bilo tuje, to sem imel preprosto rad, to sem rad počel. Če po pravici povem, do konca študija in še po diplomi nisem imel predstave, da bo moj poklic pedagoški poklic. Ko sem diplomiral, je bilo za mojo generacijo v tistih časih zelo lahko najti službo, saj je bilo diplomantov zelo malo, čisto drugače kot je danes.

Takrat sem imel idejo, da bi se ukvarjal z mediji, z novinarstvom. Šel sem na časopisno podjetje Delo, ki je veljalo za top inštitucijo, poleg RTV. A radio in televizija mi nista bili tako blizu; meni je všeč tiskana beseda. Ampak že po dveh dneh sem ugotovil, da je to, kar so mi ponudili, strahotno dolgočasno delo – dali so me v arhivistiko, kjer sem moral brati stare članke in na kratko pisati abstrakte. Potem preprosto nisem več šel v službo, kajti zamikalo me je, glede na to da Filozofska fakulteta

daje tudi pedagoško izobrazbo, da bi šel učiti: 3 mesece počitnic poleti, 1 mesec pozimi, to bo življenje kot nalašč zame! S temi iluzijami sem odšel na neko srednjo šolo v centru Ljubljane, sploh ne z idejo, da bi jaz bil čez vse življenje učitelj. Ampak po dveh, treh mesecih sem ugotovil, da je to precej vznemirljiv poklic.

Po dveh letih sem bil že skoraj čisto zavzet za pedagoško delo, a sem si tudi želel, da bi našel kakšno mesto na univerzi, saj me je vseskozi mikalo tudi raziskovalno delo. In takrat se je pojavilo prosto mesto za filozofijo na takratni Pedagoški akademiji. Kar je bilo še huje – že celo leto ena generacija študentov ni imela predavanj iz tega predmeta, ker ni bilo nikogar, ki bi to predaval. In sem šel na Pedagoško akademijo.

To je bila ljubezen na prvi pogled in ostal sem ji zvest do današnjih dni. Hec pa je bil, da takrat še nisem odslužil vojske, kar je bilo takrat obvezno. In učil sem komaj dva meseca, ko sem dobil kuverto in moral strumno odkorakati. Sicer smo to pričakovali in mi je zato takratno vodstvo Akademije urnik organiziralo tako, da sem v dveh mesecih odpredaval ves semester. Potem v vojski pa sem imel celo nek privilegij – iz Akademije so mi pošiljali pisne izpite, da sem jih popravljaj, oficir pa je dovolil, da imam na ta račun nekaj prostega časa. Seveda sem si izbral veliko več prostega časa, kot sem ga v resnici porabil za pregledovanje izpitov. Po opravljeni vojski sem se vrnil nazaj poučevat in v naslednjih letih sem se skupaj s sodelavkami in sodelavci predvsem trudil za to, da

dvoletni študij na Akademiji postane popoln štiriletni visokošolski študij na Pedagoški fakulteti.

Ko smo te načrte v začetku devetdesetih let uresničili, je nekega poznega večera pri meni doma pozvonil telefon (to še ni bil mobilni telefon, ampak stacionarni) in na drugi strani je bil znanec, ki me je povabil delati na ministrstvo. Bil je čas, ko se je Slovenija osamosvojila in po prvem obdobju osamosvajanja je zdaj prišel čas za pripravo temeljite reforme slovenskega izobraževanja.

Ponudba mi je vzela sapo in poskušal sem dobiti nekaj časa za razmislek; dobil sem čas do naslednjega jutra ob sedmih. Ob dvanajstih naslednji dan pa sem bil že na ministrstvu, kjer sem bil potem osem let. A nisem popolnoma zapustil fakultete; poslužil sem se možnosti, da ostanem za petino delovnega časa zaposlen na fakulteti, saj nisem želel v politiko kot vseživljenjsko kariero, ampak čez nekaj časa nazaj v akademski poklic.

Tako nikoli nisem prekinil s poučevanjem in ko sem se z ministrstva dokončno vrnil nazaj na fakulteto, je bila moja osnovna ideja, da se bom zdaj končno lahko sprostil v predavalnici, da bom znova kaj raziskoval, napisal, objavljaj, šel na kakšno konferenco. Nakar se je zelo hitro zgodilo to, da sem postal dekan.

Oboje, delo na ministrstvu in delo na dekanatu je bilo zelo trdo in pogosto zelo stresno delo. A vedno, ko sem stopil v predavalnico, je bila to zame največja možna sprostitev, ki si jo lahko zamisliš. Tisti dve uri predavanj sta mi vedno znova bili temeljita reha-

bilitacija, pulz se mi je umiril, pritisk je padel, spet sem videl širši svet okoli sebe. Ko se je končalo še dekanovanje, sem tako veliko lažje stopil nazaj v »učiteljski svet«, ki pa je tudi bil včasih kar naporen. V uradnih funkcijah ne moremo ostajati dolgo, pedagoški poklic pa je trajen. In ne smemo pričakovati, da ga lahko prekinemo in se kasneje mirno vrnemo.

To bi bilo tako, kot da narediš izpit za avto, pa se potem 5 let ne voziš. Bojim se, da bi potem po petih letih prekinitve moral zopet v avtošolo. Takšen poklic je pedagoški. Padeš vanj, rad ga moraš imeti in v njem uživati. Meni še vedno daje energijo. Tudi sedaj, ko je omejen na to, da vklopim Zoom, čutim del energije, ki »na daljavo« nastane v skupini, v letniku.

Veliko je tudi lepih spominov, anekdot. Med najlepšimi spomini so tisti, ko je študent/ka uspel/a, pa tega nisem ravno pričakoval. Spominjam se neke študentke, ki je prišla iz zamejstva, ni znala niti dobro slovensko. Bila pa je izjemno marljiva, manjkala ni nikoli. Po pravici povedano, sem se kar malo bal, kako bo na izpitu. Tisti izpit sem nadzoroval sam in vem, da ni prepisovala. Najprej sem vzel njeno izpitno polo, da vidim, kaj se je zgodilo. In nasmešek se mi je odprl: očitno je bilo, da tisto ni za 6, ampak vsaj za 7. Takrat sem si globoko oddahnil.

Preprosto zaradi tega, ker ne pri-
demo vsi z enako opremo na fakulteto – ljudje nismo vsi enaki, smo različni. Iz vidika filozofije vzgoje velja pri tem poudariti kulturni in socialni kapital, ki ga nekdo ob vpisu ima. In to, da uspeš kot učitelj pomagat tem ljudem, da relati-

vno hitro prebrodijo ta gromozanski jez, ki se je odprl pred njimi iz objektivnih življenjskih razlogov, je nekaj kar povzroči, prvič, da imate kot učitelj tremo, kaj bo z njim, z njo, in drugič, da ste kot učitelj neznansko srečni, ko na koncu vidite, da je uspel/a.

Drug lep spomin pa je spomin na najstarejšo študentko, kar sem jih učil. Gospa je bila stara 66 let in je želela zaradi sebe same in ne zaradi zaposlitve nadoknaditi, česar prej v življenju ni mogla: želela si je diplomo. Zelo resno je zagrabila zadevo, jaz pa sem se bal, kaj bo. A ni bilo potrebno, uspešna je bila in kamen se mi je odvalil od srca. Pri njej sem imel namreč sploh strašno tremo, prvič zaradi tega, ker bi gospa praktično lahko bila moja mama, drugič pa zato, ker se predavanja glede na nivo razumevanja hočeš nočeš prilagodijo populaciji, ki je stara okoli 20 let.

Zato tudi govorim, da je pedagoški poklic srečen poklic – ker v njem nenehno ostajaš mlad. Vsako leto, ko vstopim v predavalnico, sem star 20, 21 let. Fantastično!

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Svetovala bi si, da se več, bolj intenzivno povezujem s starejšimi letniki, pa tudi multidisciplinarno – torej z več smermi. Tudi s tistimi, s katerimi sem se, da bi tam, kjer sem prehitro obupala, bolj vztrajala. Ne v smislu bolj težiti, ampak v smislu vztrajati, če ne prideš do enega ali petih, da je cel letnik obupal nad tabo. Pa zagotovo bi si povedala tudi to, da ni nič narobe, da manjkaš na vajah zato, da si na praksi ali ker prostovoljiš in da je na PEF veliko profesorjev/profesorice, ki, če jim to prijazno pojasniš, da si v praksi in da delaš in da si zato manjkal tiste vaje in predavanja, to ne samo razumejo, ampak tudi podpirajo. Pa mogoče tudi več širšega razmišljanja – ne samo, kaj je nek predmet, kaj je treba znati, kaj so cilji, ampak širino, kje v praksi bom jaz to uporabila ... Nek del tega smo npr. delali pri portfolijih, ko smo tudi zagovarjali kaj, kako in zakaj smo počeli, bi si pa tega želela več. Kje v praksi bom jaz to rabila – bolj življenjski pogled na vsebino. Ker je sicer dosti šlo mimo. Uuu, pa dosti različne izbirne predmete izbirati, da nisi samo v svojem in sosednjem področju. Jaz sem recimo potem vzela SZJ, semantični diferencial, forenziko – res vzeti si pisan nabor. Ampak jaz sem si to upala šele v 3., 4. letniku. Podiplomski pa itak hitro mine, samo tleskneš s prstom. Zagotovo, eno svarilo še sebi: usedi se in spiši. Ko imaš vse narejeno in moraš samo še dati na papir, takrat ne smeš več iskati izgovorov!

– Maruša Gajić

Mogoče to, kar sem rekla sama sebi ob vstopu na fakulteto: »Sedaj se bom poskusila manj obremenjevati z izpiti in se bolj posvetiti svoji osebnostni rasti, učenju za življenje. Na koncu ne štejejo ocene, ampak to, da bom dobra pedagoginja, pedagoginja s srcem.«

– Zala Žnidarič

Najprej to – prvi vtis ni vse! Iz tega sem se ogromno naučila tudi sama. Prvi vtis se da preseči in se ga da tudi zelo dobro preseči. Drugo pa – prepusti se temu, kamor te življenjska pot pelje. »Živi in pusti živeti.« Vendar v smislu – živi svoje življenje, imej se dobro, trudi se, da boš živel svoje življenje – ne od soseda, ne od sošolca, ampak svoje. Pusti živeti pa – prepusti se toku, prepusti se neki spontanosti, saj se lahko iz najbolj naključnih izkušenj res veliko naučiš. Vzemi si čas za kavo s prijatelji in uživaj.

– Polona Pocek

PEF-OVCEV Zagotovo študij primerjalne književnosti in literarne teorije [komparativistika], to kar sem študirala. In da bi vpisala še najmanj dva jezika, angleščino in nemščino. To, da sem se veliko izobraževala doma in tujini, to je bilo izjemno dragoceno. Zahvaljujem se ARRS, PEF, UL ..., ker so sofinancirali izobraževanje [Erasmus, mednarodne simpozije, poletne šole ...]. Študentom bi svetovala Erasmus idr. mobilnost, ker se na fakultetah učijo študijskih vsebin, na izmenjavah pa kulture in življenja, vse skupaj je formula za optimizem.

– Milena Mileva Blažić

Ta nasvet bi dala vsem študentom, ne glede na leto, smer študija ali celo katero fakulteto obiskujejo. Zavedajte se, da se učite za svoj bodoči poklic in ne zato, da naredite izpite. Sploh na naši fakulteti je to zelo važno, saj kot pedagoški delavci delamo z bodočimi generacijami odraslih in to ni majhna odgovornost. En slab učitelj lahko zagreni življenje celotni generaciji in zavedanje te odgovornosti je ključnega pomena.

– Ema Pirnar

V življenju morate biti trmasti, nepopustljivi in riniti naprej. To je dobro početi v kombinaciji z dozo samokritičnosti, ki pa ne sme iti tako daleč, da bi zaradi tega žrtvovali svojo trmo. Če ste preveč samokritični, se ustavite in zgodi se pasivnost. Ravno toliko pa morate biti samokritični, da lahko uvidite, da s svojo trmo ne delate škode drugim, niti samemu sebi. Vztrajajte na neki določeni poti, ki morda sicer ni idealna, vendarle pa je pot, ki pelje naprej.

– Pavel Zgaga

Monika Gregorc

Foto: Matej

Če pomislim na to, kaj me je v življenju najbolj zaznamovalo, takoj pomislim na moja dva najboljša prijatelja. Celotno osnovno šolo smo tičali skupaj. V času prvih štirih razredov sem končala s šolo ob dvanajstih ter takoj obiskala prijateljico, kjer sem ostala nekje do 10 minut pred tretjo. Nato sem hitela domov, ker so moji starši mislili, da sem doma. V času poletnih počitnic pa smo se ravnali po delavnikih naših staršev; med sedmo in tretjo smo se premikali med eno in drugo vasjo. Takrat še ni bila vsaka reč »nevarna«, tako ali tako pa smo imeli vaše straže – babice na vsakem vogalu.

Družili smo se od prvega do devetega razreda ter med poletnimi počitnicami. Takrat pa sem se jaz odselila na drugo stran Ljubljane. V času srednje šole se nismo videli, niti nismo ostali v stikih. V drugem letniku fakultete sem dobila nepričakovano sporočilo od prijateljice: »Ej, a bi se ti z mano dubla?«. Takoj smo še skupaj s prijateljem naredili skupinski pogovor (ki ga ohranjamo še danes in smo ga že mnogokrat preimenovali) ter se kmalu za tem dobili na Prešernovem trgu.

Temu je sledila »ena kavica«, ki je trajala 6 ur. Vmes se je zmračilo, sploh nismo opazili, da je že noč, moj zadnji avtobus pa je že odpeljal. Zelo sem srečna, da smo obdržali stike in se družimo še danes, imamo pa vsakoletno tradicijo, da gremo skupaj na morje. Lokalcem tam smo že znani in zagotovo si mislijo svoje, ko poslušajo naše pogovore. Misliš si, da si na morju in te tako ali tako nihče ne razume. Po navadi je tako, da kadar se toliko časa ne vidiš, pogovor ne steče takoj in je sprva malce nelagodno. Pri nas pa je pogovor stekel, kakor bi se nazadnje videli dva dni nazaj. Danes pa je ravno ta prijateljica tista, ki mi je uredila študentsko delo in sva sodelavki. Resnično menim, da prijatelji, s katerimi odraščáš, na eni točki več niso prijatelji, temveč postanejo družina.

Stanka Benigar: Drevesa

Maruša Gajić

Foto: Iva Rusjan

Otroci so zelo iskreni. Mislim, da sem imela eno situacijo, ko so bile šestošolke, ki so se smejale ... Jaz sem prišla v čevljih in ... Jaz mislim, da je življenje prekratko, da bi iskala dve enaki nogavici. In tisto so bili še časi, ko niso bile te Dedoles pa Happy Socks in Odd Socks z apriori oblikovanjem dveh različnih nogavic To so bili časi, ko so bile nogavice prodajane samo v enakih parih. In je bilo veliko smeha, da ima učiteljica različne nogavice. Jaz sem take situacije vedno vzela – ne da mi ruši učiteljsko avtoriteto – da lahko odprem pogovor o različnosti in tudi o funkciji nogavic (da sta obe enaki ali da me ne zebe v noge). Eden od super komplimentov, ki sem jih prejela, je bil: »Učiteljica, vi ste čudni. Ampak tko, dobr čudni.« In pri 12, če nisi nek bav bav, si otroci še upajo reči, da si čuden in potem lahko odpreš debato, kdaj je kdo čuden, a je narobe biti čuden ali ne ... oz. kaj je sploh čudno in kaj ne-čudno. Se mi zdi, da imajo dosti ... Da se da s takimi intrigami, ki so iz dneva v dan nepomembne, dosti odpirati širino pogleda. Mogoče izgubim takrat na akademskosti, ampak pridobim pa na človečnosti.

Zala Žnidarič

Foto: Maja Budna

Sem članica tamburaškega orkestra. Morali bi imeti koncert ob desetletnici, prav tako bi se morala pripravljati na maturo, opraviti še vse nematuritetne teste in imeti nastop ob koncu leta. No, zgodila se je karantena. To mi je porušilo vse načrte, a mi hkrati omogočilo dobro pripravo na maturo in sprehode v naravo, ki sem jo lahko končno zares začutila, videla, kako cveti. Ni bilo tako hudo ... Tudi ko sem začela hoditi na faks. »Se bom že navadila,« sem si rekla. Prvi dan na fakulteti smo seveda vsi imeli masko in se na ta način spoznali. Ko sem kasneje na ulici opazila kakšno sošolko, sem bila prav šokirana, da je to res ona. Čisto drug obraz ... No zdaj, čez čas, že zares pogrešam druženje, izlete s prijatelji, objeme ...

(Sicer) imam tudi bratranca z Downovim sindromom, s katerim se zelo dobro razumem. Po svoje me je navdušil, da smo na gimnaziji s sošolci sami pripravili in uprizorili predstavo Kit na plaži, po knjižni predlogi Vinka Möderendorferja. Zgodba govori o tem, kako družina ne sprejme svojega sina Igorja z Downovim sindromom. Igorja je igral moj bratranec, jaz pa

njegovo sestro. Izkušnja je bila enkratna, ne bi si mogla želeli boljše. Potrebna je bilo seveda ogromno dela: od priprave dramskega besedila do najema prostora. Ko pa smo končno odigrali premiero, (ki si jo še vedno lahko ogledate tudi na YouTube) je bil občutek izjemen. Največ mi je pomenilo dejstvo, da so otroci, ki so si predstavo ogledali, sami načeli temo o tem, da je potrebno imeti vrstnike, pa čeprav so drugačni, rad, ne pa biti do njih neprijazen in jih zafrkavati. Kljub zahtevnosti priprave projekta je ena izmed mojih želja v prihodnosti pripraviti še kakšno gledališko predstavo.

Moje življenjsko vodilo je: vsak dan narediti nekaj dobrega, pa čeprav majhnega. To je težko in morda ne uspe vsak dan, a je vredno poskusiti. Kot pravi mati Terezija: »Ne moremo narediti velikih stvari, le majhne, a te z veliko ljubezni.«

SUPERMOČI, ki bi si jih želeli

Letenje po vesolju. – *Igor Saksida*

Hitrost – *Milena Repa*

Jo že imam – poučevanje – *Sanja Berčnik*

Letenje – *Laura Rožman Krivec*

Letenje. – *Žan F.*

Biti nevidna – *Katarina Novak*

Letenje – *Sara*

Čaranje – *Nina Fricelj*

Izpolnjevanje želja – *Monika Gregorc*

Ustaviti čas in res zaužiti trenutek do konca – *Nika Špehar*

Nevidnost – *Gloria*

Z enim pogledom likvidirati vse
bolne možganske celice – *Miriam Selšek Štanta*

Spremeniti se v muho in pokukati vsepovsod.
– *Mateja Magdalenic*

Teleportacija – *anonimno*

Potovanje v času. – *Lara Gašpar*

Branje misli – *anonimno*

Potovati nazaj v preteklost – *Neža Majnik*

Odpravljati krivice – *Pravičnica – anonimno*

Teleportiranje (prihranila bi čas in denar za potovanja, poleg tega pa bi bil
manj onesnaževanja) – *Ajda*

Pred časom je bil na PEF aktualen napis na majici: Jaz sem učiteljica. Kaj je pa tvoja super moč? Se kar strinjam s tem zapisom. – Špela Cerar

Ljubezen čez vse – Alenka Vidrih

Letenje – Darja Kerec

Ubijanje s pogledom – Andrej Brumen Čop

Da se vsi povežemo v ljubezni in svetlobi.
– Andreja Grčar

Moč razdeljevanja modrosti tistim, ki jim je primanjkuje. – anonimno

Letenje – Gaja Nemanič

Spreminjanje oblike – Kaja

Letenje – Dora Cerovec

Odpraviti vse nepravice – anonimno

Možnost kloniranja – Aja Uršič

Vse ljudi bi ozdravila bolezn. – Simona Agrež Frank

Ljudem dati moč, da se vedno postavijo v kožo drugega. – Nina Čelešnik Kozamernik

Teleportacija – anonimno

Slišati vse, kaj drugi mislijo in govorijo.
– Mojca Kralj Ciglič

Branje misli. – Staša

Brati misli drugih – Katja Kurnik

Čaranje nemogočega – Petra Kožuh

Vedno biti dober – Meta Kovačič

Ema Pirnar

Foto: Žan Pirnar

Proces nastajanja moje diplomske naloge je zelo zanimiv. Diplomsko nalogo sem pisala iz področja slikanja pod mentorstvom Anje Jerčič Jakob, ki je v času mojega četrtega letnika ravno sveže prišla na fakulteto. Glede diplome nisem imela pripravljene teme, vedela sem le, da bo na področju slikanja. V tistem času sem se ravno spopadala s koncem večletne zveze in sem podzvestno tudi v diplomsko nalogo vključila lastno identiteto – kdo sem jaz brez njega. Soočila pa sem se z problemom, kako se z mentorico uskladiti oz. priti na enako valovno dolžino. Jaz sem želela iti v smer J. Pollocka, mentorica pa ni bila navdušena. Prof. Jakob je, kolikor sem jaz dojela, realistična slikarka in da več na detajle ter realizem, kakor na abstrakcijo.

Cel četrti letnik sem raziskovala sebe in iskala likovni izraz, ki bo meni všeč. Obenem pa sem želela s svojim likovnim ustvarjanjem ugoditi tudi mentorici. Šele na koncu letnika sem prišla do ugotovitev, do načina ustvarjanja, v katerem sem uživala in ko sem to predstavila mentorici, je ta bila navdušena.

Metoda Kemperl

Foto: Gregor Markelj

To leto smo obiskali razstavo, ki je zadevala postmedijsko slikarstvo in tam sem se popolnoma navdušila nad umetnostjo S. Vrabiča. O njem sem celo napisala seminarsko nalogo, za katero sem dobila 10. Njega sem si nato pri diplomi izbrala za »idejno referenco« oz. postmedijsko slikarstvo kot celoto. Izdelovala sem dela na majhnih formatih v tehniki akvarela in sicer v obliki dnevnika. Čez poletje sem vsak dan naslikala nek utrinek dneva in nastalo je nekje 80 del. Prepričana sem bila, da bom tisto leto napisala in zaključila diplomsko nalogo in resnično menim, da bi jo lahko.

Čez to poletje se je dogajalo še toliko različnih reči in zmeraj sem si mislila: »ah, pa sej bo šlo«. Konec poletja pa je nastala sila in sicer sem, seveda, morala spisati diplomu do 5. septembra. Takrat je mentorica rekla, da pa to ne bo šlo, saj ni dovolj časa. Sicer, če bi pisala dan in noč, bi v enem tednu lahko napisala celotno diplomsko nalogo, a hkrati sem želela, da je napisana dobro. Želela sem, da je to delo, v katerega sem vložila čas in trud. Želela sem biti ponosna. Zaradi tega sem eno leto imela »pavzo«, saj zaradi menjave študija absolvent zame ni bil možen.

Tako sem si diplomsko nalogo še malce podaljšala in si mislila, da to bom pa ja hitro napisala. Imela sem čas in dobila sem službo, zraven katere pa mi je bilo pisanje diplome zelo zahtevno. Službo sem pustila in se januarja zares lotila ponovnega pisanja naloge. Kmalu za tem, aprila, sem diplomirala. Na zagovoru diplomskega dela sem v komisiji zraven mentorice imela prof. Freliha ter prof. Čopa. Ta

zagovor sem imela ob 9. uri zjutraj, na hodniku pred kiparskim ateljejem in sicer ravno zaradi narave mojega dela. Ta naslikan dnevnik ni bil mišljen kot knjiga ali nekaj, kar je razstavljeno v okvirju. Mišljeno je, da prosto visijo na steni in ker je na steni pred kiparskim ateljejem možno dela razstaviti z magnetki, smo zagovor imeli kar tam. Ob 9. uri zjutraj, na hodniku. Vse do zagovora diplome sem še zmeraj v sebi čutila strah, da diploma ni dovolj dobra. Vedela sem, da morajo člani komisije pred zagovorom diplomsko delo prebrati.

Pred začetkom zagovora pa je do mene pristopil prof. Frelih in rekel, da sem napisala zelo dobro diplomu. Nato pa je pristopil do mene še prof. Čop in rekel, da sem napisala super diplomu in me je pohvalil. Kadar dobiš takšno pohvalo, takšno potrditev od nekoga, ki ga občuduješ in se po njem zgleduješ, ti zares da občutek, da si bil uspešen in si naredil kvalitetno delo.

Med zagovorom sem dobila mnogo vprašanj, a najbolj me je zadelo vprašanje od prof. Čopa. Vprašal me je, kako sem prišla do takšnega koncepta, glede na to, da je prejšnje leto pri meni opazil, da doživljam osebno krizo. Njegovo vprašanje ni bilo vezano na kak postopek, tehniko ali likovni problem. Njegovo vprašanje je bilo povezano z skrbjo za moje počutje. To mi je zares dalo vedeti, da imamo na Pedagoški fakulteti takšne profesorje, ki jim je mar zate. Vidiijo človeka v tebi in zanje nisi samo eden izmed mnogih študentov.

Preden sem se vpisala na fakulteto, sem obiskovala Srednjo šolo za oblikovanje in fotografijo – smer industrijsko oblikovanje. Nekje v drugem letniku sem ugotovila, da me oblikovanje ne zanima tako zelo, da bi to študirala naprej, precej bolj me je pritegnila umetnost oz. zgodovina umetnosti. Morda tudi zaradi dobre učiteljice umetnostne zgodovine, Mirjam Poljanšek. Prelomen dogodek pa je bil obisk Narodne galerije s to učiteljico. Tam nam je takratna kustosinja dr. Ksenija Rozman predstavila novo pridobitev pomembnega slovenskega slikarja Franca Kavčiča Dekle reši Aristomena iz ujetništva.

Kustosinja nam je predstavila celoten kontekst slike in tudi potek njenega prizadevanja, saj je sliko uspela kupiti na dražbi. Vsa ta zgodba okrog slike, pa tudi sama pojava in nastop kustosinje me je tako prevzel, da sem si rekla, da želim postati kot Ksenija Rozman. Ona tega sicer ne ve, a ji imam namen to enkrat povedati, če se bova še kdaj srečali. Verjetno je to, da imaš v življenju priložnost najti prave vzornike, kar pomembno. Skratka takrat sem se odločila, da bom šla študirat

umetnostno zgodovino. Ideje doma niso najbolje sprejeli, kar pa me ni odvrnilo. Takrat ni bilo mature in z mojo izobrazbo je bilo takrat za Filozofsko fakulteto treba narediti tako diferencialne kot sprejemne izpite (oba izpita sta bila ustna pred komisijo treh profesorjev). Cele počitnice sem se intenzivno pripravljala, a sem se kar precej tresla od strahu, saj druge opcije nisem imela. Konkurenca je bila huda, mest je bilo malo. V tistem času tudi ni bila navada, da bi šla kar večina dijakov študirat.

Iz moje generacije sošolcev na osnovni šoli nas je od približno štirideset učencev šlo študirat verjetno pet, pa še to smo bila sama dekleta. Študij ni bil nekaj samoumevnega, jaz sem le imela srečo, da so bili moji starši naklonjeni šolanju, kakor tudi pri obeh mojih sestrah. Dobro sem se zavedala, da če ne bom naredila sprejemnih izpitov, bom morala delati v očetovi mizarški delavnici, kar pa niti pod razno ni bil moj cilj v življenju.

Takrat na diferencialnih in sprejemnih izpitih niso ocenjevalni le golega znanja, ampak je bil pomemben celoten vtis, ki si ga tam napravil na spraševalce: kako si pozdravil, ko si vstopil, kako si bil oblečen, kako si sedel na stolu, kako si povedano artikuliral. Diferencialne izpite sem uspešno prestala, zato me je bilo še toliko bolj strah sprejemnega izpita. Ta se je na mojo srečo hitro končal. Eden izmed profesorjev je namreč rekel: »Aja, to je pa tista, ki je že na diferencialnih izpitih vse povedala.« in zraven mojega imena so pridali kljukico.

Polona Pocek

Foto: Tjaša Mehle

Zgodba, ki bi jo povedala svojim vnukom ... Ob tem se spomnim na vsa potovanja, ker sem potovala z zelo različnimi ljudmi, ki imajo vsi zelo različne navade. Tukaj je prišla do izraza ta moja organiziranost. Prav specifično se spomnim izleta v 4. letniku, ko sem bila z dvema kolegicama v Španiji in je bilo res super. Takšen odklop, spoznale smo res veliko ljudi, čisto naključno. Bile smo mlade, žurerke po duši. Bil je takšen maturantski izlet. Ampak takšen, ki si bi ga sam naredil, če bi si ga lahko. Nepozabno.

Še vedno se spomnim vseh tistih trenutkov. Zelo pomemben faktor je bil to, da takrat še ni bilo toliko telefonov – socialna omrežja niso bila tako ključna stvar v našem življenju. Ravno zaradi tega imam do časa gimnazije zelo dobre spomine, prav v živo. Ne rabim slik, niti jih nimam veliko. Cenim, da sem v svojem življenju še ujela takšno otroštvo in mladost, ne da bi se obremenjevala s tem, koliko všečkov imam na sliki. Verjamem, da me je tudi to oblikovalo v takšno osebo, kakršno sem danes. Zdi se mi, da naša generacija in verjetno še maksimalno dve

generaciji za nami – do 1999, smo ujele ta zadnji vlak brez telefonov. En nasvet, ki bi ga dala sebi v svojih najstniških letih, je – ne obremenjuj se z mnenjem tistih ljudi, ki na dolgi rok ne bodo igrali pomembne vloge v tvojem življenju. Zdi se mi, da sem se v srednji šoli veliko obremenjevala s tem, kako bom izgledala in kaj si bodo o meni mislili drugi.

Dejansko pa se sedaj iz srednje šole družim samo še z dvema prijateljicama, ki sta si že takrat mislili o meni to, kar si mislita danes. S tem znanjem, ki ga imam sedaj, se je to spoznanje še bolj okrepilo. Nasvet, ki bi ga dala sebi v prihodnosti – pusti si malo kaosa v življenju, neke spontanosti. Delaj več stvari, ki so izven okvirjev. Daj si priložnost, da vidiš pozitivne strani tudi v stvareh, ki na prvi pogled ne obetajo preveč.

SUPERMOČI, ki bi si jih želeli

Telekineza ali potovanje v času/kontrola tega – *anonimno*

Teleportiranje – *Urša Lesar*

Da lahko ješ, kar želiš in se ne zrediš – *anonimno*

Teleportiranje – *Katja*

Nevidnost – *Ajda*

Prebujanje Zaspancev, ki ljubezen in moč iščejo izven sebe. – *Nataša Tasia Krkovič*

Hitrostno branje – *Maja Krušič*

Nevidnost – *Lucija*

Antiplastik fantastik – *Emir Jušič*

Iztrebljal bi zlehtnobo – *Blaž Bašič*

Biti na več krajih hkrati (delati in potovati, uživati istočasno) – *Nika Glavina*

Premikanje predmetov brez dotika rok – *Stanka Benigar*

Dramiti ljudi v njihovi iskrenosti, resničnosti, srčnosti, solidarnosti in enkratnosti. Da bi svoje vrline živeli in delili, prepoznavali svoje talente in jih razvijali. Da bi odnosi in svet postal še lepši. – *Lidija Šket Kamenšek*

Nevidnost – *Tina*

Letenje – *Ana Češarek*

Pomagati ljudem v stiski – *anonimno*

Super-točno prihajanje na sestanke – *Črtomir Frelih*

Leteti in z višine pomiriti živa bitja na svetu – *Petra Brdnik Juhart*

Luka Vinko

Foto: Matic Gabriel

V mojem življenju vlada neko ravnotežje. Na eni strani naravoslovje – biologija, kemija, raziskovanje, delo na fakulteti; na drugi pa glasba, umetnost. To se mi zdi super kombinacija. In to me je v življenju vedno navduševalo, želel sem postati učitelj, zanimala me je kemija, prav tako pa sem se želel ukvarjati z glasbo. Ko mi je prijatelj predlagal, da bi skupaj ustvarili band, sem bil sprva o dvomih. Ali bi? Ali ne bi? Pa smo poskusili. In iz tega se je razvilo nekaj odličnega. Še vedno se rad spominjam našega prvega koncerta na velikem odru, takrat sem bil še v srednji šoli. Na trenutke je naporno. Ampak vredno.

Glasba je velik del mojega življenja. Pred korono sem tedensko obiskal vsaj en koncert. Enkrat sva s prijateljem izvedela, da najina priljubljena skupina igra na Dunaju, zato sva sredi tedna spontano skočila v avto in se odpeljala na koncert. Edina težava pri tem so bile laboratorijske vaje naslednji dan, ob 8. uri zjutraj, ki pa jih vseeno nisva zamudila. V teh časih res manjka takšne spontanosti, zato danes to možnost še veliko bolj cenim.

Katja Kovše

Foto: Špela Kovše

Kakšni spomini me vežejo na PEF, predvsem s tega vidika, kakšne priložnosti sem tam dobila in katera vrata je v mojem življenju vse to odprlo ... Študirala sem likovno pedagogiko. Če se najprej navežem na samo likovno pedagogiko, najprej pomislim na tisti naš kavč v spodnjem ateljeju – trojka ali enka ali kako je že bila – in pa kavomat zunaj. Tako da to je bila klasična razdalja, na kateri smo ves čas migrirali, ko smo ustvarjali.

Potem pa tako, ta podpora profesorjev, kako so te usmerili v nekaj, v čemer si ti mogoče dober ali ti leži ali pa ti kakšno možnost odprli. Tako nam je prof. Frelih za grafiko, na primer, spodbudil k delu v MGLC-ju (Mednarodnem grafičnem likovnem centru). Tisto je bila ena odskočna deska, ki je odprla pot v likovni svet in svet dela z otroki – pedagoški torej. Mi je dalo neko širino in priložnost za delo na tem področju. Pa potem prof. Brumen Čop, ki me je usmeril v strip, in prof. Stančičeva, ki me je spodbujala v nadaljnjem delu na tem področju. Strip je bila tudi moja tema pri diplomski in magistrski. In še sedaj delujem v stripu in animaciji.

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Veselje. Vsak naj razmisli, ali ga pedagoški poklic res veseli in ga namerava zavzeto, energično opravljati. Da ni tukaj zaradi točk. Pa tudi če je, morda kasneje, med študijem, začuti veselje do izbranega poklica. Naj se vsak študent spremlja v ljubezni do tega, kar počne. Tudi v primeru, da se to spreminja, ali če ne

blesti v posameznih delih študija. Za učitelja je zelo pomembna prilagodljivost. Zmeraj sem spoštovala študente, ki se niso pritoževali. Kadar se mlad človek sreča s težko situacijo in v njej vidi izziv, na katerega se zavzeto in pozitivno odzove, je z veliko verjetnostjo pravi za pedagoški poklic (poleg ustreznega znanja in drugih potrebnih spretnosti, seveda). Morda bi izpostavila še iskrenost. Iskrenost tako do drugih kot do sebe. Marsikdaj za primer uporabim Piko Nogavičko Astrid Lindgren. Pika je živahna, navihana, včasih nepremišljena, a iskrena. Menim, da na tak način lahko živi zares polno življenje.

– Irena Hergan

Raziskuj, beri in sprašuj, kakšne vse možnosti imaš zdaj, ko si na faksu! Ker jih je v vrtincu vsakodnevnih obveznosti enostavno spregledati, pa so preveč super, da bi jih bilo vredno izpustiti. Priročnik 'Vse kar rabite vedeti o študiju na fakulteti' bi bil zelo uporaben. Nujno pojdi na Erasmus+ študijsko izmenjavo in razišči, kaj so Erasmus+ mladinske izmenjave.

– Anja Lotte Kastelic

Vsega ne moreš delati dobro. Če delaš vse na 100 % se zna zgoditi, da to ne bo to. Tudi če ti kakšna stvar ne leži in ti je muka, se ji posveti toliko, da jo opraviš. Preostali čas pa namen raziskovanju tistega, kar ti res leži in zanima.

– Ana Lara Schwarzbartl

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Počakaj, da se ti nekaj zgodi. Ne hiti dalje, ker vse pride ob svojem času. Ker vem, da takrat na prehodu iz srednje šole na faks, ko me je zelo razganjalo – to je bilo obdobje, ko so vse sošolke začele dobivati fante in

so vstopale v resnejše zveze. Takrat sem na vsakem koraku gledala: »Aha, a bi lahko bil ta? Ali pa bi bil ta? Kaj pa, če je ta?« Na avtobusu, ko sem gledala skozi okno, sem razmišljala, če je kateri od teh ... In če bi šla zdaj nazaj, bi rekla: »Počasi pojdi. Vse bo prišlo ob svojem času, takrat, ko najmanj pričakuješ.« Saj takrat so mi to vsi govorili, pa jim nisem verjela. Zdaj bi si pa sama isto rekla. Ker sem povsod gledala za fantom, na koncu sem ga imela pa vedno pred očmi v sosednjem razredu.

– Nika Pirnovar

Vpiši se na program, ki te pritegne. Ne glej toliko na vpisne točke, saj te zelo variirajo. Pomembno je, da se odločiš za tisto, kar te veseli in se temu posvetiš. Drug nasvet, ko sem že bil na fakulteti, pa je ta, da se ne bati biti predstavnik/predstavnica letnika. Je odgovorna naloga, ki pa te marsikaj nauči.

– Mitja Drnovšek

Bea Tomšič Amon

Foto: Samo Amon

Rodila sem se v Buenos Airesu, kjer sem zaključila šolo ter doštudirala arhitekturo. Arhitekture sicer nisem želela študirati, bila je bolj želja mojih staršev. Oblikovanje, zgodovina in teorija je bilo tisto, kar me je zanimalo. Predvsem pa oblikovanje oblačil. Odkar se sebe spomnim s svinčnikom v rokah, sem risala oblačila. Tri leta sem obiskovala atelje Paca Jaumandreua, ki je bil modni kreator za Evo Peron.

Sočasno sem študirala tudi scenografijo, vendar sem na polovici nehala, saj sem ravno takrat dokončala arhitekturo in šla v Slovenijo. Tukaj sem dobila možnost nadaljevati študij na Akademiji za likovno umetnost, vendar ne scenografije, saj te smeri tukaj ni bilo. Ponudili so mi možnost, da nadaljujem študij na oddelku slikarstva. Dobila sem štipendijo in pričela z študijem slikarstva, ki sem ga tudi zaključila.

Bilo mi je šokantno, ker sem bila tuji študent. Namreč oba starša sta Slovenca in se mi je »življenje v domovini staršev« zdelo zelo romantična zamisel. To je bilo v zadnjih letih obstoja Jugoslavije, kjer je v Ljubljani bilo nekje 120 tujih štu-

dentov iz različnih koncev sveta. Znotraj organizacije, ki je današnji ŠOU, smo imeli klub mednarodnega prijateljstva. Nekaj let sem bila predsednica, »kraljica Afričanov in Arabcev«. Prekrasna izkušnja, ki je žal ni več. Na osnovi diplome iz arhitekture sem tukaj opravila tudi magisterij. Nikoli nisem mislila, da me bo pot popeljala v pedagoške vode. Sprva nisem bila prepričana, ali bom ostala tukaj, ali pa se bom vrnila v Argentino. Takrat sem se zaročila ter se vrnila v Argentino in delala na Fakulteti za arhitekturo, a sem se po treh letih vrnila v Slovenijo.

Začela sem učiti na Gimnaziji Poljane, za tem pa sem na Zavodu za šolstvo zasledila razpis za svetovalca za likovno vzgojo in kasneje to pozicijo tudi dobila. Takrat sem pridobila pedagoško andragoško izobrazbo in obenem pričela tudi s poučevanjem likovne umetnosti na Konzervatoriju za glasbo in balet. Takrat sem ugotovila, da mi je pedagogika pravzaprav zelo všeč in je velik del moje osebnosti. Rada komuniciram, rada delam s srednješolci in študenti. Ljubezen do scenografije mi je zmeraj ostala. Tukaj na Pedagoški fakulteti so me velikokrat zadolžili za urejevanje osrednjega prostora in dokler se je to izvajalo, smo izpeljali kar nekaj zanimivih projektov in postavitvev – le hišnik ni bil zmeraj navdušen.

Maja Podgoršek

Foto: osebni arhiv

Pisanje je eden izmed mojih ljubših hobijev. Pišem poezijo. Pesmi. Veliko pesmi. Menim, da moji verzi ne smejo biti razmetani v prašnem predalu, temveč urejeni na enem mestu. Zato imam namen izdati pesniško zbirko. Žal je korona preprečila moje načrte, tako da sem ta projekt prestavila za leto ali dve. Bo pa zagotovo izdana. Tudi če se ne bo dobro prodajala, ali od nje ne bo dobička, čutim dolžnost to storiti zase, ker me to enostavno osrečuje.

Moja strast do pisanja se je začela že v osnovni šoli, ko smo morali za domače naloge pisati razne spise in pripovedi. To mi je bilo vedno v največje veselje. Potem pa sem si rekla: »Zakaj pa se ne bi s tem začela ukvarjati še v prostem času, če mi je že tako ljubo?«. Začela sem sicer s pisanjem dnevnika, šele kasneje so pesmi postale protagonisti mojega prostega časa. Pomembno vlogo pri ustvarjanju moje poezije ima sošolka in danes prijateljica z gimnazije. Deliva si strast do pisanja. Pristopila sem do nje in načela pogovor na temo pisanja. Povedala mi je, da piše svoj prvi roman, kar mi je bilo

sprva nenavadno. Potem pa sem začela brati njene pripovedi in bila sem navdušena! Res je strokovnjakinja, pobira tudi mnoge literarne nagrade. Ponudila se je, da bo prebrala kakšno mojo pesem in mi podala mnenje. Tako se je vse začelo. Za vsako pesem mi je napisala komentar, dolg pol strani, povedala točno, kaj je v redu in kaj ni, kaj je kliše, kaj deluje naivno, kje naj uporabim kakšne bolj poetične izraze. Seveda pa je znala tudi pohvaliti. In ona je bila tista, ki me je nekako priganjala, naj nadaljujem, in me spodbujala, naj poskušam biti boljša. Rekla mi je, da mora poezija pustiti globlji vtis in da mora pesnik v njej pustiti svoj pečat, odkriti svoj način pisanja in svoje metafore. Ona je bila tudi tista, ki mi je predlagala, da kaj objavim. To je bil začetek zelo dobrega prijateljstva in tega, da sem utrdila svojo strast do poezije.

Moja poezija temelji na izkušnjah, ki ne bi nastale brez palete čustev. Je tipično subjektivna, tudi sama sem zelo občutljiva oseba. Kadar sem zadovoljna, razburjena, žalostna, občutke vedno izrazim. Najprej z obrazom in telesom. Da postanem mirna, pa je prelivanje čustev na papir nujno. To je moja obvezna terapija. Večkrat dokazana in upam, da z njo nikoli ne končam. Velika večina mojih pesmi je povezana z ljudmi. Smo namreč edini, ki smo zmožni čustvovati in komunicirati, zato me ravno ljudje najbolj navdihnejo in pripravijo k razmišljanju, prebudijo v meni različna razpoloženja. Upam, da s svojo poezijo navdihnem tudi bralce.

Vesna Selan

Katja Kovše: Jajce

Foto: Tjaša Vinkovič Selan

Magistrski študij Supervizije na PEF mi je super – v njem sem našla svoje poslanstvo: coaching. Morda se sliši nekoliko osladno, vendar je res. Tega sem več let prej iskala po različnih službah: priprava dijakov na maturo, priprava ljudi na mednarodne izpite Univerze Cambridge ipd., pri čemer pa se je izkazalo, da sem preko individualnih ur konverzacije v angleščini že nevede coachala ljudi. Tako sem začela iskati študij, ki bi mi dal še več kompetenc, še več znanja in nek strokovni formalni okvir za coaching, ki bi ga lahko potem nadgrajevala. Praktične izkušnje pridobivam preko svojega inštituta Intia, sem pa tudi v postopku, da postanem asistentka na tem študiju. Vse pa se je začelo, ko sem 8 let nazaj končala Pravno fakulteto v Ljubljani s štipendijo Ministrstva za kmetijstvo in sem službo po treh tednih pustila. V prvih dneh službe sem dobila vse – celo rožo – in ker spremembe trajajo nekaj časa sem si rekla: »Dajmo tej novi zgodbi vsaj šanso«. Po treh tednih pa sem vedela, da nismo kompatibilni in pustila službo. Svoji družini sem napisala pismo, v katerem sem razložila, da prav karkoli drugega bom delala (tudi če bo to prodaja sladoleda v slaščičarni ali pa čiščenje stranišč), bom v tem videla smisel, ki ga tukaj (v zavračanju subvencij pravno nepodučenim kmetom) ne vidim. Ker nisem šla na faks, da bi izpolnila svoje cilje, temveč cilje svojega dedka. Takoj zatem se mi je ponudila priložnost voditi potovanja po Egiptu. Meni veliko boljša zgodba kot pa sedenje v pisarni in tipkanje stvari, s katerimi se ne strinjam, saj sem začela neko lastno pot.

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Lahko živite kjer koli na svetu, a kamor koli boste šli, nesete s sabo sami sebe. Zato delajte na odnosu s sabo, na svoji intuiciji, čustvih. Posledično bo prišlo zanimanje, navdušenje in tudi vso znanje, ki ga potrebujete za doseg ciljev.

– Petra Brdnik Juhart

Študij na PEF (še posebej na razrednem pouku) je super raznolik, znanja dobiš na tako različnih področjih, da se potem v življenju lahko znajdeš povsod, kamor te službena in zasebna pot odpelje.

– Maja Krušič

Izkoristite čas študentskega življenja, saj le-ta prehitro mine. Znanje in izkušnje, ki jih boste dobili na UL PEF vam bodo prav prišle na več področjih življenja.

– anonimno

Študij je vedno priložnost za vse tisto, v kar polagamo upe, k čemur usmerjamo misli in pogled, za vprašanja in odgovore. Priložnost zate, zame in za vse nas. Da bo svet sprejel in razumel, da bomo sprejeli in razumeli ves svet, sebe. Ustvarjalno in pogumno do cilja.

– Lidija Šket Kamenšek

Bodite zares študentje!!!!

– Andrej Brumen Čop

Doživljajte življenje z vsemi čutili.

– Emir Jušič

Nimam nasveta, sama pa verjamem pa v pogum in igrivost.

– Alenka Vidrih

Vsakič, ko stojiš pred naslednjim izzivom, vdihni, zapri oči, zaupaj in skoči. Pristal/a boš v vsakem primeru. V najslabšem primeru boš pristal/a na trda tla, v najboljšem pa se boš naučil/a leteti.

– Stanka Benigar

– Nataša Tasia Krkovič

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Poleg študija svoj čas namenite tudi prostovoljnim aktivnostim, potujte in se udeležujte izletov/ekskurzij, spoznavajte nove stvari in nove ljudi. Spomini so neprecenljivi, prijateljstva pa še bolj.

– Milena Repa

Ne obupajte na prvi oviri. Pomoč lahko vedno najdete tako pri kolegih, študentih višjega letnika kot tudi pri asistentih in profesorjih, priporočam pa, da pomoč poiščete, ko težavo odkrijete, ker se takrat težava reši najlažje in z najmanj napora.

– Špela Cerar

Če ne boste brali, vas bo pobralo – tako nekako lahko priredim znano Pavčkovo misel.

– Igor Saksida

Zaupajte vase in vztrajajte, ostalo se bo uredilo samo od sebe.

– Tina

Iščite prave informacije iz tiskanih virov, saj je tam veliko zapisanega.

– Andreja Grčar

Pametno uporabite čas, sledite svoji poti in ne dopustite, da vas pri tem motijo “pametni”.

– anonimno

Think outside the box.

– Sanja Berčnik

Čim večkrat pridite v knjižnico in ostanite radovedni!

– Ana Češarek

Zaupajte lastni intuiciji. Noben vas ne pozna ali razume tako dobro kot vi sami sebe.

– Darja Kerec

Počnite to, kar vas veseli, v čemer čutite strast. Po svetu hodite z odprtimi očmi in bodite vedoželjni.

– Laura Rožman Krivec

Zdržite čez program, ker vas v praksi čaka čarobnost življenja.

– Blaž Bašič

Čeprav so kakšna predavanja dolgočasna in se ti zdijo brezveze, čez čas, vse stvari pridejo prav.

– Nika Glavina

Klara Vrabec

Foto: osebni arhiv

Imam ogromno interesov in zato mi je bilo že v gimnaziji izziv izbrati smer študija. Razmišljala sem o vsem mogočem, od arheologije in meteorologije do logopedije. Na koncu sem se omejila na pedagoške smeri, ker sem na gimnazijo prišla z osnovnošolsko namero postati učiteljica matematike in/ali fizike. V gimnazijskih letih sem preko prostovoljnega dela dobila lepo izkušnjo preživljanja časa z osebami s posebnimi potrebami ter tako tudi spoznala specialno in rehabilitacijsko pedagogiko. Maturo sem sicer odpisala po pričakovanjih in glede na omejitve prejšnjih let sem vedela, da bom na meji.

Ko so prispeli rezultati vpisa, se je to potrdilo, saj mi je zmanjkala točka do študija specialne in rehabilitacijske pedagogike. Nad tem nisem bila ravno navdušena, a sem verjela, da tudi za to obstaja razlog. Še preden sem zares začela s študijem matematike in fizike, sem vsem govorila, da ne stavim niti pol evra, da bom to smer dokončala. Vsi so se mi smejali, ker načeloma nisem taka, da bi začetno pustila, vztrajam in ne odneham pred koncem. Ne spomnim se točno, kdaj

sem začela resno razmišljati o menjavi študijske smeri, a je bilo to že pred začetkom izpitnega obdobja, torej nekje po treh mesecih študija. Ni šlo za to, da bi mi šlo pri študiju slabo, ali da bi bila neuspešna, sploh ne, tudi delo s to izobrazbo bi z veseljem opravljala, ampak se nisem našla v samem procesu. Po tehtnem premisleku je padla odločitev in ujela sem rok za prijavo na ponovno opravljanje dveh maturitetnih izpitov. Spomnim se, da mi je bilo neznansko težko doma povedati, da bom še enkrat poskusila z vpisom ter ponovno pisala del mature. Moj tata se je občasno pohecal: »Naša ta pridna bo pa letnik ponavljala.« Tudi kolege je bilo težko seznaniti z možnostjo, da študija ne bom nadaljevala z njimi, a so me pri moji odločitvi podprli, kar mi je dalo dodatno potrditev. Ne glede na menjavo študija pa sem vesela, da še vedno ohranjamo stike. Še najtežje pa sem to odločitev sprejela sama.

Sprva sem to dojemala kot izgubljeno leto, kot poraz, ki me bo za vedno zaznamoval. Prej nisem imela izkušnje ponavljati nečesa, pustiti projekte nedokončane ali obupati pred koncem in moja želja je bila čim prej končati fakulteto, se čim prej zaposliti, osamosvojiti, si osnovati družino ... Ampak sem ugotovila, da nima smisla študirati nečesa (ali sicer početi nekaj), če te to ne veseli zares in vztrajati zgolj zato, ker sicer nikoli ne obupaš. Vredno je bilo poskusiti in zbrati pogum.

Ni bilo enostavno, a če je odločitev prava, se bo našel tudi pogum. Ponosna sem nase, da sem ga v sebi našla. Obenem pa ne smem pozabiti na podporo, ki sem je bila deležna iz vseh

smeri, še vedno sem presenečena nad vero drugih vame in v mojo odločitev. Vame in v moj uspeh so verjeli tudi, ko sama tega nisem zmogla. V meni je bilo veliko dvomov o smiselnosti in pravilnosti moje odločitve, a so se ob podpori drugih razblinili. Verjetno najbolje moje občutke opiše zapis na Facebooku, ki sem ga delila na dan, ko sem zvedela, da sem bila sprejeta:

»Dobre novice je treba deliti, pravijo. Zatorej naj povem ... danes moj obraz krasi še posebej širok nasmeh, smejati se ne neha niti srce, kaj šele duša. Ta nasmeh za sabo skriva neizmerno veselje, pričakovanje, pogum, trud in vztrajnost ter veliko (sedaj zbledelih) dvomov in skrbi, ki mu dajejo posebno širino.

In seveda tudi obilo podpore prijateljev – hvaležna sem vsakemu posebej: HVALA, ker ste verjeli vame, ko sama nisem, in me podpirali, ko sem to potrebovala. Jaz še kar ne dojamem, da se to zares dogaja. Hvaležna sem in noro vesela, da sem si upala poskusiti ponovno. Nikoli, nikoli ni prepozno za tiste prave sanje, včasih je potrebno le večkrat poizkusiti. Zapomnimo si to. Smejte se z menoj. Vaša bodoča specialna in rehabilitacijska pedagoginja.«

Jerneja Pavlin

Foto: Maja Pečar

Prvič sem tujino zares izkusila v drugem letniku srednje šole, ko sem bila izbrana za tritedensko izmenjavo na Nizozemskem. Dejansko pa so se mi vrata v svet odprla na Erasmus izmenjavi študentov, ki sem se je udeležila kot ena izmed prvih študentk Pedagoške fakultete. Spremljal me je sošolec iz srednje šole, s katerim sva se zelo dobro razumela, kasneje sva skupaj prepotovala še veliko držav. No, potrebno se je bilo odločiti, kam bova sploh šla ... Odprla sva zemljevid Evrope in gledala, kam bi jo mahnila in kam ne. Iskala sva institucije, kjer bi oba lahko pripravila diplomski deli.

Napisala sva nekaj e-sporočil, da bi videla, kam bi naju, glede na želje okvirnih tem diplomskih del, sploh sprejeli. Po odzivih sva odločila, da potujeva v Utrecht na Nizozemskem. V Utrechtu je bilo precej pestro. Stanovanja nisva imela, sprva le jaz ogromno sobico. Najemnina – drago kot žafran! Pogled iz 14. nadstropja pa čudovit – travnik, ovce ... Človek res ni mogel verjeti, da je v velikem mestu na Nizozemskem. No, sicer prihajam s podeželja in že pot v Ljubljano je bila prvič že pravi

izziv. Obisk druge države – si pa tudi lahko mislite, kako je bilo. Vsekakor je izmenjava bila zanimiva in zelo polna izkušnja, od začetnih težav z sporazumevanjem do težav z ušesom. Ni da ni! Na prvo konferenco sva se z sodelavko odpravili na Ciper. Na pot sva se odpravili dva dneva pred konferenco in tudi za povratek sva računali še dva dneva, da bi res celostno užili prvo znanstveno konferenco in čudovito deželo. No, vse ni šlo najbolj po načrtih.

Sprva so bile težave z letom, pisalo je namreč, da je ta odpovedan. Ko sva le prispeli na ta Ciper, pa je bilo tam skoraj 40 stopinj. Najin hotel je bil oddaljen približno 4 km. Namesto, da bi poklicali taksi, sva se na pot do hotela odpravili kar peš. Po najhujši vročini sva po praznem pločniku od letališča do hotela kot muli za seboj vlekli prtljago, vozniki pa so nama trobili. Je pa bil hotel drugače urejen. Z isto sodelavko sva se z vlakom odpravili tudi v Prago. V kovčku sva nosili ogromen kamen, ki sva ga imeli zaradi poskusa na temo vzgona. Ravno takrat so progo še popravljali in je bilo potrebno prestopati, kar je pomenilo za sabo vleči in prestavljati kovček s kamnom. Profesor na fakulteti, kjer sva gostovali, se je seveda čudil, čemu s seboj vlačiva kamen, če pa jih imajo tudi pri njih.

KUŠTRAVOST ME VLEČE ZA ROKAV MISLI.
ME USTAVI. POMIRI.
SVOJ ČAS RAZPUŠČAM
MED DIŠEČE CVETOVE.
V SEBI OTIPAM POPEK.
ODLOČNO GA POKAŽEM SONCU,
ZA ŠE VEČ CVETLIČNOSTI.

Nika Pirnovar

Foto: osebni arhiv

Moj mlajši brat se je rodil, ko sem bila stara 5 let. Zelo je zanimivo – oba imava rojstni dan avgusta in se mi je praktično rodil za rojstni dan. Se spomnim, kako sva z očijem šla k mami, ne vem ali je bilo zjutraj ali ponoči, in sem bila tako vesela: »O, mami, hvala ti za bratca, hvala, hvala, hvala!« in sem ga toliko stiskala in objemala ... Potem, ko je pa začel kobacati, laziti in hoditi, pa sem že praktično bežala pred njim, ker mi je šlo na živce, da me ni znal poklicati po mojem imenu. Ni me klical Nika, ampak Aka. In to je mene zelo motilo. Enkrat je tako za mano tekkel in me vlekel, da sem se skoraj že jokala. In še zdaj imamo to sliko, kako me on stiska, jaz pa vsa v solzah, naj mi da mir.

Najlepši spomin je pa sicer to – moj brat je bil moj edini prijatelj, ki sem ga imela do osnovne šole in tudi kasneje, med poletnimi počitnicami. Vsi moji sošolci so bili iz bolj oddaljenih krajev. In midva sva se zelo zelo zabavala – vse zunaj. Dejansko tisto, ko še nismo imeli mobilcelov in računalnikov in je bil TV edina naša tista »uau« zadeva in mogoč kakšna igrice na računalniku, ko še ni bilo interneta in še nisva poznala 123 iger. Skratka, družabne igre in igre zunaj – res jih pogrešam in pogrešam to otroštvo, ko nas ni prepletla in zajela tehnologija, ampak smo se igrali s sočlovekom in si imel pristen stik z njim v živo.

Mojca Bitenc

Foto: Zlatko Hernčič

Poleg staršev je name močno vplivalo članstvo v telovadnem društvu Partizan Narodni dom Ljubljana in ljudje v njem. Včlanila sem se v 2. letniku gimnazije na pobudo bratranca Saša. Leta 1977 sem prvič odšla na poletni tabor v Premanturo, ki je postal moj drugi dom. Tam sem našla družbo, ki je bila s svojo srčnostjo in tovarištvom zame izredno dragocena – to je moja velika družina! Tam sem spoznala svojega moža in mnoge prijatelje in znance, na katere se lahko zanesem še danes (četudi se nismo videli in slišali že 30 let!). V Premanturo (v tabor) sem hodila skoraj 40 let.

Samo par let nazaj sva z možem prenehala, saj sva potrebovala malo drugačen ritem, kot ga je nudil taborniški urnik. Še vedno pa počitnikujeva v Premanturi in hodiva v tabor na obisk. Tudi hčerke so hodile na tabor, s teto, z nama in tudi same. Obe sta v taboru vzpostavili prijateljstva in poznanstva, ki jih še sedaj vzdržujeta. Vsi premanturci/narodnodomci smo si pripravljeni priskočiti na pomoč. Zadostuje le telefonski klic. Res je lepo vedeti, da še obstajajo ljudje, na katere se lahko zaneseš in si lahko ponosen, da si bil/si del te družbe.

Meni je Slovenija všeč. – Žan F.

Doma, v vasi Cesta XD – Katarina Novak

V toplih krajih – Sara

Kjerkoli z lepim razgledom, zaenkrat je tega v Sloveniji dovolj. :) – Nina Fricelj

Majhna vas na obrobju Londona. – Monika Gregorc

Nekje na jugu Španije, z vrtom pomaranč in s teraso s pogledom na morje. – Nika Špehar

Avstralija (Sydney) – Gloria

Na morju, dobesedno NA morju
– Miriam Selšek Štanta

Med zemljo in vesoljem, na zračnem otoku.
– Mateja Magdalenic

Nova Zelandija – anonimno

V Sloveniji. Doma je najlepše. – Lara Gašpar

Nekje ob obali, kjer je toplo – anonimno

Islandija – Neža Majnik

Na enem mirnem otoku, kjer bi bilo veliko rož, toplo podnebje, veliko sonca in mirni, ne preveč vlažni dnevi ... morda Zanzibar ali kakšen drug otok oziroma kak del Afrike – anonimno

V prikupni gorski vasici v Sloveniji – Gaja Nemanič

V Londonu – Kaja

Zanzibar – Dora Cerovec

Aljaska – anonimno

Točno tu, kjer živim zdaj. – Aja Uršič

Točno tukaj, kjer sem sedaj :) v Bukošku
– Simona Agrež Franko

Mitja Drnovšek

Foto: osebni arhiv

Obožujem svoj pedagoški poklic, šport in kuhinjo. Poleg rednega študija med počitnicami opravljam še delo v kuhinji. Gre za zelo znano in zasedeno gostilno, tako da je tempo dela izjemno hud. Imamo se super, a delo je zahtevno. To delo te res nauči vztrajnosti – Tudi če se zdi, da je nemogoče je delo potrebno opraviti, tako ali drugače. Veliko sem se naučil tudi preko dela z otroki. Ko stopim v vrtec in vidim vse nasmejane obraze, enostavno vem, da sem se prav odločil.

Že v srednji šoli sem neizmerno užival v delu, za kar gredo zasluge takratni mentorici, ki me je resnično spodbujala. V kuhinji je timsko delo izjemno pomembno, prav tako je delo v timu še kako zaželeno in potrebno v vrtcu. Preko enega in drugega dela sem se naučil in pridobil ogromno izkušenj, ki mi bodo prišla prav pri prihodnjem delu.

Črtomir Frelih

Foto: Jernej Čampelj

Sprašujem se, ali mi je v spominu ostala kakšna poučna zgodba iz svojega otroštva ter če sem se od nje res kaj naučil. Jaz pravim, da se učimo iz napak, najboljši iz napak drugih. V otroštvu sem imel angela varuha, staro teto Mino, ki mi je rada pripovedovala zgodbe in podajala različne nauke. Naučila me je, da sem bil kot otrok prav fleten, dokler si nisem pustil dolgih las, torej najprej angelček, potem pa vse nasprotno. Moja mladost name ni delovala prav poučno, kar je seveda imelo vpliv na zrela in na srednja leta.

Otroštvo sem kot poučno videl predvsem v socialnem smislu in pa v smislu raziskovanja narave okoli sebe. Rad sem se igral na skalah, v gozdovih in ob rekah ter opazoval bohinjsko okolico. Starši so nas svobodno pustili tekati okoli; zjutraj so nam dali nekaj za v želodec, potem pa so nas pustili in bili veseli, če smo se vrnili nazaj do noči. Vračali smo se seveda lačni in celi umazani. Vesel sem, da sem v tej generaciji otrok, ki so jim starši namenili več svobode, saj so bili 15 let po vojni sami še vedno zaposleni z gradnjo. Niso nas mogli nadzirati prek telefonov, je pa v teh časih obstajala drugačna nadzorna služba in sicer celotna vas. Otroci smo bili vzgajani s strani vseh vaščanov, lahko si dobil katero vzgojno, tudi če ni bilo staršev blizu. Poleg tete Mine je name vplivala tudi mati, ki je skrbela, da nisem rasel v več smeri naenkrat. Bila je stroga in disciplinirana, tako da ni šlo vse

Metka Knez

Foto: osebni arhiv

tako zlahka. Po družinskih vplivih pa sem vzornike že iskal v umetniških vodah. V osnovni šoli je bil to Albin Polajner, zelo zanimiv krajinarski slikar, ki ni podlegel alpskemu kolorizmu in je vseeno odlično ujel bohinjsko atmosfero. V gimnaziji sem prav tako imel izjemnega profesorja, Florisa Oblaka, ki je obvladal klasično risbo, portret. Njegove slike so bile nabite z razboljeno motiviko minevanja. V tujini sta me navdušila še David Hockney v svoji knjigi *Secret Knowledge* in pa Wombly, ki mi pomaga pri svojem umetniškem raziskovanju. V pedagoški praksi mi je največji vzor skladatelj Leonard Bernstein, ki je dokazal, da se da otroke naučiti zelo zahtevno gradivo, če snov le predstaviš na pošten in zanimiv način.

V svojem življenju se najraje spominjam svojih prijateljev in domačih ter tega občutka mladosti, ko nekako lebdiš v času in se ne zavedaš samega dejstva, da si živ. Ne čutiš nikakršnih večjih težav ali stresa, imaš le občutek večnosti, saj pojem minljivosti še ni razvit. Poleg tega pa leta dodatno izčisti jo spomin vsega slabega in otroštvo v retrospektivi tako res postane sinonim idile. Tudi jaz se ne morem več spomniti, da bi mi v mladosti sploh karkoli manjkalo, zgleda, da obrambni mehanizmi delujejo.

Edini spomini, ki bi jih rad pozabil, so obiski zobozdravnika. Drugače pa nam je že sam zgodovinski čas dal bolj varen občutek prihodnosti, kot ga ima mladina danes. Vedeli smo, da bomo po šoli dobili službo in po službi penzijo, kar pa dandanes ni več samo-umevno. Predstavljali bi si drugačno prihodnost, prihodnost v smislu na-

predka, manj dela in več časa za samouresničevanje in zabavo. Sedaj imamo za to možnost avtomatizacije in robotizacije, vendar ta prevzema delovna mesta človeški delovni sili. Pojavi se problem, kako ustvarjati potrošnike v ljudeh, ki so zaradi tega ostali brez dela, in pa sociološko zanimiv izziv, kaj razen dela daje človeku pravico živeti v današnjem svetu, saj dela prav kmalu ne bo več za vse ljudi. Postavljeni smo pred popolnoma nov problem, družba pa še vedno deluje na starih vprašanjih, kako več in bolje delati.

Moja zadnja laž, ki sem jo povedal je ta, da vedno govorim resnico. Če pa resnično pomislim na kakšno laž iz pedagoškega življenja, se spomnim te: nekaj časa sem poučeval prve ure, začenjali smo zgodaj, okoli osmih. Vsi učenci so bili zaspani, prihajali so v toplo učilnico z jutranjega mraza, kar je njihovo sodelovanje avtomatiziralo. Rekel sem si, da takšne pasivne množice ne bom kar tako prenašal. Na enem predavanju sem zato prvih 15 min sistematično lagal, govoril neresnice.

Najbolj prebujeni učenci v učilnici so se končno začeli oglašati in dvomiti v moje besede. Ko so popravljali svoje zapiske, sem izkoristil priložnost ter jim povedal, da ne smejo slepo zapupati vsaki besedi, ki jo slišijo in da morajo kritično poslušati. Nekateri so mi malo zamerili, nekateri pa so razumeli šalo, ki se jim je pripetila, odvisno s katero nogo so zjutraj vstali.

Obožujem živali in imam jih, odkar sem se preselila v svoje najemniško stanovanje. Najprej sem začela z eno muco, Mišo, potem je prišel še Čarli. Imela sem tudi enega kužka, pa sem ga morala vrniti nazaj, ker s psičko nisva bili kompatibilni. Kasneje sem posvojila še eno psičko Piko, vmes pa je Čarli umrl zaradi nezgode, ker je pogoltnil trakec za zavijanje daril. Na koncu je prišel maček TomTom. Tako da imam od leta 2011 vedno po dve muci in kužka. Trenutno čakam na psa vodiča, ki pride predvidoma meseca oktobra letos. Prvič pa bom psičko srečala v aprilu.

Imam zelo veliko anekdot. Tako da zdaj nastajajo – sta nastali – dve pravljici, ki bosta kmalu izšli. Lahko pa povem anekdoto, ki se odvija po trikrat do štirikrat na dan. TomTom točno ve, da jaz ne slišim. Ko mi želi nekaj sporočiti, pride k meni in začne lesti po meni ali pa naglas mijavkati in me s tem opozori, da moram na primer očistiti mačje stranišče. Ko se je to prvič začelo dogajati, je bilo, kot da bi odkrila Ameriko. In zdaj smo se tega načina navadili, a mene še vedno znova presune, kako

mucka čutita, da morata biti glasna in se me dotikati, če želita moj odziv. TomTom mijavka, ko je lačen. In jaz rečem: »Nisi ti še lačen! A veš, da je ura šele pol petih.« In on tako mijavka – prav 'fehta': »Daj mi, daj mi.« Jaz mu potem dam en ali dva briketa, potem pa še Miši in sta oba srečna in počakata, da dobita za jest ob šestih. Mucka jesta trikrat na dan. Je tako nekako najbolj primerno, da se enkrat preveč ne najesta.

Pred operacijo (za polžev vsadek – leta 2019) sem imela zelo slabo slušno zaznavo. S slušnim aparatom nisem slišala in sem velikokrat kaj preslišala. In muc je res tako naglas mijavkal, da je pritegnil mojo pozornost. On me vedno z glasnimi zvoki ali dotiki opozarja. In podobno tudi Miša. Pride in začne mijavkati in točno vem, da je ali potrebno stranišče očistiti ali pa vrata odpreti.

Rada pojem in včasih tudi plešem. Plesa pa nimata preveč rada. Rada pa polno uživata, ko ležimo na postelji in poslušata moje glasno petje. S kužki imam tudi zanimive anekdote. Prejšnja psička Pika je tudi takoj ugotovila, da jaz ne slišim in ne vidim – oboje. Ona je dejansko z dotiki in zvoki meni dala vedeti: »Zdaj se pa nehaj hecati, meni se mudi na stranišče!« Enkrat sem jo preslišala, ker nisem razumela sporočil iz njenega vedenja, in ona je šla potem opraviti na balkon na ploščice! Ne na parket, ki ga imam sicer v stanovanju. Od takrat sem vedela, kaj to njeno vedenje pomeni in nikoli nisem več spregledala njenih potreb, da mora iti na sprehod.

PEF-ovci bi najraje živeli

V Sloveniji. – *Nina Čelešnik Kozamernik*

Nova Zelandija – *anonimno*

Na slovenski Obali. – *Mojca Kralj Ciglič*

V najlepši stavbi v Parizu, v koči v Alpah ali
v hiški ob morju. – *Staša*

Slovenija – *Katja Kurnik*

Na samotnem otoku, kjer je prečudovita narava
v vseh letnih časih. – *Petra Kožuh*

Nekje v gorah – *Meta Kovačič*

Trenutno točno tu, kjer sem – *Ajda*

Sever ... ob morju – *anonimno*

Predvsem nekje, kjer je ves čas toplo.
Bonus, če je to kraj, kjer se stikata obala in
deževni gozd. – *Urša Lesar*

V Sloveniji – *anonimno*

Tukaj in Zdaj – *Nataša Tasia Krkovič*

V toplih krajih – *Maja Krušič*

Nekje ob morju – *Lucija*

Na Islandiji – *Emir Jušič*

Mi je kar vseč v Sloveniji, ker je čudovita. – *Blaž Bašič*

Filipini – *Nika Glavina*

Ob morju – *Stanka Benigar*

Na Danskem – *Lidija Šket Kamenšek*

Če je družina z mano, sploh ni važno kje. – *Tina*

UK – *Ajda*

Bila sem marsikje in videla marsikaj, ampak nikoli ne bom pozabila, ko mi je popotnica, ki je prepotovala cel svet, rekla, da je zanjo Slovenija najlepša dežela in jaz se z njo zelo strinjam. Verjamem, da sem tu in zdaj na pravem mestu – v Sloveniji. – Špela Cerar

V Ljubljani, seveda. – Igor Saksida

Doma – Katja

Mi je kar všeč, kjer živim zdaj, saj imam na razpolago vse, kar potrebujem in si v tem trenutku želim. – Milena Repa

Točno tu, kjer živim – Sanja Berčnik

Slovenije ne bi kar tako zapustila, če že moram izbirati, pa bi to bila Nova Zelandija. Če bi me vprašali v času mojega študija, pa bi to bil zagotovo Pariz. – Laura Rožman Krivec

Nekje v Sredozemlju, z dostopom do vodnega vira, neokrnjene narave in najnujnejših storitev.
– Darja Kerec

V ljubečem okolju med pristnimi ljudmi – Alenka Vidrih

Montevideo – Andrej Brumen Čop

V Sloveniji – anonimno

Med Jelovico in Pokljuko – Črtomir Frelih

Slovenske Konjice (lahko bi živela kjerkoli in živim tam) –
Petra Brdnik Juhart

Tu, kjer živim. A z boljšimi povezavami s svetom. – anonimno

Jurij Selan

Foto: Tina Martinec Selan

Do Pedagoške fakultete me je pripeljala zanimiva pot, na kateri so se prepletale moja idealistična želja iz otroštva, zagnanost in vztrajnost pri študiju ter splet srečnih okoliščin.

Sam sem že od malih nog vedel, da bi rad postal slikar, saj sem najraje od vsega risal in slikal. Morda v otroštvu celo raje kot sedaj. Da bom šel študirat slikarstvo, sem vedel od prvega razreda osnovne šole. Zato se mi je zdelo nenavadno, da večina mojih vrstnikov v osnovni šoli še ni vedela, kaj bodo v življenju počeli, saj je bilo meni to že od majhnega popolnoma jasno. Ko sem se po zaključeni gimnaziji prijavil na razpis za študij, sem se ob prijavi na študij slikarstva na ALUO zavedal, da imam malo možnosti, da bom sprejet, saj za to smer na akademiji ni razpisanih veliko mest. V tistih časih so od prijavljenih 150 kandidatov običajno sprejeli le 15 kandidatov. Jaz sem takrat na sprejemnih izpitih zasedel 16. mesto, kar me je seveda razočaralo, saj se mi je željen študij le za las izmuznil. Konec septembra pa sem prejel klic, da se je eno izmed mest izpraznilo. Tako sem se na študij slikarstva vpisal ravno na prvi

študijski dan, 2. oktobra 2001. Na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje (ALUO) v Ljubljani sem torej študiral slikarstvo, kjer sem leta 2005 diplomiral. Ker me je poleg likovne prakse zelo pritegnilo tudi teoretsko ukvarjanje z likovno umetnostjo, še posebej likovna teorija, sem se po zaključenem študiju vpisal na magistrski študij likovne teorije prav tako na akademiji, pod mentorstvom slikarja in likovnega teoretika prof. dr. Jožefa Muhoviča.

Med magistrskim študijem sem iskal različne možnosti za zaposlitev in sem naletel na priložnost prijave na razpis programa Mladi raziskovalci, ki ga financira Javna agencija za raziskovalno dejavnost RS. Za umetniška področja običajno v programu Mladi raziskovalci sicer ni bilo razpisanih prav veliko mentorskih in študentskih mest, ravno tisto leto pa je bilo na razpisu določeno, da se posebna mesta razpišejo prav za umetniške akademije. Moj mentor prof. dr. Jožef Muhovič se je prijavil na razpis za mentorje in bil izbran, jaz pa sem posledično lahko postal mladi raziskovalec. Ker program Mladi raziskovalci predvideva zaključek doktorskega študija, sem v okviru magistrskega študija nato naredil neposredni prehod na doktorski študij.

Ravno v času mojega doktorskega študija pa so tudi na Pedagoški fakulteti na Oddelku za likovno pedagogiko iskali nekoga, da bi poučeval likovno teorijo študente likovne pedagogike. Predmet likovna teorija se je v tistem času na PEF imenoval še Osnove oblikotvornosti, njegov nosilec pa je bil prof. Bojan Kovačič, ki pa je bil bolj kot v likovno teorijo usmerjen v grafi-

ko. Predmet Osnove oblikotvornosti je zato poučeval prof. Sergej Kapus, ki pa je takrat dobil mesto na ALUO, zato so po njegovem odhodu potrebovali nekoga, ki bi prevzel poučevanje likovne teorije. Takratni predstojnik Oddelka za likovno pedagogiko prof. Črtomir Frelih je prosil svojega prijatelja, mojega mentorja prof. dr. Jožefa Muhoviča, če pozna koga, ki bi ga lahko priporočil. Prof. Muhovič je predlagal mene in tako sem prišel na Pedagoško fakulteto najprej kot zunanji sodelavec. Nekaj let zatem, ko sem na ALUO zaključil doktorski študij in mi je potekla zaposlitev za mladega raziskovalca, pa sem se na PEF polno zaposlil. Postopoma sem nato iz asistenta napredoval v učiteljski naziv, najprej v docenta (2012) in kasneje v izrednega profesorja (2017).

Študijska in poklicna pot sta se pri meni izšli tudi s kančkom srečnih okoliščin, na katere neposredno nisem mogel vplivati. Toda, ko danes gledam nazaj, spoznavam, da srečna naključja ne pridejo sama od sebe. Ni dovolj, da si samo ob pravem času na pravem mestu, moraš biti tudi ustrezno pripravljen in zagnan, takrat se pojavijo tudi ustrezne priložnosti. Moja izkušnja me uči, da se nekdo slej ko prej znajde na pravi poti, če to, kar počne, počne s srcem in če je pri tem vztrajen.

Ko sedaj gledam nazaj, se mi zdi tako idealistično stremljenje za cilji zelo koristno za mladostnike. V moji študijski in poklicni zgodbi se je res vse »ujelo«. Zato sem še danes prepričan, da se zagnanost in sledenje idealom obrestuje. Na moji poti me je spremljalo tudi nekaj pomembnih vzornikov. Ko sem v osnovni šoli dolga leta hodil v

Pionirski dom na slikarski tečaj, je bil to slikar Lado Pengov. Spomnim se njegove močne »persone«, njegovih značilnih brkov in obveznih kavbojk z naramnicami. Bil mi je zelo všeč, saj je znal prepoznati potencial otroka.

Nimam ga v spominu kot učitelja – bil je prisoten, dajal je neko vzpodbudno vzdušje, da smo se otroci lahko svobodno razvijali. V osnovni šoli je name vplival Vojko Bitenc, učitelj tehnike in likovne vzgoje, ki je prav tako spodbujal mojo likovno ustvarjalnost, zaradi česar sva se super ujela. Na Škofijski gimnaziji me je Albin Kralj navdušil za filozofijo ter me spodbujal v kritičnem mišljenju. Ravno zato sem filozofijo tudi izbral kot »rezervo« pri vpisu na študij, v primeru, da ne bi bil sprejet na študij slikarstva.

V drugem letniku dodiplomskega študija sem filozofijo celo želel vzporedno študirati, vendar takrat nekako nisem ustrezal pogojem za to in me niso sprejeli. To željo po vzporednem študiju filozofije sem nato opustil, saj sem miselne izzive, ki jih nudi filozofija, našel znotraj likovne teorije. Škofijska klasična gimnazija, ki sem jo sam obiskoval, je imela zelo dobro tradicijo likovnih tečajev, t. i. slikarsko šolo, ki so jo učili različni umetniki.

Eden izmed teh je bil prof. Daro Slavec, ki je sedaj upokojeni profesor na Naravoslovnotehniški fakulteti. Kot dijaka me je s svojim pedagoškim pristopom navdušil. Na Akademiji sem imel veliko srečo, da sem za glavnega profesorja pri ateljejskem delu imel prof. Hermana Gvardjančiča, ki mi je s svojim pristopom k slikanju (vseskozi je poudarjal »plastenje«) razkril bistvo

slikarstva. Glavni vzor in vpliv name pa je gotovo imel prof. dr. Jožef Muhovič, saj bi bila brez njega moja študijska in poklicna pot precej drugačna. Njegovega vpliva ne morem poudariti dovolj, ne samo iz študijskega in poklicnega vidika, pač pa tudi iz življenjskega. Med študijem so mi bili v vzor tudi številni drugi profesorji (še posebej prof. Franc Novinc in prof. Branko Suhy), vsak me je izoblikoval na svoj način.

Zelo pomemben dejavnik na moji poti je bila vsekakor moja družina, predvsem moja mama, ki me je vselej podpirala, saj je bila umetnosti tudi sama naklonjena. Sem iz nekoliko nenavadne družine, saj oče ni živel z nama. Kadar je oče prišel na obisk, pa sva z njim vedno risala, kar mi je bilo zelo všeč. Imel je čut za umetnost in vedno so mi govorili, da imam likovno nadarjenost po njemu. Lahko rečem, da očetu njegove odsotnosti pri vzgoji nikoli nisem zameril, saj sem bil vesel vsake priložnosti, ko je bil z mano. Čeprav danes na naravo likovnega talenta in nadarjenosti gledam nekoliko drugače, je oče kljub odsotnosti, v vsakem primeru vplival na moj kreativni razvoj. Predstavljaj je nekaj podzavestnega, ki me je gnalo naprej.

Hudo življenjsko preizkušnjo sem doživel, ko mi je oče ravno pred maturo nenadno umrl. To me je zelo preobrazilo. Takrat sem se zavedal, da nekaterih stvari iz preteklosti nikoli ne bom mogel »v živo« razrešiti. Videl sem, kako so stvari, ki so ti najbolj pomembne, v bistvu najbolj krhke. Tako čutim, ko razmišljam o svoji družini – ženi in otrocih. Največ življenjskih izkušenj sem dobil prav ob vzgajanju svojih otrok. Prvi sin je bil nedonošenček, kar je bilo zame in

za mojo ženo težka preizkušnja. To je bil prelom v mojem gledanju na svet, ko ugotoviš, da ne moreš vsega kontrolirati in da se zaradi katerih vsakodnevnih malenkosti res nima smisla sekirati.

Najbolj nora zgodba, ki se je v tem trenutku spomnim, je zgodba, kako sem spoznal svojo ženo. Navidez sva se poznala že iz osnovnošolskih let, vendar nisva imela nobenega stika drug z drugim. Kolikor se sedaj oba spomniva, kako sva vide-la drug drugega, sva si šla »na živce« in drug o drugem nisva imela preveč dobrega mnenja. A pristala sva v istem razredu na Škofijski klasični gimnaziji. Tam pa sva se kmalu bolje spoznala, začela družiti in od takrat sva postala neločljiva. Če bi mi kdo v osnovni šoli povedal, da bo ona nekoč moja žena, mu ne bi verjel. Zdaj sem najbolj ponosen na svojo družino – na svojo ženo, s katero se super razumeva in pa na najine tri otroke. Ponosen sem na najino pot in čeprav se sliši klišejsko, je žena moja najboljša prijateljica.

Vesel sem, da lahko preživljam čas s svojimi otroki, predvsem v naravi in v hribih. Kar pa me najbolj razveseli na poklicni poti, so pozitivni odzivi študentov (tako »v živo« kot v študentskih anketah), kar mi daje dodatno vzpodbudo. Vedno sem želel biti slikar, pedagoški poklic pa se je temu spontano pridružil. Izjemno sem vesel, da se je to zgodilo in lahko sem izjemno ponosen tudi na vse moje diplomante in magistrante. Menjavanje generacij in spremljanje razvoja študentov je pri pedagoškem poklicu nekaj najlepšega. Upam, da se bomo lahko kmalu vrnili v »klasičen« sistem poučevanja. Po drugi strani pa nas bo lahko ta utesnjenost, v katero smo bili prisiljeni, osvobodila na drugačen način in kljub vsemu prinesla nekaj pozitivnega. Mislim, da je skladatelj Igor Stravinsky nekoč dejal: »Bolj, ko se umetnost omejuje, bolj je svobodna.« Podobno na nek način velja tudi za življenje.

DO KRIKA, Lidija Šket Kamenšek

BREZ OBČUTENJ
SE POTIKAM PO TIŠINI.
BREZ HREPENENJ
SE ZGUBLJAM V TRENUTKIH.
BREZ SEBE
SEDIM NA MOSTU,
KO VLAK OSTRIH BESED
ZNOVA IN ZNOVA ZAREZUJE VAME.
KRIKNEM IZ BESA IN RAZOČARANJA,
DA IZ MISLI KAR POBEGNETE.
OSTANEM SAMA.
ČISTO SAMA.
ZDAJ VARNO PRIPREM OČI,
ZDRSIM ČEZ OBRAZ
IN VDIHNEM SAMO SVOJO RESNIČNOST.
POSKAKUJOČIH KORAKOV
ODZVANJAM PO ULICI
IN ZDAJ SE TUDI SLIŠIM,
DA ME SLIŠITE.

Živa Jakšić Ivačić

Foto: Miha Eržen Benedičič

V zadnjih treh razredih OŠ sem se šolala na Nizozemskem. To je bilo obdobje, v katerem sem izoblikovala svoj pogled na svet, ko sem ob vodenju in podpori učiteljev na šoli razvila odnos enakovrednosti do vseh ljudi na svetu, ne glede na raso, vero, barvo kože, spolno usmerjenost ... Takrat smo bili vsi učenci tujci v tuji državi. Izven šole so nas domačini kdaj malo čudno gledali, mi na šoli pa smo si ustvarili svet v malem.

Sprva nisem želela študirati na Pedagoški fakulteti, hkrati pa sem, ko sem razmišljala o tem, kaj bi rada delala, opisovala poklic specialne in rehabilitacijske pedagoginje. Nisem se upala vpisati na to smer, ker sem izgubila brata, ki je imel posebne potrebe, in strah me je bilo, da bi me ta študij vsakodnevno spominjal na mojo izgubo. V zaključnih letnikih gimnazije sem uspela bratovo smrt predelati do te mere, da sem se ob podpori celotne družine vpisala na specialno in rehabilitacijsko pedagogiko. Iz študijskih let se najraje spominjam delovanje v Študentskem svetu, kjer sem našla somišljenike in dobre prijatelje.

Najbolj vplivni osebi v mojem življenju sta mama in babica. Z mamo sva imeli v najstniških letih zelo razburkan odnos, kasneje pa sva postali zelo dobri prijateljici. Eno leto nazaj sem postala mama. Na mamo sem začela gledati v povsem novi luči. Njena podpora in pomoč je še zdaj nepogrešljiva. Moja babica pa je moja velika vzornica. Z mano dnevno deli svoje poglede na svet in skupaj padeva v res dobre debate. Občudujem njen pristop k problemom: veliko manj se obremenjuje kot jaz in vedno poskrbi, da je vse zelo dobro narejeno. Podpirala me je pri mojih prvih člankov in skupaj sva sodelovali na kar nekaj projektih.

Sama sem svoj največji kritik in vedno mislim, da bi lahko naredila boljše. Ko pogledam nazaj, lahko rečem, da sem precej hrepenela po tem, da mi drugi potrdijo mojo vrednost, kar se je pri vseh mojih aktivnostih tudi pogosto zgodilo. Če reflektiram nazaj, sem bila čisti deloholik. Gnala sem se do te mere, da sem zaradi tega pristala v bolnici. Želim si, da bi bila bolj prisotna v tem, kar delam, in zaužila uspehe, ne pa le zbirala uspehe in se hitro premaknila naprej na nov izziv. Želim si, da bi znala ponotranjiti, da sem vredna, tudi brez uspehov.

Vesna Štemberger

Foto: Matija Štemberger

Moja ideja je bila že od nekdaj ta, da bom učila, bila razredna učiteljica. Vmes nisem imela nikoli nikakršnih drugih želja. Pot je bila zame tako že od samega začetka načrtana in logična. Po osnovni šoli sem se vpisala na srednjo pedagoško šolo, po tem pa so se stvari začele rahlo spreminjati. In sicer me je že od nekdaj zanimal šport. Takrat sem bila za kratek trenutek v dvomu, kam naj se vpišem na fakulteto, ampak res le za trenutek. Na koncu sem le izbrala Pedagoško fakulteto in tu tudi diplomirala. Vendar pa na šport nikakor nisem mogla pozabiti. Po diplomi sem šla zato magisterij delati na Fakulteto za šport, čisto tako, zase. Me pa je že v času študija k sebi za demonstratorico povabil tudi tedanji predstojnik oddelka za razredni pouk in tako sem začela delovanje fakultete spoznavati tudi na drugačen način – način, ki ga kot študentka seveda nisem poznala.

Po končani diplomi sem začela delati v podružnični šoli kot učiteljica. Tedanji predstojnik, dr. Veljko Troha, in moja mentorica pri diplomi, mag. Meta Petkovšek, sta me povabila,

da se prijavim na prosto mesto asistentke stažista, kar sem tudi storila. A ker na poslano prošnjo nisem dobila odgovora, sem začela z delom v šoli. Potem pa sem šla enkrat slučajno na fakulteto v knjižnico, kjer me je srečala tedanja tajnica in me vprašala, kod hodim. Rekla je, da me čakajo in imajo delo zame. Jaz pa o tem nisem ničesar vedela.

Tudi 2 dni pred tem sem ravno v šoli podpisala pogodbo za nedoločen delovni čas. Skratka, stvar je bila malce smešna in nerodna, a smo jo kmalu enostavno razrešili in tako se je pričela moja kariera na fakulteti. Začela sem kot asistentka z majhnim številom ur in večjim poudarkom na raziskovalnem delu. Potem pa sem počasi napredovala in pristala tu, kjer sem zdaj. Včasih se šalim, da sem tukaj že kot inventar in da bi morala imeti svojo številko, saj sem tu že tako dolgo (smeh). Del fakultete sem namreč že 29 let in čeprav sem bila ob začetku dela med mlajšimi, zdaj sodim med tiste »ta starejše« (smeh).

To je nekako to od mojega dela, prosti čas pa seveda v veliki večini predstavlja šport, in sicer kolesarjenje. O tem bi lahko govorila cel teden, saj se je skozi leta nabralo ogromno zgodb. Tudi ko sem iskala fotografijo za članek, sem komaj našla eno, na kateri sem brez čelade. Naj bo to kolesarska, smučarska ali pa tista za v hribe (smeh). V kolesarjenje sem res zaljubljena, morda celo preveč. Z zornega kota neke normalne osebe sem bila čisto nenormalna. V nekem obdobju sem se udeleževala celo ultramaratonov. Vse pod 200 km je bilo zame le ogrevanje. Kot mlada sem sicer začela kot atletinja, in sicer s tekom. Sama zase rada rečem,

da so me štopali bolj s koledarjem kot s štoparico (smeh), saj sem se v tek spustila v veliki meri zaradi navdušenja, ne talenta. Sem pa sčasoma, sploh ko so prišle poškodbe, želela nekaj novega, predvsem nekaj, kar dlje traja. Tako sem našla kolesarjenje. Sprva sploh nisem vedela, kaj početi s tistim »biklom«, sčasoma pa sem se nanj navadila. Z mestnega kolesarjenja sem prešla na makadam in si kupila gorsko kolo.

Potem pa sem ugotovila, da te ljudje malce čudno gledajo, če se po cesti pelješ z gorskim kolesom, in si končno kupila pravo specialko, se pravi specialno cestno kolo. Ta je bila hitrejša, kar pomeni, da sem šla z njo lahko dlje. In kmalu se nisem mogla več ustaviti. Tekme s skupnim štartom in ciljem mi nikoli niso prav dišale. Raje sem kolesarila sama ali pa z največ še dvema kolesarjema ob meni. In tako sem začela razmišljati, kaj drugega še obstaja. Takrat sem slišala za t. i. randonneurstvo, ultramaratonsko (samooskrbno) kolesarstvo. Ko kolesariš na 400, 600, 800, 1000 kilometrov, moraš seveda biti samozadosten in imeti s seboj vsaj kaj za preobleči in kakšno folijo za prespati na kakšni klopici. In to te kar nekako povleče vase.

V tem športu so sami prijazni ljudje, vedno pripravljeni pomagati. Zaveš se, da to ni tipično kolesarjenje, pri katerem gre le za tekmovanje. Gre za nekaj vmes med potovanjem, uživanjem in tekmovanjem, predvsem s samim sabo. Potem pa ugotoviš še to, da tudi za to obstajajo tekme. Ko sem začela tekrovati na teh tekmah, sem bila na pol poti do konca vedno navdušena in si govorila, kako komaj

čakam, da grem na naslednjo tekmo. Bolj ko se je tekma bližala koncu, bolj sem premišljevala, kaj mi je bilo tega treba, po koncu pa si vedno rekla: »Nikoli več!«. A po kakšnem dnevu, ko sem se spočila, sem že iskala nove dirke in nove izzive. S Slovenijo se nisem nikoli zadovoljila in vedno iskala še druge tekme v tujini. Veliko sem kolesarila na Hrvaškem, v Italiji, Franciji. Francija mi je še posebej pri srcu. Tam so ljudje res fenomenalni. Na vsaki tekmi, ki sem se je do zdaj udeležila, so bili navijači od začetka do konca poti, vsi navijajo, povsod so zastave in kolesa, vmes se lahko ustaviš na stojnicah, kjer ti pripravijo kaj za pod zob in z njimi poklepetaš. Res noro. Sicer zadnja 3 leta ne tekmujem več na tako dolge razdalje zaradi operacije hrbta, ki sem jo imela, a ostalo se ni spremenilo. Še vedno z veseljem kolesarim, le na krajše proge.

Se pa je v vseh teh letih pripetilo ogromno zanimivih stvari. Ena izmed teh je bila na primer ta, da smo se peljali ponoči, ko je bila tema in je po vrhu še deževalo. Meni se je od dolge razdalje že kar malo bledlo in sem na cesti začela videvati čudne stvari. Najprej sem videla škrate, nato hrošče in na zadnje še polža. Čudno mi je bilo in vedela sem, da nekaj ni v redu, saj v temi in dežju hroščev in polžev nikakor ne bi mogla videti. Ko sem zagledala polža, sem se mu sicer na hitro izmaknila, kombi za mano pa ga je povozil. Slišala sem, kako je zahreščal pok njegove hišice. Ustavila sem se in se znesla nad voznico, češ kaj ji ni jasno, da je povozila ubogega polžka. Drugim pa seveda nič ni bilo jasno. Šlo je seveda za to, da

sem od utrujenosti imela privide. Spet drugič se mi je pripetilo podobno. In sicer smo bili zopet na poti že več kot 30 ur, peljali smo po kolesarski stezi, nakar se ustavim, dvignem noge v zrak in zakričim: »Pazi!«. Vsi so zagnali paniko, ker niso vedeli, kaj se dogaja. Jaz pa sem seveda zopet videla živali. Spraševala sem se, katere živali so to bile. Polhi niso mogli biti, ptice tudi ne, ker bi odletele, na koncu sem se sprijaznila s tem, da so bile želve, kar je bilo sicer malo verjetno, glede na to, da smo bili sredi severne Italije.

Naslednji dan, ko smo imeli malce treznejše glave, pa smo prišli do spoznanja, da so bili to verjetno zgolj vzorci na tlakovani cesti. Enkrat pa se mi je celo zgodilo, da sem na kolesu zaspala. Iz kombija so mi sporočili, da sem ravno prehitela eno izmed sotekmovalk, sama pa o tem nisem ničesar vedela. Ko so videli, da se na njihove besede ne odzivam, so me povlekli v kombi in me dali spat. Zjutraj o tem ničesar nisem vedela in še danes se tega ne spomnim.

To so morda malce srhljive zgodbe, je pa po večini en kup takih res lepih. Ne predstavlja pa kolesarjenje celega mojega življenja. Pozimi, ko ni sezona za kolesarjenje, rada smučam, tudi hodim v hribe. Zelo rada pa tudi berem. Potem pa že počasi zmanjka časa!

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Najprej bi svetovala, da naj sam pri sebi preveri, če je ta odločitev res njegova. Pomembno je da so odločitve, ki jih sprejemamo v življenju res naše lastne. Ne da se odločamo nekaj na podlagi pritiskov okolja, staršev, pričakovanj, neizpolnjenih sanj naših prednikov – temveč, da gremo v neko svojo zgodbo zato, ker si mi to želimo. Ko enkrat vemo svoj zakaj, kako ni več vprašanje. Ker ko imamo to našo najvišjo motivacijo razčiščeno nastane globok občutek smisla in nič ni pretežko.

– Vesna Selan

Glede na mojo zgodbo, bi rekla – nehaj dvomiti! Izberi to, kar želiš in verjemi. Poslušaj svoj notranji glas! Na koncu se vse uredi in poklopi. Fakulteta pa se naj prav tako potruži za svoje študente. Brez študentov ni fakultete in obratno. Vredno se je potruditi za dobro komunikacijo v živo. Še posebej, da se ohrani izkustveno učenje. Izkušnja v živo nikoli ne nadomesti predavanja in vaj preko ekrana.

– Mojca Kasjak

Če ignoriram korono in da je vse čudno ... nasvet mogoče – opozorilo, morda, da včasih šepa organiziranost in da se zaradi tega ne sekirat. To ziher. Če ne pa, najdi si podobne ljudi.

– Veronika Černe

Vredno je in vsak zmore.

– Mateja Magdalenic

Ne imeti prevelikih pričakovanj

– anonimno

Izkoristite študentska leta, s tistim kar vas veseli – potujte, udeležujte se projektov, spoznavajte nove ljudi, nabirajte izkušnje ... In ne bojte se vprašati za pomoč, če jo potrebujete.

– Nina Fricelj

Ne sekirajte se preveč, poskusite čim več novih stvari in si vzemite tudi čas zase.

– Lara Gašpar

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Bodite zvedavi, vedoželjni, iskrivi, pravični, ljubeznivi in iskreni, takšni, kot so otroci. Poiščite otroka v sebi, ga prebudite in negujte. Obdržite ga in živite ter študirajte z njim v mislih. Izkoristite priložnosti, ki vam jih ponuja fakulteta, študentsko življenje in profesorji ter profesorice, ki vas poučujejo.

–anonimno

Vedno bodi srečen/na, ko si lahko na fakulteti med ostalimi študenti!!

– Gloria

Uživaj študentska leta in ne sekiraj se, življenje je res prekratko (ko dojameš, da yolo ni samo neka trendy beseda, ampak ima za sabo res globok pomen)

– Nika Špeha

Čas na fakulteti je potrebno izkoristiti, črpati znanje, ki ga lahko dobiš na enem mestu in res se splača. Ko diplomiraš, greš lahko v razred in oddelaš, saj ti je jasno, kaj se od tebe pričakuje. Verjameš lahko, da te čaka le najboljše!

– Nina Čelešnik Kozamernik

Ob učenju si vzemi čas tudi za zabavo.

– Sara

Uživajte (v počitnicah, s prijatelji in sami s seboj), študirajte (izkoristite čisto vsak projekt, vsako strokovno izpopolnjevanje, vsako priložnost, ki pride!) in čim več jejte na bone (preizkusite ma čisto vsako gostilno ali barček, ki vam je na voljo). Študentski lajf uživajte na polno (tako sladke kot tudi grenke trenutke – življenje je pač vrtiljak), ker le tako lahko iz njega nastanejo najlepši spomini.

– Miriam Selšek Štanta

Pregrizite se čez!

– anonimno

Ne pozabi živeti, naberi čim več izkušenj, ponotranji novo znanje.

– Neža Majnik

obraz 33

Zala Zbičajnik

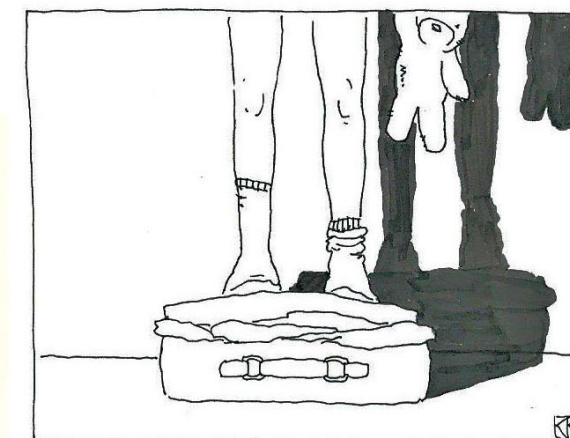
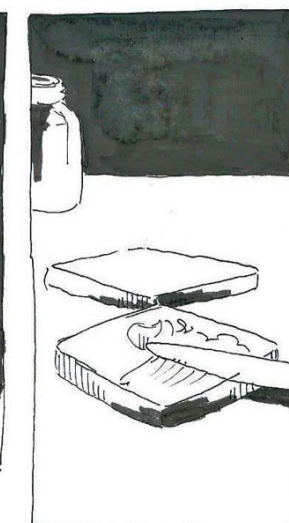
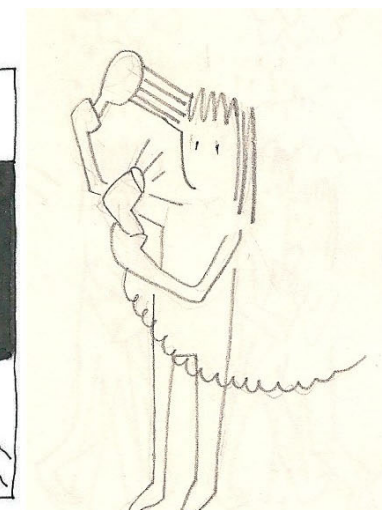
Foto: Uroš Rojc

Že od svojega osmega leta starosti igram odbojko, ki se je v zadnjih letih zame prelevila v profesionalni šport in je praktično moj prvi poklic. Ko ljudje izvedo, koliko časa že igram, jih vse zanima, kaj mi je šport dal in kje najdem motivacijo, da vztrajam že toliko let, ko pa to ne bo mogel biti moj poklic za vedno. To zelo težko opišem. Že ko se odločiš za ekipni šport, se odločiš, da se boš nečemu popolnoma prepustil, da boš sledil svojim soigralcem, da ne boš treniral samo zase, ampak tudi za njih. Če sam nisi dober, je cela ekipa slaba. Za ekipo moraš živeti. Prilagoditi moraš svoje spalne navade, prehrano, počitek. In vse to zato, da boš lahko na treningih in tekmah zbran.

V teh trenutkih moraš vso svojo moč in zbranost posvetiti ekipi, da lahko skupaj nekaj dosežete. In to je tisto, kar mi je šport dal. Ko si enkrat v ekipi, ki ji moraš prilagoditi celo svoje življenje, se res naučiš, kaj pomeni biti team player. Tudi v drugih situacijah. Nikoli ne boš pustil nekoga za sabo, ker boš vedel, da moraš komu pomagati, da si odgovoren, da je tudi on uspešen. In tak tudi ostaneš. Nihče ti ne more odvzeti

tega, da si ekipnega duha. Poleg tega me je šport naučil tudi discipliniranosti. Misel, po kateri živim, je: »Discipliniranost je najbolj čista forma ljubezni do sebe.« Kot športnik nimaš veliko časa za ostale stvari, tako da moraš znati čas res dobro razporediti. Prav tako moraš biti tudi ves čas motiviran, imeti v sebi nek elan, da ves čas nadaljuješ. Nič v življenju se ne zgodi čez noč in nič se ne zgodi samo od sebe. In zdi se mi vredno. Nikoli ne bom razočarana sama nad sabo, da se nisem mogla udeleževati zabav in rojstnih dni, saj sem zaradi vsega svojega truda in motiviranosti dosegla toliko odličnih rezultatov, da ne bi nikoli mogla reči, da je bilo vse za nič.

Ob tem res začneš čutiti neko ljubezen do sebe, ki v bistvu res izvira iz tvoje discipliniranosti in odrekanja. Šport mi je torej dal veliko več od le dobrih rezultatov in odličnih soigralk, ki jim lahko rečem kar moje prijateljice. Mojemu življenju je dal neko strukturo in smisel. In čeprav vem, da ne bom za vedno profesionalna športnica, mi ni žal za niti en dodaten počep, niti en dodaten trebušnjak in niti eno uro spanja, ki sem se ji mogla odreči zaradi treningov. Na to obdobje se bom vedno z veseljem spominjala, saj me je izoblikovalo v osebo, ki sem danes. Disciplinirana, vztrajna in vedno pripravljena pomagati.

Bojana Evtimova

Foto: Martina Mileva

Sem Bojana in prihajam iz Makedonije. Sem zelo komunikativna in delavna oseba ter se vedno trudim za dobrobit vseh. V prostem času rada poslušam glasbo, berem knjige in hodim na sprehode, se družim s prijatelji. V glavnem pa sem prišla v Slovenijo zato, da bi študirala. Slovenija mi je bila že od nekdaj všeč. Zelo je lepa, pa tudi sistem izobraževanja se mi zdi tukaj boljši kot v Makedoniji.

Še preden sem sploh postala študentka, sem vedela, da želim študirati nekje v tujini. Za Slovenijo sem se odločila, ker ni tako zelo oddaljena od Makedonije, pa tudi način življenja se mi zdi boljši, saj se tu živi po nekih evropskih standardih. Pred začetkom študija sem bila v Sloveniji le enkrat, ko smo šli s šolo na ekskurzijo. Že takrat me je Ljubljana očarala in takoj sem vedela, da želim tam živeti in študirati. Ko pa sem v Slovenijo prvič prišla zaradi študija, to je bilo, ko sem imela komunikacijski preizkus za študij logopedije, je bilo kar nekaj težav. Že na meji nas najprej sploh niso hoteli spustiti čez, a so nas na koncu vseeno nekako spustili. Res sem imela srečo, saj če tega ne bi naredi-

li, ne bi bila danes tu, kjer sem. Ko sem bila sprejeta in ko sem dejansko prišla živeti v Slovenijo, sem sicer malce omahovala, saj mi je bilo vse tuje, ko pa sem nekako začela in se sprostila, pa so se vsi moji strahovi razblinili. Vsi profesorji so zelo prijazni, prav tako sošolke in vsi mi pomagajo, saj razumejo moj položaj. Predvsem so razumevajoči pri moji slovenščini, saj še ni čisto popolna. Na začetku sem 3 mesece hodila na tečaj slovenskega jezika, a je bilo to premalo, da bi lahko kakovostno sledila študiju.

Prav tako mi je poglobljeno razumevanje jezika onemogočila korona, zaradi katere je študij potekal na daljavo. Tako nisem mogla v živo poslušati ljudi, kako govorijo slovensko, da bi jih tudi sama lahko oponašala in se od njih učila. A sem se zdaj situaciji že prilagodila, tudi moja slovenščina se je že drastično izboljšala. Veliko podporo mi predstavljata tudi moji dve cimri, ki prav tako prihajata iz Makedonije.

Tako imam še vedno nek stik z domom, pa tudi stojimo si ob strani, saj smo vse v enakem položaju. Preden sem se preselila v Slovenijo, se sploh nismo poznale, zdaj pa smo si zelo prirasle k srcu. Tretja cimra pa prihaja s Portugalske, kar situacijo naredi zelo pestro. Naše stanovanje je zaradi tega zelo multikulturno. Me 3 iz Makedonije se med seboj pogovarjamo makedonsko, s cimro s Portugalske se pogovarjamo po angleško, vse skupaj pa se učimo še slovenščine.

Včasih nas je kar zabavno poslušati. Seveda pa na začetku ni bilo tako enostavno kot zdaj. Veliko težav sem imela pri učenju, predvsem iz časovnega vidika. Vsak stavek sem si morala

namreč prevesti, da sem ga razumela, kar je močno podaljšalo moje učenje. Težavo so mi predstavljala tudi vprašanja na izpitih. Sicer sem razumela, kaj hočejo od mene, a zaradi takrat skromnejše slovenščine se nisem mogla izraziti in odgovoriti, kot bi si želela.

Tudi izven študija ni bilo vse rožnato. Dolgo časa sem morala preživeti stran od družine, kar tudi predstavlja svojevrsten izziv. Prav družino, ki mi je drugače vedno stala ob strani in mi bila zgled, sem najbolj pogrešala od vsega. A sem se življenju v Sloveniji kmalu privadila in danes skoraj več nimam nikakršnih težav. S svojo odločitvijo sem izredno zadovoljna in vesela. Vem, da je bila to najboljša odločitev, kar sem jih kdaj sprejela, in da je ne bom nikoli obžalovala. Tudi če bi imela možnost se še enkrat odločiti, kje bom študirala, bi brez dvoma izbrala Slovenijo, saj mi je že v enem letu odkar sem tu tako prirasla k srcu, da si drugega življenja zase sploh ne morem predstavljati.

Tomaž Vec

Foto: osebni arhiv

Začetki oziroma ideja o psihosocialni svetovalnici sega že v leto 1995, ko sem še delal v vzgojnem zavodu in svetovalnem centru. Tudi na Pedagoški fakulteti smo pri nekaterih predmetih odpirali določene teme, ki so zadevala vprašanja in dileme študentov. Po zgledu osnovnih in srednjih šol sem tako dobil idejo, da bi podobno uvedli tudi za študente, torej prostor, kjer lahko poiščejo nasvet. Prvotni predlogi so sicer bili zavrjeni. Leta 2013 je le prišlo do premikov, z letom 2014 pa smo začeli svetovalnico. V začetku nas je skupaj bilo pet svetovalcev, večina nas je delovala na oddelku socialne pedagogike, število se je z leti seveda povečalo. Srečevali smo različne študente in slišali ogromno tegob, zgodb in skrbi. Prvotno smo mislili, da bo večina težav povezanih z študijem, kako se učiti, motivirati, a je bilo zajetih še veliko drugih težav. V običajnih razmerah smo imeli po 120 svetovanj, v času krize se je število več kot dvakrat povečalo. Svetovalnico smo razširili tudi po celotni Univerzi, meseca marca (2020) pa smo svetovalnico uvedli še na Zdravstveni fakulteti. Zgodbe, ki smo jih deležni, so pogos-

to zelo težke, žalostne, pretresljive. Zaradi zaprtja držav se na nas obračajo študenti, ki jim je onemogočena pot domov. V tuji državi so ostali povsem sami ...

Dodatna ovira jim je še drug, tuj jezik. To človeka resnično gane. Komunikacija na daljavo nam sicer postaja že precej normalna, kar pa je lahko nevarno v smislu, da povečujemo socialno distanco. Ljudje smo socialna bitja in potrebujemo stik, kar nam je trenutno onemogočeno. Napačno se mi zdi, ko slišim, da moramo vzpostavljati socialno distanco, če že, moramo vzpostavljati fizično distanco. Pomembno, v teh razmerah, se mi zdi iskati načine za povečanje socialne bližine. Primeri iz svetovalnice to le potrjujejo. Ljudje potrebujemo bližino.

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Da je učiteljski poklic zelo zahteven poklic v smislu, da omogoča zelo malo prostega časa, ker si ves čas vpet v službo in delo. Če nisi v šoli in tam ne delaš, pa doma razmišljaš in snuješ nove ideje. To je poklic, ki ga “opravljaš”, razen ko spiš.

– Mojca Kralj Ciglič

Sledite svojim sanjam.

– Aja Uršič

Izkoristite študentska leta, prav tako pa tudi študij, k vam bo pomagal, da boste dobri v svojem poklicu.

– Meta Kovačič

Zapomnite si, da nikoli ne veste preveč in je možnosti za učenje in pridobivanje znanja neskončno mnogo.

– anonimno

Izkoristite vsako priložnost! Na koncu obžaluješ tisto, česar nisi naredila.

– anonimno

Ne se preveč sekirati glede izbire študija. Nimaš pojma, kakšno delo boš opravljal, dokler ga ne začneš.

– Gaja Nemanič

Niso pomembni izpiti, ampak izkušnje.

– Kaja

Verjemite vase, delajte na sebi, vendar ne pozabite na zabavo .

– Dora Cerovec

Vstopajte v študij z odprtimi misli in srcem.

– anonimno

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Naj poleg tega, da se definirajo kot študentje nekega področja, smeri, ne pozabijo na to, da se definirajo tudi kot osebe. Naj ne pozabijo na to, kaj radi počnejo v prostem času, do česa čutijo strast, kaj jih navdušuje, opredeljuje, zakaj so to, kar so. Aja, pa da izkoristijo Erasmus. :)

– Urša Lesar

Have fun, ker vedno se lahko prikaže pandemija. Pa bodi odprt!

– anonimno

Ne pozabite uživati.

– Ajda

Poskušaj se udeležiti čim več različnih projektov na fakulteti, bodi del fakultete, ampak ne jemlji študija prerեսno. In obvezno: pojdi na Erasmus!

– anonimno

Nikoli ne obupaj!!!!

– Simona Agrež Franko

Pogumno in ne se bati kaj obšolskega ustvarjati.

– Katja

Živi vsak trenutek in izkoristi vsako priložnost. Pri tem pa ne pozabi nase. Na koncu bo vse v redu.

– Staša

Če te nekaj veseli, vztrajaj do konca!

– Petra Kožuh

Poleg študija je zelo dobro pridobivati izkušnje kot prostovoljec. Tako sem pridobila veliko poznanstev in še med študijem redno zaposlitev.

– Katja Kurnik

Ne sekiraj se na zalogo.

– Ajda

Eva Andjelić

Foto: Živa Penko

Sem človek mnogoterih hobijev. Obožujem rastline. Zelo rada jih sadim, pa tudi zbiram, čeprav mi zanje že zmanjkuje prostora. Trenutno jih imam že več kot 40, ko bom velika, pa si želim imeti rastlinjak. Vedno sem bila ena izmed tistih oseb, ki za rastline ni znala skrbeti. Tudi če sem domov prinesla kaktus, za katerega praktično ni treba skrbeti, mi ga je uspelo ubiti. Potem pa sem šla nekega dne v botanični vrt in kupila papagajko. To je taka rožica, ki je zelo lepa in ima cvetove, ki izgledajo kot papagajčki. Velika je bila zgolj nekaj centimetrov in je izgledala, kot da bo umrla. Dala sem jo v kot, roža je ovenela in vsi so me prepričevali, naj jo vržem stran. Jaz pa sem bila odločna, da jo bom obdržala in jo zasadila v vrt.

Potem ko so že vsi obupali nad njo, pa je zrasla v močilen grm, visok en meter in s številnimi vejami. To je še do današnjega dne moja prva in najljubša roža. Ta izkušnja me je naučila tega, da ne smeš obupati, saj se iz nečesa še tako slabega lahko razvije nekaj čudovitega. Poleg tega te rastline učijo tudi potrpežljivosti in vztrajnosti, saj jih zasadiš, ko so še

čisto majhne, potem pa opazuješ, kako iz dneva v dan rastejo in kako ti je uspelo vzgojiti nekaj izjemnega. Naučiš se skrbeti za nekoga oziroma nekaj drugega, kot le sam zase.

Rada se ukvarjam tudi s petjem, in sicer z jazz solo petjem, a imam trenutno krajšo pavzo. Pred tem sem nastopala na raznih koncertih in predstavah. Začela sem že v osnovni šoli, ko sem pela v raznih zborih. Tudi kasneje sem želela s tem nadaljevati, saj se mi je zdelo, da se lahko skozi petje in pisanje pesmi zelo izrazim. Začela sem hoditi na solo petje in v sklopu tega veliko nastopala. V Gallusovi dvorani, na Kongresnem trgu, pa v Festivalni dvorani. Kasneje sem zamenjala učiteljico petja, s čimer sem svoje petje še izboljšala, saj sva zelo veliko delali na tehniki. Delala sem tudi v Prulčku. To je lokal, v katerem imajo živo glasbo. Tam sem spoznala ogromno ljudi in dobila mnogo priložnosti. A vse sem zavračala, saj sem imela v resnici veliko tremo.

Lahko bi posnela ploščo in celo podpisala pogodbo za svojo ploščo. A dlje ko sem bila v tem poslu, bolj me je ta razočaral, saj sem prišla do spoznanja, da je to prodan posel. Morala bi delati, kar mi drugi rečejo, peti tisto, česar nočem peti, in ugajati nekim standardom, ki so si jih drugi zamislili. Zato sem petje začasno raje opustila. Se imam pa definitivno namen vrniti tudi v te vode. Želim si imeti svoj bend, da bi skupaj pisali pesmi in jih nastopali po lokalih. To je moja največja želja, kar se tiče petja. Poleg petja pa tudi pišem pesmi. Trenutno jih imam napisanih nekje 15, torej dovolj za en CD, uglasbili pa smo zgolj eno. Ko se bom spet intenzivneje

začela ukvarjati s petjem, si torej želim končati tudi to. Petje pa je v resnici tudi eden izmed razlogov, da sem se vpisala na študij logopedije. Želim namreč najti način, s katerim bi lahko ljudem pomagala preko petja.

Poleg tega sem tudi inštruktorica za vodene vadbe z utežmi. Na začetku sem le hodila na vodene vadbe, saj sem potrebovala nek šport, pa tudi že pred tem sem rada hodila v fitnes. Na vodene vadbe me je v bistvu zvlekla prijateljica. Zelo sem padla v to in se enkrat odločila, da bom šla na izobraževanje za inštruktorico. Izobraževanja sem se udeležila, ga uspešno opravila in v športnem centru tudi dobila svojo uro za vodeno vadbo. Imela sem prvo samostojno uro, potem pa so center zaradi korone žal zaprli. Težko je bilo začeti, saj je vmes veliko za razmišljati. Veliko imaš za delati in veliko za povedati, pa tudi sam moraš biti v odlični pripravljenosti.

Torej sem ravno naredila tisti največji korak, odvodila svoj prvi trening, vse je šlo brez zapletov, potem pa so nas zaprli. Zdaj že od oktobra ne delam. Kolikor sem si tega želela, enostavno ne zmorem, saj je to zame prevelika obveza in preveč zaskrbljenosti. Res sem si želela najti službo, ki bi mi bila kot hobi in pri kateri sploh ne bi vedela, da delam, a žal bom morala s tem prenehati. Me pa je to naučilo tega, da ne rabiš vedno v vsem vztrajati do konca in da moraš znati tudi odstopiti, če vidiš, da gre neka stvar drugam, kot si si zamislil in želel.

Z velikim veseljem obiskujem tudi psihoterapijo. Začelo se je tako, da sem šla tja zaradi tipičnih mladostniških težav, zdaj pa jo obiskujem že 6 let.

Cilj sploh ni več to, da bi reševala neke akutne težave, ampak da se najdem in postanem najboljša in najbolj umirjena verzija sebe, ne glede na to, kaj se zgodi. V bistvu iščem mir. Terapija mi je dala največ od vsega v življenju in bi jo priporočila prav vsakomur. Če si lahko vsak dan vzamemo 8 ur za faks, si lahko vzamemo tudi tisto uro na teden, da storimo nekaj zase, čeprav bi bilo za očitne rezultate potrebno veliko več kot to. Sama bi, če bi imela več denarja, na terapijo hodila vsak dan.

To je namreč okolje, v katerem si lahko kdor si in si kljub vsemu sprejet. Lahko izraziš vsa čustva in vedno najdeš prostor zase. Prav zato terapijo priporočam vsakomur. Naučiš se iti skozi življenje z odprtimi očmi in opaziti tudi majhne spremembe, skratka živiš veliko bolj ozaveščeno.

Zakaj **PEDAGOŠKA** fakulteta UL?

Zaradi ljudi, ki so me obkrožali. – *Žan F.*

Ker je to najboljša Pedagoška fakulteta v Sloveniji!
– *Katarina Novak*

Ker je to moj zeleni poklic. – *Sara*

Ker je to zagotovo najbolj prava pot za moje življenje.
Ker mi PEF uresničuje sanje. – *Nina Fricelj*

Ker sem učiteljica po duši. – *Monika Gregorc*

Ker že od nekdaj rada pridobivam znanje od drugih in ga prenašam naprej na ostale. – *Nika Špehar*

Edini kraj, kjer se izvaja smer. – *Gloria*

Zaradi študija. – *Miriam Selšek Štanta*

Da pridobim še zadnjo zeleno izobrazbo.
– *Mateja Magdalenic*

Ker želim pomagati ljudem. – *Lara Gašpar*

Ker študiram zeleno smer. – *anonimno*

Ker želim postati specialna in rehabilitacijska pedagoginja.
– *Neža Majnik*

Ker študiram logopedijo in surdopedagogiko, da bom lahko delala to, kar me veseli, torej učila otroke, mladostnike in odrasle govoriti, sama namreč zelo rada govorim in recitiram, poleg tega pa obožujem otroke, njihovo zvedavost, iskrive nasmeh in vse, kar prinesejo s seboj. – *anonimno*

Ker si želim pomagati. – *Kaja*

Študiram in lepo mi je. – *Dora Cerovec*

Ker sem želela ljudem pomagati spremeniti njihovo življenje na bolje. – *anonimno*

Anastasija Knez

Foto: Dominik Knez

Moje ime je Anastasija, a me vsi kličejo Nastja. Ime je rusko, saj je moja mama Rusinja. Tam imajo to navado, da dajejo imenom okrajšave, zato me kličejo Nastja. Navajena sem že na vse različne oblike mojega imena, po katerih me kličejo ljudje, ki me ne poznajo. Tako sem bila že Anastázija, Anastazija, Anastásija in podobno. Če sem čisto iskrena, mi moje ime ni preveč ljubo. Raje bi bila samo Nastja. Ime Anastasija nekako ne paše v Slovenijo, sploh zaradi drugačnega naglaševanja. Sem pa se zdaj že sprijaznila z njim, tako da mi je včasih vseeno, kako me pokličejo.

V prostem času rada berem, slikam in rišem, dobivam pa se tudi s fantkom, ki ga učim rusko. To v bistvu ni neka zgodba, ki bi imela začetek in konec, saj namreč še vedno traja. Začetki segajo že daleč nazaj, ko je moj oče spoznal mojo mamo. Kot električar je delal v Rusiji, kjer je nekega dne stopil v pekarno, v kateri je delala moja mami. Večkrat jo je obiskal, sčasoma pa jo je pripeljal v Slovenijo, kjer je tudi ostala. Sem je prišla v nič. Ni znala jezika, ni poznala kulture. Potem pa je spoznala prijateljico,

ki se je tudi preselila iz Rusije. Ime ji je Margarita. Pri nas je bila vsak teden, včasih tudi večkrat na teden. Bila je naš najbližji stik z Rusijo. Smo se slišali tudi z družino in si pošiljali slike, gledali televizijo v ruščini ter brali ruske knjige, a Margarita je, ker je pogosteje obiskala Rusijo, skrbela tudi za naš stik z državo in kulturo. Vedno nam je prinašala njihove slastne čokoladice, česar smo se vedno zelo veselili. Res smo jo imeli radi. Ko sem bila v 1. letniku gimnazije, me je predstavila temu fantku, ki je bil takrat star 9 let. Ime mu je Matevž. Zelo je bil zainteresiran za ruščino in to sam od sebe. Ni imel nobenih ruskih korenin ali česa takega.

Zdela se mi je super priložnost, saj sem obenem lahko tudi sama vadila ruščino, ki smo jo doma drugače kar malce opustili. Sčasoma se je ustalilo to, da je k nam domov prihajal vsak teden in sva se skozi igro učila ruščino. Že takoj sem opazila, da ni povsem povprečen. Včasih je bil zelo zgovoren, spet drugič je deloval skrajno sramežljiv in sem morala iz njega vleči vsak odgovor. Takrat mi je bilo to učenje kar malce odveč, saj nisem videla nikakršnega napredka. Večkrat sem želela najina srečanja prekiniti, a jih nikoli nisem. Vztrajala sem. Zdelo se mi je prav, da se potrudim. Takrat smo tudi izgubili stike z Margarito. Sama sem takšnega mišljenja, da preden pride v tvoje življenje nova oseba, se mora zanjo sprazniti eno mesto. In tako je Matevž nadomestil Margarito.

Življenje mi ga je dalo, saj sem ga v tistem trenutku bolj potrebovala, pri njem imela več priložnosti za rast. Sprva sem bila še mišljenja, da od na-

jinega učenja nimam nobene koristi, obenem pa se ga nisem niti potrudila spoznati. V ruščini je sicer zelo napredoval. Imel je celo naglas in izredno bogato besedišče. Na trenutke sem se spraševala, kaj sploh dela pri meni, saj govori bolje od mene. Spet drugič pa se je zaprl sam vase in nisem vedela, kam vse skupaj sploh pelje. A vseeno sem vztrajala in vesela sem, da sem.

Spoznala sem namreč, da mu predstavljam vir podpore in da zelo rad prihaja k meni, zato sem se zanj zelo začela truditi. Ko zdaj gledam nazaj, vidim, kako se je moje mišljenje med leti spreminjalo. Najprej sem morala biti tam zaradi njega, da se bo kaj naučil, kasneje sem iskala neko korist zase, zdaj pa mislim, da rastem skupaj z njim, kar je posledica bogatega vzajemnega odnosa, ki sva ga uspela zgraditi. Zelo lepo mi je z njim in odlično shajava. Sva si prava prijateljska opora. Naučil me je potrpežljivosti in tega, da dam na stran svoje egoistične razloge in si čas vzamem le zanj. Najine ure prispevajo k moji fleksibilnosti in ustvarjalnosti, saj načrte, ki jih imam, občasno spremeni nepričakovano razpoloženje.

Učim se ceniti majhne korake in z zanimanjem vsakokrat odkrivam nove plati njegove osebnosti. Upam si trditi, da sem z Matevževo pomočjo postala boljše oseba. Če bo z njegove strani še vedno želja in veselje, bom z veseljem vztrajala. Upam, da bo še trajalo!

Vesna Starman

Foto: Luciana Šuran

Obdobje karantene mi je podarilo čas, za kar sem hvaležna. Če ne bi bilo tega obdobja, starejših sinov ne bi več toliko videla, ne bi imeli več toliko zanimivih pogovorov med kosilom. Je pa to obdobje prineslo tudi slabe strani. Ker je bil ravno 8. marec, sem po vseh medijih lahko poslušala o tem, da so ženske glavne žrtve epidemije. Tudi jaz sem svoje delo opravljala od doma in hkrati bila še učiteljica mlajšima otrokoma, vzgojiteljica predšolski hčeri, kuharica, gospodinja ... Kar naenkrat sem se znašla v pasti, zapadla sem v tradicionalne vzorce delovanja. Pred epidemijo sem se naučila poskrbeti zase in delo razdeliti med vse člane družine, v pandemiji pa sem postala »žrtev« vzorcev, kar me zelo jezi. Zelo rada sem mama, nisem pa rada »gospodinja«, vsaj ne v tistem »starem« smislu.

Še vedno živimo v okolju, kjer ženske na različne načine dobivamo sporočila, da smo najbolj odgovorne za srečo in zdravje družinskih članov. In če ne pazimo, se hitro ujamemo v vlogi žrtve, kar pa deluje ravno obratno: družinski člani niso zdravi in niso srečno ob osebi, ki se počuti ujeta. Prav smešno je, da o tem, kako so med epidemijo »ta kratko« potegnile ženske (zaposlene v sektorjih, ki so bili najbolj na udaru, poleg svoje službe, so opravljale še druge vloge itd.), vsi govorijo, nihče pa ni predlagal konkretnih rešitev.

Tja so me zanesle takratne želje. – *anonimno*

Zaradi podiplomskega študija, najprej mag. in nato se dr., oboje predbolonjski študij. – *Mojca Kralj Ciglič*

Ko sem prvič stopila na fakulteto, sem začutila v sebi iskrico. Takrat sem vedela, da je ta fakulteta tista prava zame. – *Staša*

Bila sem animatorka na oratoriju in letovanjih, prostovoljka v mladinskem centru. Uživala sem v družbi otrok in mladih. Sicer sem si želela študija SRP, a me je pot pripeljala do SP, kar ne bi nikoli zamenjala. – *Katja Kurnik*

Mislila sem, da bom tu našla svoje poslanstvo – *Katja*

Zaradi uresničitve moje karijerne želje. – *Meta Kovačič*

Ker ima moja smer izobraževanja pa obliko stare piramide ima – *anonimno*

Okno v življenje – *Emir Jušič*

Splet okoliščin in ker brez nje sicer ne moreš postati učitelj razrednega pouka. – *Blaž Bašič*

Ker bi rada pomagala ljudem. – *Ajda*

Ker želim pomagati ljudem. – *Gaja Nemanič*

Ker sem si že od nekdaj želela postati učiteljica. – *Aja Uršič*

Nina Švab

Na informativnih dneh sem začutila posebno vzdušje te fakultete in sem vedela, da se tako super želim počutiti vsak dan. – *Ajda*

Kot mamica takrat 2 otročkoma mi je bila Pedagoška fakulteta v Ljubljani za študij najbolj pri roki. – *Nataša Tasia Krkovič*

Ker je študij raznolik in je super nadgradnja gimnazijskega znanja, ki ga potem z znanjem didaktike in pedagogike lahko podajaš naprej učencem v osnovni šoli. – *Maja Krušič*

Ker ni lepšega kot deliti in predajati svoje znanje naprej in točno to sem se naučila na PEF – *Nika Glavina*

Da bi postala učiteljica – *Stanka Benigar*

Ker sem želela združiti veselje do ustvarjanja z veseljem do posredovanja znanja drugim. – *Urša Lesar*

Ker je edino tam bil moj študijski program. – *anonimno*

Najbolj zaupana šola, da bom dobila kar se da največ znanja. – *Petra Kožuh*

Ker je edino tu smer, ki jo študiram. – *anonimno*

Želja po več vedeti in znati. – *Simona Agrež Franko*

Študij. – *Nina Čelešnik Kozamernik*

Foto: osebni arhiv

Eden izmed dogodkov, na katerega sem najbolj ponosna, je bilo to, da mi je uspelo skupaj »spacati« diplomsko nalogo. Ampak predvsem zato, ker nisem šla delati diplomske naloge na neko tipično temo, npr. kako otrok vrže žogo, kot je to delala večina. Jaz sem se takrat bolj osredotočila na hrano, saj sem se v času študija precej podučila o tem. Usmerila sem se na treninge, posledično pa sem se začela ukvarjati tudi s prehrano, čisto amatersko. Potem sem v 3. letniku, ko smo imeli te izbirne predmete, šla h Kostanjevcu na prehransko ... No, nekaj s prehrano sem vzela in to je bil eden redkih predmetov, ki sem jih izbrala sama.

Ni bilo tako, da bi se za to odločila, ker se je za to odločila še kakšna kolegica. Tam sem bila edina iz predšolske vzgoje. Ja, v bistvu mi je bil to največji dosežek, da sem pisala diplomsko nalogo o stvari, ki me je dejansko zanimala. Pisala sem o zavržkih hrane v vrtcih. Ko sem delala prakso, se je v nekaterih vrtcih metalo stran res veliko hrane, kar mi je bilo grozno. Tako da sem pripravila diplomsko na temo, o kateri nisem ime-

la skoraj nič teoretičnih izhodišč, nisem imela kje za črpati. O tem res ni napisanih nobenih knjig. Tako kot sem si zadala cilj, sem bila potem zelo ponosna in sem izdelala tudi z desetko. To je bil en kar večjih dosežkov.

V diplomski nalogi sem se osredotočila na odnos vzgojiteljev do hrane in do zavržkov hrane. Z njimi sem opravila intervjuje, izpolnjevali pa so tudi anketne vprašalnike. Največji izziv pri vsem tem je bilo najti literaturo, saj tega ni. Kar sem imela literature, je bilo večinoma na sploh o zavržkih po svetu, o predelavi hrane ... Veliko sem uporabljala literaturo v angleškem jeziku, saj se v Sloveniji o tem sploh ne govori. In tudi potem sem v vrtcih videla, da se veliko vzgojiteljev zavzema, da hrane ne bi metali stran. Je pa veliko tudi takšnih, ki naročijo preveč in potem veliko mečejo stran. Se pa dejansko med vzgojitelji pozna to, kdo dejansko vpraša otroke, če bodo jedli.

Potem je tukaj tudi zgled vzgojitelja – če si veliko naloži in potem vrže stran ali pa reče, da bo pojedel potem in si zapakira ter dejansko kasneje tudi poje ali si vzame za domov. Tudi jaz sedaj delujem v tej smeri. Trenutno imam kombinirano delo, od 1. do 6. leta, in tudi 1-letnika vprašam, če bo jedel. Seveda, morda ne zna povedati, ampak lahko pa to pokaže, da je res čim manj zavržkov. Tudi ostale odpadke ločujemo. Spodbujam pa tudi to, da če otrok nečesa ne poje, to za seboj tudi pospravi. Lahko da v neko posodico in to poje kasneje ali nese domov. Se mi zdi, da je tudi diplomatska naloga mene nekaj naučila, saj sem začela razmišljati v tej smeri, kako bi lahko jaz vodila otroke in jih že sedaj

naučila, da razmislijo, če bodo nekaj pojedli in koliko. To je res neka tema, ki bi jo morali tudi na študiju bolj razdelati, v smislu odnosa do hrane. Potem v zadnjem letniku, na praksi, sem začela svoj način dela vpeljevati tudi v oddelke, kjer sem le-to opravljala.

Opazila sem, da so potem tudi nekatere vzgojiteljice to sprejele in začele isto delati. Sedaj opažam tudi razlike pri odnosu otrok do hrane. Prej se je npr. kruh drobil in metal stran, potem pa so otroci v roku treh mesecev usvojili ta sistem, da povedo kaj in koliko bodo pojedli. Prej so čakali in gledali, kaj bo padlo na mizo, sedaj pa dejansko že povedo. Spodbujam jih tudi k temu, da pojedjo jabolčno lupino, saj mnogi tega doma ne jedo. Jaz pa jim rečem, da naj pojedjo še lupino zraven, potem pa bodo dobili nov kos. In sedaj čudežno vsi jedo tudi lupino. Moja skupina podira tudi rekorde v uživanju solate. Ne morem trditi, ali je to zaradi mene ali je slučajno tako nanoslo.

Med kosilom otrok sama po navadi pojem le nekaj solate, pravi obrok pa si privoščim potem med pavzo. V začetku leta, ko sem otrokom na sredino mize dala krožnike s solato, so ostali nedotaknjeni. Po kakšnem tednu ali dveh, odkar redno med njihovim kosilom jem solato, jo otroci iz krožnikov na sredini mize pojedjo do zadnjega peresca, ne da bi jim kaj rekla. In to celo eden izmed otrok, ki je zelo izbirčen! Mamica je bila tako presenečena, ko je tudi doma začel jesti solato, da sploh ni mogla verjeti svojim očem.

obraz 40

Zora Stančič

Foto: Jože Suhadolnik

Moje umetniško področje je grafika in vedno z veseljem delim svoje znanje in izkušnje. Moji pedagoški začetki so se zgodili v Pionirskem domu, kjer sem delala kot mentorica na grafičnih tečajih za učence, dijake in odrasle. Kasneje sem se nekaj let vozila v Maribor na Pedagoško fakulteto, kjer sem kot zunanja sodelavka vodila predmet Grafika in tiskani mediji na magistrskem študiju. Potem pa me je k sodelovanju na UL PEF povabil prof. Črtomir Frelih, s katerim sva bila kolega na magisteriju grafike na Akademiji za likovno umetnost in imava podobne poglede na sodobno grafiko. Za samo grafiko pa me je navdušil profesor Ivo Mršnik, ki je bil prav tako zaposlen na UL PEF.

V času študija mi je za celo poletje posodil ključ od grafičnega ateljeja, kjer sem lahko eksperimentirala v različnih grafičnih tehnikah. Nato sem opravila še sprejemne izpite na Akademiji za likovno umetnost v Sarajevu in tam diplomirala pri prof. Dževadu Hozu. Od njega sem se naučila tudi zaupati študentom in njihovem ustvarjanju, jih spodbujati pri iskanju pravih likovnih rešitev in oblikovanju osebnosti skozi umetnost. Največji čar pedagoškega poklica pa je spremljati njihove uspehe po končanem študiju. Želela sem deliti zgodbo o našem delu pri projektu EPTE Arts (European Primary Teacher Education) v času covid-19 epidemije, kjer je prišlo do problema, ki je na začetku zgledal nerešljiv. V vsakoletni projekt

je vključenih približno trideset študentov fakultet iz različnih evropskih držav, ki pridejo v Slovenijo na izmenjavo. Poleg spoznavanja naše dežele in kulture imajo določene obveznosti in ena od teh je sodelovanje pri umetniškem skupnem delu pod mentorstvom profesorice različnih umetniških predmetov na naši fakulteti. V zimskem semestru 2020/21 smo sodelovale izredna profesorica za teorijo glasbe Brina Jež Brezavšček, pedagoginja in igralka doc. Alenka Vidrih in jaz, kot docentka za področje umetniške grafike.

Koordinirala nas je prof. Barbara Sicherl Kafol, ki je glasbenica in ima bogate izkušnje v delu s tujimi študenti. Vsako leto v sodelovanju profesorice in študentov na izmenjavi pripravimo nastop, ki združuje različne vidike umetnosti ali pa so projekti povezani z znanostjo, matematiko, ekologijo ... Navadno študente razdelimo v tri skupine po deset, vsaka skupina pripravi svojo verzijo končnega izdelka, ki je lahko video, predstava ali kakšna druga oblika skupinskega projekta. Profesorice sodelujemo pri vseh skupinah in jim posredujemo znanje iz področja, ki ga učimo, in se navezuje na temo, ki jo določimo na začetku semestra.

Letos je bila tema Svetloba, ki je bila široko zastavljena in zelo inspirativna. Na ta način nastajajo zanimiva dela, saj so v skupinah študenti različnih držav, ki imajo različne poglede na umetnost, vse pa povezuje študij razrednega pouka. Tudi letos nam je kljub nenavadnim okoliščinam uspelo organizirati izmenjavo v živo, le profesorice smo sodelovale prek zooma.

Zanimivo je bilo spremljati, kako so se študenti povezovali in organizirali svoje delo v precej kompliciranih okoliščinah. Spodbujale smo jih, da pogledajo na umetnost širše, da predstavijo sebe in svojo državo v umetniški svobodni formi. V dveh skupinah je delo potekalo precej usklajeno, sami so reševali težave, ki so nastale, v eni skupini pa je prišlo do težav in nesporazuma.

Dve študentki v tej skupini sta bili prepričani, da je njuna ideja briljantna, vendar tega nista znali argumentirati in predstaviti svoji skupini. Zatekli sta se k nam v upanju, da bi dobili možnost izdelave samostojnega projekta. Profesorice smo bile v dilemi, kako razrešiti situacijo, ki se je zdela po besedah študentk res dramatična in po pogovoru z njimi se je tako zdelo tudi nam. Eden izmed namenov tega projekta je namreč prav povezovanje in sodelovanje študentov različnih držav in sprejemanje različnosti, zato smo se odločile, da spodbujamo sodelovanje in ne samostojnih projektov.

S skupino smo se potrudili priti do kompromisa in dokončati video projekt, ki je bil v veliki meri zasnovan na ideji teh dveh študentk. Z veseljem bi rekla, da je bil projekt te skupine na koncu dober, vendar na žalost ni bil. Preostali dve skupini, ki sta od začetka uspešno komunicirali in se pri ustvarjanju tudi zabavali, sta prišli do veliko boljšega končnega rezultata. Kljub temu smo bile profesorice zadovoljne, ker so bili vsi projekti končani, vendar se je poznala očitna razlika med uspešno in neuspešno komunikacijo.

Ponovno sem dobila potrditev, kako pomembni so sodelavci, še po-

sebnost pri ustvarjalnem delu, kako pomemben je dober kolektiv, medsebojno spoštovanje in zaupanje. Pri sodelovanju z ostalimi profesoricami, ki so bile del projekta EPTE Arts, ki smo se prej le bežno poznale, sem prepoznala vrhunske ustvarjalke z veliko znanja in širokim pogledom na umetnost. Delovanje v skupini, sodelovanje, poslušanje in sprejemanje različnih pogledov je izrednega pomena pri osebnem razvoju.

V karanteni je ravno ta aspekt življenja trpel. Komuniciranje in druženje v živo lahko pripelje do zanimivih spontan idej, do katerih sami nikoli ne bi prišli. Umetnost je pomemben del naših življenj, ker izhaja prav od tam.

Zakaj **PEDAGOŠKA** fakulteta UL?

Po študiju v Mariboru sem vedela, da me zanima specifično področje. Tako sem na podiplomskem študiju socialne pedagogike bila spodbujena v razmisleku, raziskovanju in iskanju širše prepletenosti vzrokov in posledic. Srčnost profesorjev, študentov me je ustvarjalo v edinstvenosti in raziskovalnem nemiru, hkrati pa me je dramilo v moji umetnosti. Čeprav sem segala po odgovorih, so se ob njih zastavljala nova vprašanja. Vztrajnost in vizija cilja me spremlja še danes, ko iz prakse potrjujem teoretična spoznanja in iščem odgovore ob specifičnosti posameznika in njegovimi izzivi. Umetnost je vedno obliž in hkrati priložnost. Ob vsem tem pa rastem tudi sama. Branje, ustvarjanje in poustvarjanje mi dajejo navdih, krila in vedno ponudijo novo nebo za prelet. Ob vsem tem pa ima tudi moja družina peruti, ob katerih lažje, težje, igrivejše, zanosnejše, pogumnejše letim in vsak prelet ima svoj smisel in pomen.

– Lidija Šket Kamenšek

Zakaj **PEDAGOŠKA** fakulteta UL?

V resnici sem na PEF pristala bolj po srečnem naključju; zaspala sem na informativni dan in v razpisu pogledala, kje se lahko še študira računalništvo in mi je dovolj blizu, da lahko še pravočasno pridem na informativni dan. Ob obisku PEF sem se počutila, kot da spadam sem. Po končanem študiju matematike in računalništva sem dobila možnost zaposlitve na PEF in ostala. Rada predajam svoje znanje naslednjim generacijam študentov in si želim, da bi lahko to znanje, ki ga dobijo na PEF, posredovali čim večjemu številu učencev. Rada pomagam študentom pri usvajanju znanja, jih mentorsko usmerjam pri prvih korakih k poučevanju in jim poskušam pomagati, ko to potrebujejo.

– Špela Cerar

Študirati ali biti zaposlen na Pedagoški fakulteti v Ljubljani kot najstarejši pedagoški visokošolski ustanovi v Sloveniji je svojevrstna prednost. Delo, ki ga opravljam, je dinamično – ne le terensko ali v muzejih, arhivih in galerijah, ampak tudi v predavalnici in doma, za računalniškim zaslonom.

– Darja Kerec

Zato, da dobre pedagoge pomagam narediti še boljše. – Sanja Berčnik

Tukaj sem zaposlena kot asistentka z doktoratom.
– Laura Rožman Krivec

Najboljše sodelavke, najboljši delovni pogoji, ker smo del UL.
– Ana Češarek

Ker so tukaj prepoznali moje znanje in delovne izkušnje, ki jih lahko s pridom uporabim. – Andreja Grčar

Ker je meni spremenila življenje učiteljica v OŠ in sem želela biti kot ona. – anonimno

Zaradi dela – Tina

Služba v knjižnici. – Milena Repa

Zaradi radovednosti ter odličnih sogovornic in sogovornikov. – Igor Saksida

Dobro vprašanje. – Črtomir Frelih

Ker je to ustanova, v katero verjamem. – Petra Brdnik Juhart

Služba – Andrej Brumen Čop

Prostor, kjer lahko na polno živim: aktivno delujem, raziskujem življenje in soustvarjam. – Alenka Vidrih

Anja Lotte Kastelic

Foto: osebni arhiv

Po eni strani mi je prav hecno, da sem na PEF. Moja mama je prav tako študirala tu, čeprav je tega že dolgo nazaj. Sama pa sem se vpisala na interdisciplinarni evropski študij Kognitivne znanosti. Študij je zelo zahteven, ampak sem zanj hvaležna, saj mi je odprl vrata v svetove, za katere prej nikoli nisem mislila, da so mi dosegljivi. Študirala sem produktni dizajn na ALUO, sedaj pa razmišljam o psihologiji, umetni inteligenci, nevroznanosti in lingvistiki.

Zadnje leto je bilo precej zahtevno; številne stvari so se ustavile in zamrle, predvsem momentum. Lahko rečem, da sem precej žalostna, ker laboratorijev med študijem nisem mogla obiskati v živo. A predstavitev življenja online nam je hkrati omogočila številne nove priložnosti: sama sem se na primer udeleževala več predavanj različnih fakultet, katerih obisk v živo zame nikakor ne bi bil izvedljiv. Iztirjenje vsakdanjika nam je omogočilo tudi premislek o rutini, navadah in stvareh, ki so se prej pogosto zdele samoumevne. Veliko stvari v življenju je odvisno od vidika, preko katerega se jih odločimo gledati.

Pogosto se počutim raztreščena med mnoga zanimanja, zaradi česar se v vanje ne poglobim dovolj. Načrtovanje interaktivnih iger, umetniško izražanje, strast za optimizacijo uporabniku prijaznih izkušenj, umetna inteligenca, inovacije, osebna rast, podjetništvo, turizem, trajnost in razvoj. V življenju si namreč želim spreminjati življenja ljudi na bolje, jih podpirati, pomagati in svetovati, predvsem pa si želim najti občutek, da svetu nekaj doprinesem.

Obožujem nove izkušnje. Po spletu okoliščin sem preizkusila LARPing (live action role-playing), sedaj pa jih tudi že organiziram (npr. Tales of Erea). LARP je zame zabava, je prostost, je osebna svoboda, je osebna rast, je globalna skupnost in orodje za neformalno učenje (zato dogodke financira tudi EU). Gre se za igranje vlog, kjer si ustvariš originalni lik, zanj narediš kostum in na dogodku za nekaj časa zaživiš kot druga oseba (ali ork, škratek, vilin, vesoljec, kar pač je že tema).

Lani sem na primer igrala vlogo migranta v postapokaliptičnem svetu, še pred tem pa vlogo kraljice, ki se kot v Igri prestolov bori za prestol. Igra vlog ti omogoči, da zamenjaš perspektivo in se vživiš v čevlje drugih (kar je neprecenljiva izkušnja) zato se jo lahko uporablja tudi kot metodo neformalnega učenja in razvijanja kompetenc ter veščin – saj te vsaka nova izkušnja opolnomoči. Preko LARPa sem spoznala, da je največja ovira ljudi naš lastni miselni okvir. Če si nekaj želiš, naredi korak, četudi te je strah. Vsaj veš, da si živ. Hitro lahko namreč ugotoviš, da ni tako težko, kot si predstavljaš. Za konec želim reči: sledi svojim željam, saj si le ti kompas, ki ga je vredno upoštevati.

Ajda Puzin

Foto: Vivien Isabel Herak Hadaš

Na svoja leta, preživeta na fakulteti, gledam kot na čudovita leta, polna sprememb, razvoja in spoznavanja pravih ljudi. V prvi letnik sem vstopila kot živahna, komunikativna brucka, polna strahov in občutka manjvrednosti. Znašla sem se v novem mestu v krogu povsem novih ljudi, kar mi je povzročalo stisko. Spraševala sem se, ali bom sploh našla svojo družbo, svojo sredino in če bom v tem novem življenjskem obdobju sploh srečna. Kmalu sem ugotovila, da je v mojem letniku ogromno prijaznih, komunikativnih punc, ki so mojo stisko malo omilile. Nikoli pa si nisem mislila, da si bom med njimi našla prijateljice, s katerimi se bom povezala na zares na globoki ravni.

Skupaj smo skozi študijska leta preživele različne spremembe, ki so v veliki meri zaznamovale naša življenja. Čutila sem, kako se skozi vse te spremembe ob njihovi družbi in podpori razvijam v večjo, pravo osebo. Zdaj iz svojega študija izstopam kot popolnoma druga oseba, oseba, ki se zaveda lastne vrednosti, ki je svoje strahove spremenila v svoje dosežke, in oseba, ki je zares zadovoljna in hvalježna za svoje življenje. Med študijem sem se večkrat vprašala, če sem se zares odločila za pravo izbiro študija, a zdaj vidim, zakaj je bila ta odločitev ena najboljših, ki sem jih naredila. Brez nje ne bi bila taka, kot sem sedaj, kar bi bilo žalostno.

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

O tem veliko premišljujem že zaradi svojih otrok. Če pogledam s strogo pragmatičnega zornega kota, je bila moja otroška želja »nora« in moja odločitev za študij povsem nekoristna. Marsikateri starši bi me skušali od tega odvrniti. Toda moja izkušnja me uči, da se morajo v življenju ujeti ideali, napor in vztrajnost, pa tudi splet srečnih okoliščin. Na vse dogodke in priložnosti, ki se nam ponudijo v življenju, ne moremo vplivati. Temu lahko rečemo usoda ali sreča, ampak po mojih izkušnjah se življenjske situacije obrnejo na stran tistih, ki vztrajajo in sledijo svojim ciljem. Zato bi bil tudi moj nasvet mladim, da naj bodo – tudi pri izbiri študija – vsaj malo idealisti in ne pretirano pragmatični. Mislim, da mora vsak slediti svoji želji, svoji strasti. Res je, da je za nekatere težje kot za druge, vendar se splača vztrajati. V svojem diplomskem delu sem citiral filozofa Rogerja Garaudya, ki dobro povzame dinamiko človeškega življenja: »Rodimo se zelo stari in včasih se nam z nenehnimi žrtvami posreči osvojiti resnično mladost.« Mislim, da ta misel zelo dobro povzame človekova stremjenja tako v življenjskem kot poklicnem smislu. Rodimo se stari in rastemo k svojemu rojstvu, samouresničitvi. To pa je seveda proces, ki se nikoli ne konča in zahteva naše nenehno prizadevanje. V podobnem duhu je v svoji kulturni knjigi Pot zapisal alpinist Nejc Zaplotnik: »Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi.«

– Jurij Selan

Malo manj delaj in več razmišljaj o svojem delu. Ne smemo pasti v rutino, kot pedagogi moramo poskrbeti za doživeto življenje, saj lahko le na tak način osrečujemo druge.

– Črtomir Frelih

Na koncu študija mi je družinski član pri pisanju magistrske naloge povedal: »better done than perfect«. Izkoristi študentska leta, saj imamo študentje toliko prilik in možnosti za vse od raziskovanja samega sebe, do sklepanja prijateljstev, zastonj izobraževanj in priložnosti za sodelovanje pri projektih. Študijska leta so lepa, ker si v socialni mreži razmišljujočih in aktivnih ljudi.

– Živa Jakšič Ivačič

Imam en zelo dober nasvet, še posebej zato, ker sem sama iz tega pogrnila na izpitu. Ne delati kompromisov – za vsako ceno. Če začutiš, da nekaj ni to, kar si mislil, da je, potem naredi spremembo. Na primer: Predstavljala sem si, da bo neka tema meni prinesla korist v znanstvenem izobraževalnem smislu. Kasneje se je izkazalo, da to ni to. Preko predavanj sem opazila, kaj se od doktorskih študentov pričakuje (kakšen princip študija je to, kaj se zahteva). Da je na prvem mestu raziskovanje teorij in njihovo razumevanje. Manj pa je v ospredju uporaba znanj v praksi. Kasneje sem spoznala, da v študiju nisem uspela narediti tega, kar sem si zamislila, da zmorem. Iz te izkušnje sem spoznala, da je prav, da si to potem priznaš to in spremeniš pot. Mene je skoraj pokopalo predolgo odlašanje s priznanjem, da moram v zvezi s študijem nekaj spremeniti. Bila sem prav izčrpana zaradi tega, res me je mučilo zdravje in bila sem vedno manj navdušena nad potekom študija. Čeprav sem že dolgo čutila, da nekaj ne štima, sem bila tiho in čakala. Iz svoje izkušnje vidim, da je potrebno pravočasno premisliti pri sebi in poiskati pomoč ali nekoga, ki ti svetuje v dilemah, s katerimi se srečuješ pri študiju. Škoda je časa za odlašanje reševanja dilem, saj čas hitro teče. Če bi še enkrat začela študij v prvem letniku, bi se ob nastalih dilemah prej začela pogovarjati in bi prej spremenila potek študija. Ne bi čakala, še zlasti sedaj, ko vidim, da sem z uvedenimi spremembami zelo zadovoljna in znova zelo uživam v študiju.

– Metka Knez

Pustite si odprto glavo in se ne osredotočite zgolj na eno stvar. Dobro je, če vas zanima več stvari. Poslušajte profesorje. Išcite informacije, pa ne le na internetu, ampak v literaturi, pa tudi v sami praksi. Povezujte se z ostalimi študenti in med seboj izmenjujte izkušnje in si pomagajte. Sprejmite kritiko, še posebej negativno, in se iz nje učite. Še posebej pa bodite samokritični.

– Vesna Štemberger

Karmen Pižorn

Foto: osebni arhiv

Kot dijakinja in študentka sem v 80. letih prejšnjega stoletja v Londonu delala kot varuška in tako spoznala drugačne navade od naših ter London, mesto, ki je takrat ponujalo vse, kar se doma ni dalo dobiti. Tujina me je spodbudila, da sem začela z jeziki in se kasneje odločila za študij jezikov. Delala sem pri družini, kjer je bil oče multimilijonar. Njihova hiša je imela deset spalnic, tri dnevne sobe, dve ogromni kuhinji, bazen, sadovnjake, teniško igrišče, pa še posebno hišo za vrtnarja in za kuharico. Vse skupaj je bil zame kar velik kulturni šok, prvič pa sem se tudi srečala s takšno razredno delitvijo.

Od jutra do večera sem pazila otroke, hkrati pa sem se kot jezikoslovka poglobila v »everyday english«, česar na fakulteti nisem dobila. Spoznala sem drugo kulturo, druge navade, prav tako pa sem osebno in profesionalno zrasla, saj sem uvidela, česar ne želim, to je biti lutka v svetu, kjer nekaj velja le denar. Jeziki so me vedno spodbujali, da sem odkrivala nove dežele, nova znanja, vrednote itn. Spletla pa sem tudi veliko stikov s tujci. Sploh ker sem potovala sama – potovati je res

najboljše sam. Vse to mi je pomagalo, da znam iz egocentrične perspektive videti tudi izven okvirjev. Možnost, da sem šla v tujino, je bila ena izmed najboljših stvari, ki so se mi zgodile, in vesela sem, da sem jo imela. Prvikrat mi je to omogočil oče, ki mi je kupil letalsko karto, kasneje pa sem si to omogočila sama z delom. Ostali denar, ki sem ga v Londonu privarčevala, sem zapravila za knjige – slovarje, romane, enciklopedije. Moji obiski knjigarn, ki so že takrat imele restavracijo, pa med policami stole, kamor si se lahko usedel in napisana dela tudi prelistal, so mi še posebej ostali v spominu.

Doma v Sloveniji takrat ni bilo na voljo knjig v tujih jezikih, saj je takratna predsednica Jugoslavije Milka Planinc ukinila ves uvoz. Zato smo študentje tujih jezikov ostali brez prepotrebnih enojezičnih slovarjev in druge literature, ki smo jo potrebovali za študij. Tako sem se namesto s kovčkom oblek, domov vračala s kovčkom knjig, od slovarjev, slovnice, romanov, slovničnih vaj itn. Na letališču so se me potem cariniki usmili, ker sem bila študentka, in mi ni bilo treba plačati carine. Zelo, zelo sem jim bila hvaležna.

Kasneje, ko sem začela delati kot raziskovalka, sem v Veliki Britaniji navezala tudi stike s profesorji, s katerimi imam sedaj tesne povezave. Ravno tam sem se zelo veliko naučila o raziskovanju na področju učenja in poučevanja jezikov. Hvaležna sem za vse, kar sem spoznala, se naučila in upam, da sem kaj prenesla tudi v slovenski prostor. Raziskovalni prostor v tujini je zelo podporen, nikoli nisem imela občutka, da sem neumna, ampak so me vedno spodbujali. Nobeno vprašanje ni naletelo na zgražanje. To, da sem zapustila domače »ognjišče« in šla izven cone udobja, je bilo res nekaj najboljšega.

obraz 44

Ana Lara Schwarzbartl

Foto: Arash Tohidi

Finsko sem izbrala iz povsem izobraževalnih namenov. Ko sem prišla, me je bilo zelo strah, da bom zaradi virusa povsem sama. No, zgodilo se je točno to, ko sem prišla, sem v mrzlem večeru bila povsem sama. Ta hipna izkušnja je bila res ... šok. Na srečo sem preko družbenega omrežja že prej spoznala prijateljico iz Japonske, ki se je tako kot jaz odločila za izmenjavo na Finskem. Da bi premagala začetno oviro samote, sem se odločila, da se popolnoma prepustim Finski. Že v prvem mesecu se mi je tako začelo vse odpirati, celo tako zelo, da sem se malce ustrašila, ali je vse to res. Pričela sem delati na inštitutu, ponudili so mi celo zaposlitev, tako, da znam tukaj kar ostati.

Vzporedno sem spoznala še sosedo, s katerimi sem se po enem tednu prijavila na 42 km maraton v maju, potem pa se celo še zaljubila. Finska je zelo vremensko ekstremna država, kar me po svoje inspirira. Sem zelo kreativna oseba tako, da mi ti ekstremi, ko moraš dnevno izven svoje cone udobja, zares dajejo ogromno idej. Seveda pa pridejo dnevi, ko moram biti pazljiva, da ne zapadem v pasti lastnih mislih, a je teh dni občutno manj kot tistih, ki me vodijo dalje.

Vsaka stvar se zgodi z razlogom. – *anonimno*

Ne išči zvezd na nebu. Bodi zvezda. (mojjaz) – *Staša*

“Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi.” (Nejc Zaplotnik)
– *Katja Kurnik*

“Non, je ne regrette rien.” Édith Piaf – *Ana Češarek*

Vse se zgodi z razlogom. – *Žan F.*

Dober učitelj ne poučuje, le vrata v svoj hram ima vselej odprta. Koliko vsega si pri njem dobil, ugotoviš zelo pozno, potem, ko sam dozoriš za dajanje. (M. Voglar)
– *Katarina Novak*

Bodi do drugih takšen, kot želiš, da so drugi do tebe. – *Sara*

“Happiness can be found, even in the darkest of times, if one only remembers to turn on the light.”
(J.K.Rowling) – *Nina Fricelj*

Turn your wound into wisdom. (Oprah) – *Monika Gregorc*

Nihče ni odgovoren za tvojo srečo, razen ti sam. – *Nika Špehar*

Build your own dream or someone else will use you for theirs. – *Gloria*

Blagor razlomljenim, kajti skozi njih lahko posije svetloba.
– *Miriam Selšek Štanta*

Življenje ni narejeno iz želja, temveč iz dejanj vsakogar izmed nas. (P. Coelho) – *Mateja Magdalenic*

Kar te ne ubije, te krepi. – *Nina Čelešnik Kozamernik*

Vedno je lahko slabše. – *Ajda*

Za dežjem vedno posije sonce. – *Stanka Benigar*

Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri. – *Tina*

Ni poti do sreče, sreča je pot. – *Petra Brdnic Juhart*

Napredek, napredek, napredek! – *Mojca Kralj Ciglič*

Glavo gor in ponosno v življenje! – *Petra Kožuh*

Njuna gotovost je mogoča samo zaradi njune neumnosti. – *anonimno*

Nihče ni ti in to je tvoja moč. – *Neža Majnik*

“V življenju bodi ti. To je najboljša verzija življenja, ki jo lahko živiš, saj so vse ostale že zasedene.” – *anonimno*

Preko trnja do zvezd. – *Gaja Nemanič*

Everything happens for a reason. – *Kaja*

In the end all the dice will be arranged, just believe in yourself. (na koncu bodo urejene vse kocke, samo verjemite vase) – *Dora Cerovec*

It is no measure of health to be well adjusted to a profoundly sick society. – *anonimno*

Biti učitelj v pravem pomenu besede pomeni biti učenec. Poučevanje se začne takrat, ko se učitelji učite od učencev, se postavite na njihovo mesto in razumete, kaj razumejo in kako. (Søren Kierkegaard) – *Aja Uršič*

“Bodi sprememba, ki si jo želiš.” – *Simona Agrež Franko*

Kar te ne ubije, te krepi. – *Nina Čelešnik Kozamernik*

Poslušaj zato, da bi razumel, in ne zato, da odgovoriš.
– *anonimno*

Mojca Kasjak

Foto: David Orešič

Moja zgodba se začenja še pred vstopom na fakulteto. Že ko sem se prijavila na magistrski študij, so se začeli določeni zapleti. Spomin se, da sem v letu 2010 ali 2011 brskala po spletu glede informacij o študiju, ki se imenuje Pomoč z umetnostjo, na katerega sem sedaj tudi vpisana. Glede na to, da izhajam iz umetniškega področja in se celo življenje ukvarjam s plesom, kar pomeni, da sem šla čez vse te faze, npr. od tega ne moreš živeti, to ni poklic ... Vse te ovire sem premostila. In sodobni ples, ustvarjalni ples je moj poklic. Po poklicu sem samostojna ustvarjalka na področju kulture.

Imam pa tudi formalno izobrazbo profesorice geografije in sociologije, vendar nikoli nisem šla učiti v šolo. Sem plesna pedagoginja, večino časa sem delala v okviru neformalnega področja, nekaj let že izvajam tudi strokovne seminarje o ustvarjalnem gibu in plesu. Sem tudi plesalka, koreografinja, izvršna producentka, umetniška vodja ... in v nekem obdobju sem ugotovila, da me zanima še več. Potem sem slišala za terapije z umetnostjo. To se mi je zdelo fascinantno. Informacije so v večini prihajale iz tujine, enkrat pa sem slišala, da je ta študij sedaj tudi v Ljubljani. Brskam in brskam in končno dobim kontakt od Alenke Vidrih, ki je vodja tega programa na Pedagoški fakulteti. In to je dejansko moj izbran obraz, ki sem si ga želela predstaviti.

Torej, izbrskala sem kontakt od Alenke, sem si ga zapisala in shranila. Ampak nekako dolgo časa nisem našla poguma, da bi ji dejansko kaj napisala, jo kaj vprašala. Takrat je bilo res veliko stvari. V letu 2012 se je v Mariboru zgodila Evropska prestolnica kulture in to je bil ogromen dogodek. Skratka, leta tečejo in naenkrat pride leto 2017 ali 2018.

Rekla sem si, da je sedaj pa res dovolj, saj čutim močno potrebo po dodatnem izobraževanju. Želela sem si usmeriti v terapijo, brskam po informacijah študija v tujini, kalkuliram, začnem šteti prihranke, vse. Popolnoma sem se fokusirala na to. Nato pa sem prišla do treh možnih odločitev: ali grem v Italijo, kjer je malo drugačna terapija, ali grem v Osijek, na Hrvaško, ali pa grem v Ljubljano. Leta 2019 sem se naposled odločila za vpis na študij in sem izbrala Ljubljano. Pragmatično – cena, bližina, vse. Vendar so bili ves čas prisotni neki dvomi, ves čas sem se borila sama s sabo. Na koncu sem ugotovila, da se mi izteka čas za prijavo. Pridobila sem vse potrebne dokumente, ki so bili potrebni za vpis. Digitalna prijava in nekaj zaščeta. Sploh ni šlo. Kličem računalničarja, pišem sporočila, da ne gre in da se nikakor ne morem prijaviti.

Časa ni bilo, saj sem imela le še nekaj popoldanskih ur, ker sem vse delala zadnji dan. Potem sem se nekako uspela vpisati in zvečer, prepričana, da sem vpisana na študij, zaspim. Zjutraj se zbudim in vidim sporočilo, da moja prijava ni bila uspešno poslana. Mene je dobesečno polilo. Sesula sem se. V tistem trenutku sem videla, kako zelo močno si želim tega študija. V kasnejšem sporočilu vidim, da je bila prija-

va uspešno oddana. Olajšanje. Kmalu vstopim v Pedagoško fakulteto v Ljubljani. Vonj teh učilnic me je spomnil na mojo študijsko izkušnjo v Mariboru dolgo časa nazaj. In na srednjo šolo. »Joj, ta sistem, spet ta šolski sistem.« Ker sem imela vmes tudi izkušnjo študija v Londonu, kjer sem dokončala specializacijo na London Contemporary Dance School, ki pa je umetniška akademija in je tam čisto drugi pristop do študija, se mi je sedaj zdelo kot, da sem prišla spet nazaj preteklost ... v ta stari rigidni šolski sistem. Formalnost: sedeti v učilnici in poslušati. Jaooo ... Ampak ko pa je prišla vsebina, še posebej, ko je bilo izkustveno učenje, mi je bilo pa res dobro! Bila sem čisto navdušena, ko nas je učila doc. Alenka Vidrih. Vsak izmed profesorjev ali profesorice, me je z vsebinami navdušil_a.

Takoj sem začela razmišljati, kako bi jih lahko integrirala v svoje delo. Tudi izpiti so v obliki seminarskih nalog, kjer se lahko kreativno izražam. Se je pa vmes pojavil še en problem. V trenutku, ko nakazujem znesek za plačilo študija in še vedno se bojim, ali sem na pravi poti ali ne – jaz po pomoti nakazem prvi obrok plačila na FDV! Bolj mi Pedagoška fakulteta pravi, da nisem plačala tega obroka, bolj jim dokazujem, da sem ga. Na koncu ugotovimo, kje je napaka. Prvo plačilo sem izvedla FDV-ju, saj imam hčerko, ki tam študira. Spet razmišljam: »Mogoče pa še vedno nisem čisto prepričana glede tega študija.«

Potem pa sem šla na prve govorilne ure k vodji tega programa. Tudi ona nam je že na začetku rekla, da v primeru, da se odločimo, da zapusti-

mo študij in da se to zgodi po prvih treh mesecih, nam fakulteta vrne denar ali nekaj takega. In to je bilo še v tem začetnem obdobju. Zato sem se jaz z vsemi notranjimi boji prikazala na govorilnih urah. Takrat sem bila res navdušena, da bom končno spoznala Alenko Vidrih, ki mi je bila zelo simpatična že na informativnem dnevu. Ampak ko sem prišla na govorilne ure, nisem vedela, zakaj točno sem tukaj. Vodil me je nek notranji občutek, medtem ko moj um res ni vedel: ne zakaj, niti čemu ... Bila sem zelo zmedena, malo sem se tresla, plitko sem dihala. Potem pa me je Alenka sprejela, moj prvi stavek pa je bil: »Saj ne vem, zakaj sem tukaj.« Povedala sem ji o svojih dilemah in notranjih bojih, o tem, ali se naj izpišem iz študija ali naj ostanem, ali kaj naj naredim. Nato pa sva se začeli pogovarjati.

Ta pogovor pa je bil tako srčen in tako človeški, pa tudi strokoven. Ugotovili sva, da je najina skupna točka umetnost. In beseda je dalo besedo ... Na koncu sva bili enotni, da imam kljub vsem dvomom glavo polno idej. Skupaj sva zluščili te ideje in pod njenim mentorstvom smo kasneje skupaj s študenti izvedli projekt v okviru festivala sodobne plesne umetnosti v Mariboru, katerega ustanoviteljica in umetniškega vodja sem že 15 let. Na osnovi tega pogovora je padla ideja na plodna tla, saj jo je Alenka podprla, moji kolegi pa so se prav tako strinjali. V enem trenutku so se odprla vrata. Vse skupaj smo organizirali lani v septembru, že v času epidemije, za kar smo vsi zelo ponosni. S tem se je vse začelo. Prvo strokovno konferenco s terapevtskimi pristopi v Mariboru smo poimenovali Utelešen

spomin. Trajala je dva dni, udeleženci pa so bili iz celotne Slovenije. Od tam naprej z doc. Alenko Vidrih in tudi nekaterimi ostalimi sošolci še naprej uspešno sodelujemo. S sošolko Katjo Gorečan in Alenko Vidrih smo sodelovale pri projektu NEKE NOČI NEKE DEKLICE NEKJE UMIRAJO. Bil je to avtorski projekt Katje in moje malenkosti, kjer je Alenka z neizmerno predanostjo sodelovala pri dramski interpretaciji poezije, bila je tudi avtorica uglasbene poezije in pomagala pri režiji. Neizmerno sem obema hvaležna. Projekt je bil premierno uprizorjen na festivalu Platformi sodobnega plesa v Mariboru in je navdušil občinstvo. Letos, če bodo razmere dopuščale, se bo predstavil v Španskih borcih v Ljubljani in v Kranju na Festivalu Kalejdoskop.

Ker je v našem letniku tudi tuj študent Colin Black, skupaj z njim in z Alenko izvajamo Kreativne introspekcije – Creative Introspections, interaktivna predavanja v angleščini z gosti, z namenom povezanosti specialistov in magistrov študijskega programa Pomuč z umetnostjo (PzU) ter študentov PzU. Posnetke predavanj lahko poiščete na YouTube pod istoimenskim kanalom. Z vami sem morala podeliti to zgodbo – zgodbo nekega dvoma, ki je imela pripravo že leta 2010/2011, In to, kar je nastalo iz vsega tega, je vredno deliti! Lahko rečem, da sem sedaj srečna in vem, da mi bo ta študij zelo koristil. Doc. Alenka Vidrih je srčna, tenkočutna, izjemno senzibilna, zelo strokovna osebnost, ki študentom ponudi več kot le znanje iz knjig. Njeno znanje je zelo uporabno, njen čut za človeka in avtentičnost pa zelo dragocen.

NAVDIH

Tako ali tako moramo razmišljati,
zakaj torej ne pozitivno. – *Meta Kovačič*

Tisoč in tisoč let bi bilo premalo, da bi se izreči dalo, bežen
trenutek večnosti (Jacques Prevert) – *Ajda*

Tudi če veš, kakšen bo konec, uživaj v poti. – *anonimno*
Rada preizkušam nove stvari, tudi če ne vem, kako bo stvar
izpadla na koncu, zato me navdihuje misel slikarja Rika
Debenjaka: Zame je eksperiment lepota. Samo tedaj sem
navdušen. Potem je le ponavljanje. – *Urša Lesar*

Kadar nekaj iščeš, po navadi nekaj najdeš.
Ne najdeš pa vedno tistega, kar si iskala. – *anonimno*

Naj bo tvoja prva in zadnja misel v dnevu misel na ljubezen
do sebe. Vmes čez dan pa ne pozabi na svoj pristan s toplim
objemom, prešernim nasmehom in vero vase.
– *Nataša Tasia Krkovič*

Ne moremo postati tisto, kar želimo biti,
če ostajamo to, kar smo. (Zig Ziglar) – *Lucija*

Če daš, nekdo ima. – *Emir Jušič*

Kdor išče cilj, bo ostal prazen,
ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot,
bo cilj vedno nosil v sebi. (Nejc Zaplotnik) – *Blaž Bašič*

Prihodnost pripada tistim, ki verjamejo
v lepoto svojih sanj. – *Nika Glavina*

Veronika Černe

Foto: Ksaver Šinkar

Živi življenje, saj je samo eno! – *anonimno*

Pogoj za umetnost je dvojno pretvarjanje: umetnik se pretvarja, da govori resnico, publika se pretvarja, da mu verjame. Primer Rdeče kapice: Avtor: "In potem pride volk, in reče ..." Publika: "Saj volkovi ne govorijo." Avtor: "... in tako je zdravemu razumu preprečen dostop do umetnosti." (iz intervjuja z Umberto Ecom) – *Črtomir Frelih*

Vaši otroci niso vaši otroci
ampak so otroci življenja.
– *Alenka Vidrih*

Napuh hodi pred padcem. – *Andrej Brumen Čop*

Kaj je tisto, kar prav zdaj potrebujem? – *anonimno*

Vztrajnost je lepa čednost oziroma kot je napisal Tone Pavček: Ko hodiš, pojdi zmeraj do konca. Spomladi do rožne cvetice, poleti do zrele pšenice, jeseni do polne police, pozimi do snežne kraljice, v knjigi do zadnje vrstice, v življenju do prave resnice, v sebi do rdečice čez eno in drugo lice. A če ne prideš ne prvič, ne drugič do krova in pravega kova poskusi: vnovič in zopet in znova.
– *Špela Cerar*

Učiteljica Pavla: Zdaj je v deželi duš in duhov na svojem končnem izletu in spet razlaga nepredelano snov vsem svetnikom in Bogu očetu. – *Igor Saksida*

Že iz srednješolskih časov me spremljata dva: Carpe diem in Don't worry, be happy. – *Milena Repa*

Carpe Diem! – *Maja Krušič*

Že v osnovni šoli sem že imela idejo, da jaz bom pa DJ-ka. Ampak sem bila takrat malo premlada. In sem malo pozabila na to. Potem sem pa ene tri, štiri leta nazaj – mislim, da je bil samo čas pravi – se mi je na Facebooku pojavila DJ delavnica od kluba K4. In jaz sem se tam potem zelo udomačila in so me lepo sprejeli, ker sem na kotalkah hodila k njim in so me pustili in nekako začeli tolerirati in se je vse nekako poklopilo. In sem na to delavnico šla – najprej sem samo želela znati to, nisem imela plana ne-vem-kaj nastopat ali biti slavna, ampak tako – izražanje, kreativni medij. Potem pa so se mi kar odpirala vrata. Sem ugotovila, da je to en dober način za osebno rast, ki ima veliko različnih področij, ki so mi v izziv. Sicer sem prej zelo menjala hobije. Ta pa me ne bo – ker zajema glasbeno organizacijo, ko se dogovarjaš z različnimi profili in biti profesionalen (tudi če si zgolj ljubiteljski), postavljati si ceno, postavljati mejo in kaj je moje in ne pustim kritike – potem pa še izražanje z mojim setom in »miksanje«. Potem pa še, ko sem enkrat to osvojila, je pa dejanski stik s publiko, kar me pa tudi pri delu z ljudmi najbolj privlači. Ko jih naležeš svojega navdušenja, ali pa da vidiš, kaj njim naredijo kakšni komadi, ki meni naredijo nekaj čisto drugega. Kdaj mislim, da bom razbila sceno, na koncu je pa samo meni to najbolj hud komad, drugim pa ne. Potem pa je še to mentoriranje naslednjih rodov. Najprej sem mislila, da moraš najprej postati ful nek glasbenik in potem imaš pravico učiti drugega. Ampak v bistvu je bolje začeti, ko si ravno malo pred njimi, ker če si predober, ne veš več, kako je, ko si začetnik.

Nina Čelešnik

Kozamernik

Foto: osebni arhiv

Za študij na Pedagoški fakulteti sem se odločila, saj rada delam z otroki in jih imam rada. Zdi se mi, da svet dejansko spreminjamo pri najmlajših. Če bi njim dali dobre temelje, bi bil lahko svet za vse nas veliko lepši. Vedno pravim, da so nepomembnejše vzgojiteljice, saj one naredijo temelje. Moja poklicna pot je bila čisto spontana. Na Centru IRIS (Center za izobraževanje, rehabilitacijo, inkluzijo in svetovanje za slepe in slabovidne), kjer še vedno delam (trenutno kot 2. učitelj v 1. razredu, učiteljica angleščine za 1. in 2. triletje, izvajam testiranja za skotopični sindrom/sindrom Helem Irlen, koordiniram projekt Strokovni center za celostno podporo otrokom in mladostnikom z okvaro vida ter otrokom in mladostnikom s primanjkljaji na posameznih področjih učenja), so potrebovali nekoga za nadomeščanje bolniške odsotnosti, jaz pa sem si rekla, da bi to lahko poskusila. Najprej sem si mislila, da to ne bo trajalo dolgo, sedaj pa je za mano že 15 let.

V 15 letih se najraje spominjam te pozitivnosti otrok. Mogoče ena prigoda – ker so razredi majhni, do šest otrok, je to kot ena velika družina. Enkrat smo šli v Narodni muzej, zato sem tja najprej poklicala, da sem se dogovorila za ogled. Rek-

la sem jim, da pridem »z mojimi otroki«. Zaposlena me je nato vprašala, koliko otrok imam, jaz pa sem ji rekla, da šest. Ob tem je bila popolnoma začudena. Razložila sem ji, da imam res šest otrok, vendar so le moji učenci. Vedno pravim, da so to moji otroci. Ko začneš delati s slepimi, sta leva in desna zelo pomembni. Spomnim se, da sem imela v razredu fanta, ki je bil vedno »na fedrih«. On teče in jaz pravim: »Miha, na desno!« In seveda, on gre na desno in se zaleti. In pravim: »Uf, Miha, ne na desno, levo sem hotela reči! Sori!« On pa: »U redu, u redu, učiteljica, sem že ok!«

Ko sem še živela doma, mi je oče večkrat rekel, da sem edini človek na naši ulici, ki se vsak dan znova odseli od doma. Vedno sem namreč v službo hodila s kovčkom. Slepim in slabovidnim pač ne moreš pokazati posnetka na YouTube. Mislim, lahko ga, ampak ni to to. Moraš nekaj sestaviti, izdelati, poiskati in se pripraviti. To pa ne gre v mapo.

Moj ideal učitelja so zadovoljni in prilagodljivi posamezniki. Ampak ne zadovoljni v smislu, hočem to in to dobiš. Ampak, da si zadovoljen s tistim, kar imaš. Hvaležen. Prilagodljiv pa v smislu, da se prilagodiš razmeram, v katerih se znajdeš. Tudi COVID-situacija je lep primer tega, kaj to pomeni. Vedno pravim (to je tudi moj življenjski moto), da nikoli ne smeš pozabiti, kako je biti na drugi strani. Ali je to okence na upravni enoti, stranišče, kateder, šefovska pozicija ... Vedno se moraš zavedati, kako se počuti tisti, ki je na drugi strani. Načeloma verjamem, da so ljudje dobri in slabe stvari delajo po nesreči. No, včasih mi je lažje, če to verjamem. Vsi učitelji se moramo truditi, da naš poklic ostane cenjen in spoštovan. Kar pa ni težko, če si človek s srcem.

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Najbolj pomembno je delati na stiku, odnosu, ne glede na to, kdo je na drugi strani. Na osebe gledam kot čudovite zgodbe, ki jih počasi odkrivam in potem skupaj iščeva poti za izboljšave. Nisem še srečala osebe, ki ne bi imela zanimive zgodbe; tudi ko spoznaš na videz »zoprno« osebo, spoznaš, da so zares super osebe. Nekaj vmes se je le nekaj zalomilo, postavili so ščit, da bi se zaščitili, v upanju, da so učinkoviti. Naša naloga je spoznati osebo, ki je za tem ščitom, pridobiti njeno zaupanje in ji pomagati poiskati učinkovite poti, da bolje zaživi.

– Vesna Starman

Moj nasvet bi bil zagotovo – čim več si poiskati nekih dodatnih aktivnosti poleg študija, ker te to sprošča. Študentska leta niso namenjena samo študiju, ampak nekemu posebnemu poglavju v življenju, ki ga je potrebno izkoristiti. V teh letih doživiš res veliko različnih lepih stvari. Imaš različna potovanja, ki jih lahko izkoristiš. Meni je npr. res zelo žal, da nisem šla na Erasmus izmenjavo, ker so vsi, ki so šli, povedali, da je bilo res dobro. Pa ne samo doživetja – ampak tudi študentska dela, ki jih opravljaš poleg študija. Tako najdeš toliko nekih stvari, ki jih lahko potem preko študija ali pa preko prakse integriraš in potem dobiš še 5-krat toliko izkušenj nazaj. Jaz sem tako delala v petih različnih službah, malo sem jih menjala, ampak se mi zdi, da je to dopolnjevalo celo izkušnjo študentskega življenja. V bistvu si sploh ne predstavljam, da bi hodila na faks in ne bi imela vsega tega zraven. Tako da ja – dobro je imeti še nekaj poleg študija, ker tudi tam dobivaš izkušnje, ki jih lahko prenašaš nazaj v študijske vsebine. Obvezno pa je imeti nekaj še za sprostitev – jaz sem imela tako ples. Včasih se mi je zdelo, da je bilo noro naporno imeti vse to in bi marsikdo rekel, da se mu pa to ne da. Ampak meni ni žal in bi bilo res škoda zamuditi to.

– Nina Švab

Ne obremenjujte se s tem, kaj si drugi mislijo o vas, ker je to samo v vaši glavi. V resnici se vsak toliko obremenjuje s sabo, da ne opazi vaše negotovosti. Raje se preusmerite na druge in ne zapravljate časa s tem, da se ubadate sami s sabo. Iskreno se zanimajte za ostale, boste imeli več od tega.

– Anastazija Knez

Študentom in vsem nam bi svetovala, da smo pozorni na naše okolje, na krivice, ki se dnevno dogajajo in da nadaljujemo boj za naše osebne in delavske pravice, saj je očitno, da tiste, ki so jih priborili naši predniki, niso za zmeraj. Vloga pedagogov na vseh stopnjah šolanja je v tem smislu izrednega pomena.

– Zora Stančič

NASVETI

IN

MODROSTI

PEF-OVCEV

Izberi tisto, kar te zanima, ne glede na to, kaj si drugi mislijo o tem in ne glede na to, ali so službe ali ni služb. Vedno se namreč najde neka pot, če si nečesa zelo želiš in če si vztrajen. Pa tudi to, da pojdi vedno dan za dnem. Vmes poskusi tudi uživati in se ne obremenjuj ves čas. Dobro je, če imaš vizijo o prihodnosti, a ne bodi preobremenjen z idejo o njej.

– Eva Andjelić

Res si vzemite čas, da ugotovite, kdo ste in v čem se vidite. Zavedajte se, da boste morali za to, da boste v nečem res dobri, vložiti res veliko truda. In pa nenazadnje, naj vas ničesar ne bo strah. Vse se da rešiti. Ni takšne stvari, ki bi bila tako grozna, da ne bi mogla biti še bolj grozna (smeh). Ni pa tudi takšne stvari, ki bi bila tako dobra, da ne bi mogla biti še boljša!

– Zala Zbičajnik

Še več interdisciplinarnosti in vnašanja drugega znanja ter raziskovanja. Usmeri se v odkrivanje, na vsako stvar glej s kančkom dvoma. Dvom je nekaj dobrega in zaupaj vase.

– Karmen Pižorn

Ne bojte se preizkusiti nečesa novega in iti izven cone udobja. Bodite pogumni.

– Bojana Evtimova

Posebej za našo fakulteto bi svetovala, naj vsak posameznik razmisli, ali ga delo z ljudmi res zanima. Pri študiju je namreč zelo pomembna samo – motivacija. Fakulteta ni obvezna in je od lastne motivacije odvisno, ali se nekdo najde, začne dobro delati ali ne. Na fakulteti se ne izobražujemo samo za poklic, izobražujemo za življenje. Ne glede na to, kaj človek pozneje v življenju počne, bodisi si v šoli ali kje drugje, se na fakulteti učimo tudi učenja učenja, kar je za današnje čase ključnega pomena. V prihodnosti bo namreč zelo pomembno, kdo se bo znal v življenju prilagajati in priučiti novih znanj. Študenti na PEF dobijo kompetence, ki jim kasneje v življenju pomagajo na kateremkoli področju. Tudi če vmes ugotovijo, da delo v tem poklicu ni zanje, naj zaključijo vsaj prvo stopnjo, saj jim bo to gotovo pomagalo v življenju.

– Metoda Kemperl

Univerza v Ljubljani
Pedagoška fakulteta

